

ΤΕΛΗ ΠΕΚΛΑΡΗ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ Ε' & ΣΤ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ 1977

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ

Με απόφαση τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τὰ δι-
δακτικά βιβλία τοῦ Δημοτικοῦ, Γυμνασίου καὶ Λυ-
κείου τυπώνονται ἀπὸ τὸν Ὀργανισμό Ἐκδόσεως
Διδακτικῶν Βιβλίων καὶ μοιράζονται ΔΩΡΕΑΝ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ

Οι «ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ» εκδόθηκαν για πρώτη φορά τό 1950.

ΤΕΛΗ ΠΕΚΛΑΡΗ

Αρ. Εισ. 14675

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ

Α' ΟΙ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Β' Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ Ε' & ΣΤ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ 1977

Αρ. Ειδ. 1870

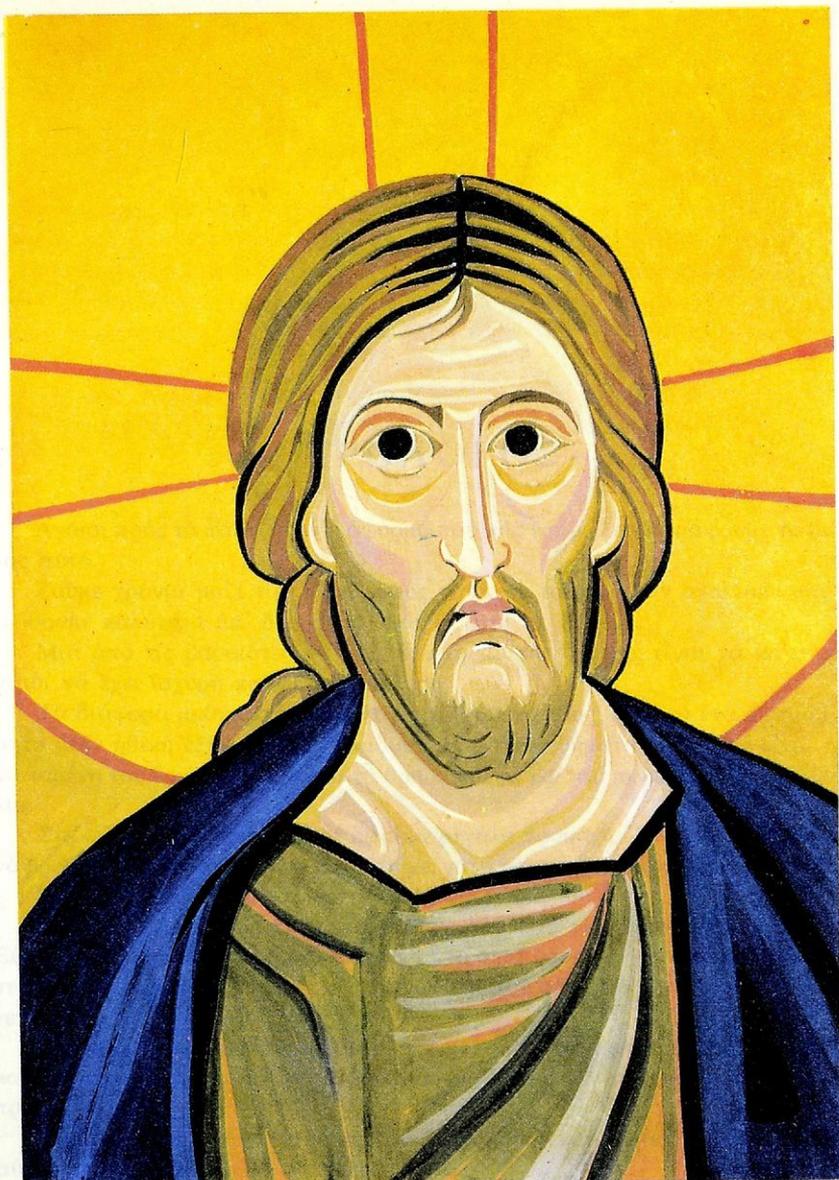
ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ

Α' ΟΙ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΤΟΥ ΕΧΘΛΙΚΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

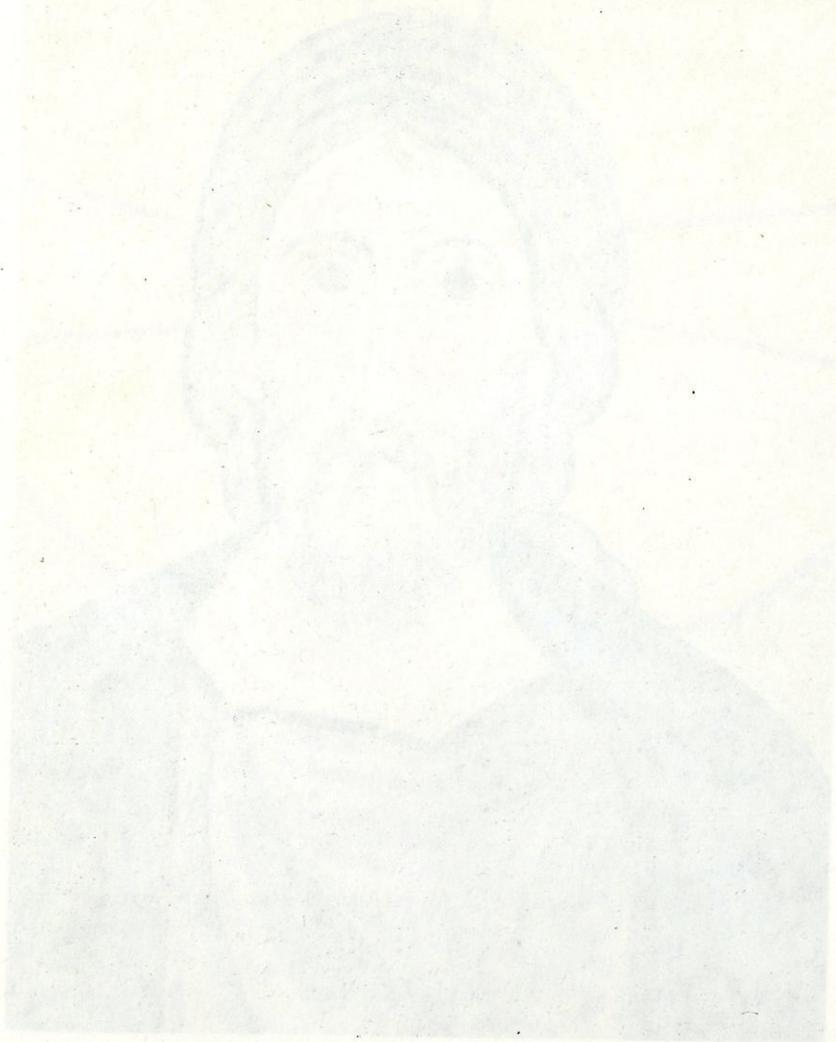
Β' Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΡΟΥ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ Β' & ΤΤ' ΑΡΜΟΤΙΚΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΡΕΥΝΩΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙΩΝ Α. Π. Π. Α. 1987

«Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω» (Ἀποκ. Α΄ 8).

• Ένα επί το Λ και το Ω (Λόγος Α. Β)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ Ἀγάπη πρὸς τὸ παιδί ἦταν ἡ ἀφορμὴ πού μᾶς ἐσπρωξε νά γράψουμε τὸ βιβλίο μας αὐτό.

Ζοῦμε χρόνια μαζί του μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους τῶν σχολείων μας καὶ νιώθουμε καλύτερα ἀπ' ὅλους τίς ἀνάγκες του τίς ψυχικές.

Μιά ἀπό τίς βασικότερες ἀρχές τοῦ ἔργου τῆς ἀγωγῆς εἶναι νά κάνουμε τὸ παιδί νά ἔχει ἰσχυρὴ καὶ ἠθικὴ βούληση.

Τὰ διάφορα μαθήματα προσθέτουν τὸ καθένα τους καὶ ἀπὸ ἓνα πετράδι ἀτίμητο στὴν ἠθικὴ ἐξύψωση τῶν παιδιῶν μας. Τὰ μαθήματα ὅμως πού εἶναι ἡ συνισταμένη τοῦ ἔργου αὐτοῦ εἶναι τὰ θρησκευτικά καὶ πιο πολὺ ἀπ' ὅλα τὸ Εὐαγγέλιο.

Στὴ διδασκαλία του ὅμως δέ δώσαμε μεγάλη προσοχή. Ἐμεῖς δέ θά θελήσουμε νά βροῦμε τοὺς λόγους καὶ νά τοὺς ποῦμε, γιατί τὸ «γεγενημένον οὐκ ἀπογίγνεται».

Καιρὸς νά κάνουμε ὅ,τι δέν κάναμε ὡς τώρα.

Ἐπιβάλλεται στροφή πρὸς τίς αἰώνιες ἀλήθειες τῆς θρησκείας μας, πρὸς τὸ Εὐαγγέλιο. Νά μάθουμε τὰ παιδιά μας νά τὸ ἀγαπήσουν «ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων». Νά σταματήσει ὁ ἠθικὸς ξεπεσμός τῆς κοινωνίας, πού μὲ τάσεις ἀνησυχητικῆς ξαπλώνεται μέρα μέ τὴν ἡμέρα.

Ἡ θρησκεία εἶναι δύναμη. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη δύναμη πού ὑπάρχει στὴ ζωὴ μας καὶ εἶναι κρῖμα πού τὴν τεράστια αὐτὴ δύναμη δέν τὴ χρησιμοποιοῦμε ὅπως πρέπει.

Εἶναι τιμὴ μεγάλη σ' ἐκείνους πού συμβάλλουν καὶ βοηθοῦν γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ.

Θά χαροῦμε πολὺ, ἂν οἱ Περικοπές τῶν Εὐαγγελίων, ἔτσι ὅπως τίς παρουσιάζουμε στὰ παιδιά μας, τὰ βοηθήσουν στὴν ἀξιοποίηση τῆς θρησκείας μας.

Μακάρι νά γίνουν δύναμη ζωής μέσα τους, όπλο άκαταμάχητο σέ όλα τά ψυχοφθόρα κηρύγματα από όπουδήποτε και άν προέρχονται, γιά νά μπούνε στέρεα τά βάθρα τής ήθικής και κοινωνικής ανάπλασης τής κοινωνίας μας.

Ή μορφή πού προσφέρουμε σήμερα τά Εύαγγέλια νομίζουμε πώς εΐναι ή καλύτερη γιά τή διδασκαλία και κατανόσή τους.

Μιά σύντομη εισαγωγή εισάγει τά παιδιά στό Εύαγγέλιο πού θά διαβάσουν. Πλάι στό κείμενο δίνεται ή εξήγηση, γιά νά μπορούν τά παιδιά νά παρακολουθούν καλύτερα τό πρωτότυπο. Μέ τόν τρόπον αυτό περιττεύει ή εξήγηση άγνωστων λέξεων, πού έπιανε ένα σημαντικό μέρος όλων τών έγχειριδίων πού κυκλοφορούσαν ώς σήμερα και μετέβαλαν τά Εύαγγέλια σέ γλωσσικό μάθημα, άπομακρύνοντάς τα από τόν κύριο σκοπό τους.

Παραθέτουμε περικοπές από όμιλίες εκκλησιαστικών ρητόρων, γιά νά τούς γνωρίσουν τά παιδιά μας και, σά μεγαλώσουν και θελήσουν νά μελετήσουν, νά καταρφύγουν και σέ άλλα βιβλία μέ θρησκευτικά κηρύγματα.

Ή ακολουθεί όμιλία άπλή, σύντομη και διαφωτιστική, χωρίς νά ξεφεύγει από τήν άντιληπτική ικανότητα τών μαθητών. Τό τί θά κάνουν τά παιδιά, βγαίνει μέ τρόπο άβίαστο και φυσικό, χωρίς προτροπές και πρέπει.

Ή αφήνουμε μέ τίς πλούσιες και παραστατικές εικόνες νά γίνει πραγματικό βίωμα τό περιεχόμενο τής περικοπής και ή διδασκαλία πού κρύβεται μέσα του.

Εΐναι καιρός πιά νά μάθουμε στά παιδιά μας νά μιλάει στήν ψυχή τους τό συναίσθημα πηγαίο, άγνό, άμόλυντο, έτσι όπως βγαίνει από τό Εύαγγέλιο, τό κατ' έξοχήν βιβλίο τής αγάπης.

Ή δεοντολογία δέν έχει τή θέση της μέσα στό σχολείο και στό έργο τής άγωγής. Τίποτε άλλο δέν κάναμε ως τώρα. Γεμίζαμε τήν ψυχή τών παιδιών μας μέ τά πρέπει και τά μή. Μέ άπαγορεύσεις και άπειλές μορφώναμε. Ήμασταν ό μωσαϊκός νόμος και όχι τό Εύαγγέλιο τής αγάπης.

Μορφώναμε όχι μέ τήν ίδια τή ζωή, αλλά μέ αντιβιολογικούς και αντιφυσιολογικούς νόμους και μέ άοριστολογίες. Και όμως είχαμε και έχουμε έναν αϊώνιο Παιδαγωγό, τό Χριστό μας. Ήνοιγοντας τό Εύαγγέλιό του, βλέπουμε μέ τί άπλό και έπαγωγό τρόπο δίδασκε τά πλήθη. Μακριά από δεοντολογικούς άφορισμούς τά σαγήνευε και τά έσερνε πάντα κοντά του.

Πάνω στά ίχνη λοιπόν του Θεανθρώπου ως βαδίσουμε κι εμείς. "Ας γίνει ό άληθινός διδάσκαλος και όδηγητής μας και στό έργο μας και στή ζωή μας μέ τίς αιώνιες αλήθειες του Εύαγγελίου του.

Παραδίδοντας τό έργο μας στά παιδιά μας, στους γονείς τους, στους "Ελληνες εκπαιδευτικούς, στους κήρυκες του θείου λόγου, θά χαρούμε πολύ άν ή προσπάθειά μας αυτή βοηθήσει στήν καλύτερη γνωριμία και αξιοποίηση του Εύαγγελίου.

Τ. ΠΕΚΛΑΡΗΣ

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΡΙΤΗ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ΣΤΗ ΝΑΪΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Ἀπόστολος καί εὐαγγελιστής Λουκάς, πρὶν νά γίνει χριστιανός ἦταν ἐθνικός καί καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας. Τὸν ἔκανε χριστιανό ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί τὸν ἀκολούθησε ἔπειτα σέ ὅλες τὶς ἀποστολικές περιοδεῖες. Βρισκόταν μαζί του καί στή φυλακισίᾱ του στή Ρώμη.

Ἄφου κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο σέ πολλές χῶρες καί στὴν Ἑλλάδα, μαρτύρησε, ὅπως λέει ἡ παράδοση, στή Θήβα. Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴ μνήμη του στίς 18 Ὀκτωβρίου.

Ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς ἦταν γιατρός τὸ ἐπάγγελμα καί ζωγράφος ἄριστος. Διαβάζοντας τὸ Εὐαγγέλιο πού ἔγραψε, ἀλλὰ καί τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, καταλαβαίνουμε πῶς ἦταν καί ἱστοριογράφος ἄριστος καί πολύ σοφός. Πόσο ὠραία καί σύντομα περιγράφει τὶς ἱστορίες του καί μέ πόση καθαρότητα καί ἀπλότητα διηγεῖται ὅλα ὅσα ἔχουν γίνει! Διαβάζοντάς τον, σοῦ φαίνεται πῶς δέ διαβάζεις βιβλίο, ἀλλὰ βλέπεις μίαν ὠραία εἰκόνα πού εἶναι ἐπάνω της ζωγραφισμένα ἀριστοτεχνικά τὰ ἱστορούμενα πράγματα.

Αὐτό θά τό καταλάβετε ἀμέσως, διαβάζοντας τὴν ἱστορία τῆς χήρας στή Ναῖν. Μέ χρώματα ζωντανά ζωγράφησε ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς καί τό δυστύχημα τῆς χήρας, ἀλλὰ καί τοῦ Χριστοῦ μας τὴν καλοσύνη καί τό μεγάλο θαῦμα.

Κείμενο

Ἐξήγηση

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναῖν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς.

Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκώς, υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ.

Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος εὐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε.

Καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βασιτάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι.

Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

Ἔλαβε δὲ φόβος ἅπαντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες· ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Ρητὸς: «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται»

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ὁ Ἰησοῦς πῆγαινε σὲ μιά πόλιν πού τὴν ἔλεγαν Ναῖν· πῆγαιναν μαζί του ἄρκετοὶ ἀπὸ τούσ μαθητές του καὶ λαὸς πολὺς.

Καὶ μόλις ἔφτασε στὴν πύλη τῆς πόλης, νά κι ἐβγαζαν ἕναν πεθαμένο, μοναχοπαῖδι τῆς μάνας του, πού ἦταν χήρα καὶ τὴν συντρόφευε πλῆθος ἄρκετό ἀπὸ τὴν πόλη.

Μόλις τὴν εἶδε ὁ Κύριος, τὴ λυπήθηκε καὶ τῆς εἶπε: Μὴν κλαῖς.

Καὶ πῆγε κοντὰ καὶ ἄγγιξε τὸ νεκροκρέβατο καὶ στάθηκαν οἱ ἄνθρωποι πού τὸ σήκωναν καὶ εἶπε: Παιδί μου, ἐσένα μιλῶ, σήκω.

Καὶ ἀνασηκώθηκε ὁ νεκρὸς κι ἄρχισε νά ὀμιλεῖ καὶ τὸν ἔδωσε τῆς μάνας του.

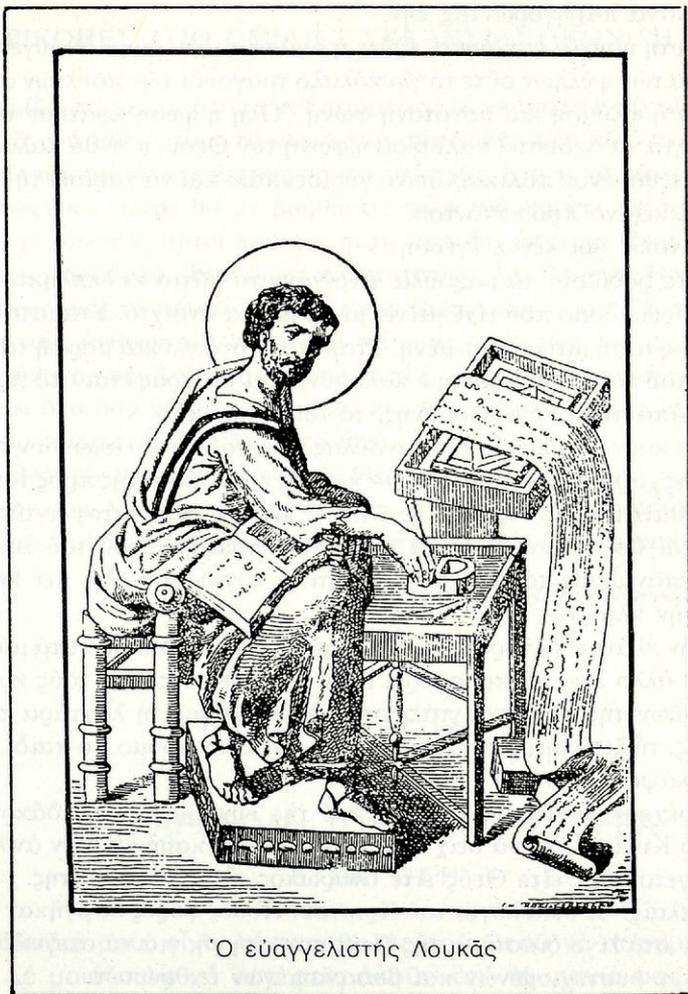
Καὶ τούσ ἔπιασε ὄλους φόβος κι ἔλεγαν δοξολογώντας τὸ θεὸ πῶς: προφήτης μᾶς προβάλε μεγάλος καὶ πῶς: ἤρθε ὁ Θεὸς νά δεῖ τὸ λαὸ του.

ΟΜΙΛΙΑ

Μιά μάνα, μιά χήρα μάνα, ἔχασε τὸ μονάκριβο παιδί της. Τίποτε δὲν τῆς ἀπόμεινε στὸν κόσμο γιὰ νά τῆς γλυκαίνει τὴν πίκρα τῆς ζωῆς. Μεγάλος ὁ πόνος πού ἔδερνε τὴν καρδιά της. Ἀμέτρητη ἡ λύπη της.

Ἀκολουθοῦσε τὴν κηδεῖα του καὶ κρυφὰ ἀναφιλητὰ τάραξαν τὸ βουρκαωμένο στήθος της. Ἔστελνε στὴν τελευταία κατοικία τῆ χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς της.

Μόλις βγήκαν ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πύλη τῆς πόλης, βρέθηκαν μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ Χριστό, πού μαζί μέ τούσ μαθητές του καὶ μέ πολύν ἄλλο κόσμο πού τὸν ἀκολουθοῦσε, πῆγαινε στὴν ὁμορφὴ πόλη τῆς Ναῖν. Ποιανοῦ ἡ καρδιά δὲ θά ραγιζόταν σάν ἐβλεπε τὴ χήρα μάνα μαυροντυμέ-

Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς

νη και κλαμένη ν' ακολουθει την κηδεία; 'Ο αρχηγός της ζωής, ο Χριστός, πού ήταν και άνθρωπος, πόνεσε τή μάνα. Ένωσε καλύτερα από κάθε άλλον τόν καημό της και διάταξε νά σταματήσουν τό φέρετρο. Μήν κλαίς, λέει στή μάνα παρηγορώντας την.

Ἄπολυτη ἡσυχία επικρατεῖ. Οὔτε ἡ ἀνάσα τοῦ κόσμου ἀκούγεται οὔτε τό θρόισμα τῶν φύλλων οὔτε τό γλυκόλαλο τραγούδι τῶν πουλιῶν οὔτε τῶν τζίτζικιῶν ἢ φλύαρη καί μονότονη φωνή. Ὅλη ἡ φύση κράτησε τήν ἀναπνοή της, γιά νά ἀκουστεῖ καλύτερα ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ, πού θά καλοῦσε τήν ψυχή τοῦ πεθαμένου παλικαριοῦ νά γυρίσει πάλι καί νά χαρίσει τή ζωή στό γλομό καί κέρινο πρόσωπό του.

«Νεανίσκε, σοι λέγω, ἐγέρθητι».

Καί νά, ροδίζζουν τά μάγουλα, ἀνοίγουν τά μάτια κι ἐκπληκτα κοιτάζουν τό γύρω κόσμο πού εἶχε μείνει μέ τό στόμα ἀνοιχτό. Σταματοῦν στήν κλαμένη μάνα, τή μαυροφορεμένη. Σταματοῦν στή γλυκιά μορφή τοῦ θεανθρώπου, πού τοῦ χαμογελαί μέ καλοσύνη καί διαγράφεται στό πρόσωπό του, σάν ἀπάντηση εὐγνωμοσύνης, τό ἴδιο χαμόγελο.

Γελαί καί τό πρόσωπο τῆς μανούλας του, πού τό αὐλακώνουν τώρα τά δάκρυα τῆς χαρᾶς τῆς ἀνείπωτης, μά καί τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τόν καταλυτή τοῦ θανάτου, τό Χριστό. Κι ὅταν ὁ κόσμος ἐκπληκτος ἀντίκριζε τό γεγονός καί δόξαζε τό Θεό γιά τό μεγάλο προφήτη πού τοῦ ἔστειλε, ὁ Χριστός ἐπανάλαβε τά ἴδια παρηγορητικά λόγια πού εἶχε πει καί στήν ἀρχή. «Μήν κλαίς».

Νά μήν κλάψει! Μποροῦσαν νά σταματήσουν τά δάκρυα στά μάτια τῆς μάνας; Τί ἄλλο ἔχει νά προσφέρει στόν εὐεργέτη της ἀπό τοὺς κρουνούς τῶν δακρῶν της; Κρατάει πάλι στήν ἀγκαλιά της τή λαχτάρα της, τήν ἐλπίδα της, τή ζωή της, ὅ,τι πιό καλύτερο εἶχε στόν κόσμο, τό παιδί της καί νά μήν κλάψει;

Ἄς τρέχουν τῆς εὐγνωμοσύνης καί τῆς εὐχαριστίας τά δάκρυα στά πόδια τοῦ Κυρίου, γιά νά δείχνουν ποιό εἶναι τό καθήκον τῶν ἀνθρώπων πού εὐεργετοῦνται εἴτε Θεός εἴτε ἄνθρωπος εἶναι ὁ εὐεργέτης.

Μήν κλαίς! Ὡ θεῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ! Πόσες φορές δέ βγήκαν ἀπό τό στόμα σου στό λίγο διάστημα τῆς ζωῆς σου στή γῆ, γιά νά στεγνώσουν τά δάκρυα τῶν δυστυχημένων καί βασανισμένων ἀνθρώπων.

Τά ἴδια λόγια ἀπευθύνει καί σέ ὅλους μας, ὄχι μόνον ὅταν χάνουμε ἀγαπημένα πρόσωπα, μά καί ὅταν στή ζωή θά μᾶς βροῦν βάσανα καί πόνοι. Στέκεται πλάι μας καί μᾶς στέλνει τήν οὐράνια παρηγοριά του. Μᾶς

άλαφρώνει καί μᾶς γλυκαίνει τίς στενοχώριες, γιατί πόνεσε κι ὁ ἴδιος στή
ζωή καί ξέρεي τί θά πεῖ ἀνθρώπινος πόνος.

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΑΠΟ ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

Νομίζω πώς εἶναι ἄτοπα καί παράλογα τὰ κλάματα ἐκείνων πού ἔχουν
μπροστά στά μάτια τους τό σῶμα τοῦ συγγενοῦς των καί στενάζουν καί
χτυπιοῦνται καί κλαῖνε ἀπαρηγόρητα λέγοντας: Καί τί νά κάνω τώρα; πού
νά καταφύγω; ποιός θά μέ βοηθήσει; ποιός θά θρέψει τὰ ὄρφανά μου;
Ἄν οἱ ἄπιστοι, αὐτοί πού δέν πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει Θεός λένε αὐτά,
δέν εἶναι παράδοξο. Ἐσύ ὁμως πού πιστεύεις, ὅτι ὑπάρχει Θεός «παντα-
χοῦ παρῶν καί τὰ πάντα πληρῶν» πού βλέπει καί φροντίζει γιά ὅλα καί
θρέφει τούς ἀνθρώπους, πού εἶναι πατέρας ὄλων τῶν ὄρφανῶν, πατέρας
καί ἐλεήμονας σέ ὄλους καί φιλόανθρωπος καί παντοδύναμος, πού μπορεῖ
νά κάμει ὅλα ὅσα θέλει, ἐσύ τολμᾶς καί λές αὐτά τὰ λόγια; Τί νά κάμεις;
Αὐτό νά κάμεις. Νά τρέξεις στό Θεό.

Ὁ Θεός εἶναι καταφύγιό σου, ὁ Θεός βοήθειά σου, ὁ Θεός πατέρας τῶν
ὄρφανῶν σου. Μακρυνά ἀπό τό στόμα τῶν χριστιανῶν τέτοιες κλάψες. Μα-
κριά ἀπό τὰ μάτια τῶν χριστιανῶν, τέτοια παράλογα, ἄδικα καί βλαβερά
δάκρυα.

(*N. Θεοτόκης, Κυριακοδρόμιον, σ. 353*).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΠΟΡΕΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Παιδιά μου, εἶναι οἱ παραβολές τοῦ Θεοῦ τὰ παραμύθια.

Δέ μοιάζουνε μέ ὅσα σεῖς ἀκοῦτ' ἀπ' τή γιαγιά σας.

Ἐχουν νοήματα βαθιά, εἶναι γεμάτα χάρη.

Μέ λόγια πολύ ἀπλά, μέ ζωντανές εἰκόνες,

πολλά μᾶς δίνει ὁ Θεός μαθήματα σπουδαία.

Χαρά στον ὅποιος ἡμπορεῖ αὐτὰ νά μελετήσῃ
τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ θά ᾿χει πάντα μαζί του,
σύμφωνα μέ τίς διδαχές βίῳ νά ἀποκτήσῃ.

Ἡ Φιλίππων καί Νεαπόλεως Χρυσόστομος

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. η', 5-15)

Κεῖμενο

Ἐξήγηση

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείρει τὸν σπόρον αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτόν, ὃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ τὰ πτερινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγον αὐτό.

Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αὐτὰ ἀκανθαὶ ἀπέπνιξαν αὐτό.

Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα.

Ἐπιηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· τίς εἶη ἡ παραβολὴ αὕτη;

Ἁὐτὸς δὲ εἶπεν· ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιώσιν.

Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολὴ· ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδόν εἰσὶν οἱ ἀκούσαντες, εἴτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν.

Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἱ ὅταν ἀκούσῃ, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον· καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτὴ τὴν παραβολήν· Βγήκε ὁ καλὸς γεωργὸς γιὰ νά σπείρῃ τὸ σπόρον τοῦ καὶ καθὼς ἔσπερνε, ἄλλος ἔπεσε κοντὰ στό δρόμο καὶ πατήθηκε καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἔφαγαν.

Κι ἄλλος ἔπεσε πάνω σέ πέτρα καὶ ἀφοῦ φύτρωσε ξεράθηκε, γιατί δέν εἶχε ὑγρασία.

Κι ἄλλος ἔπεσε ἀνάμεσα σέ ἀγκάθια καὶ φυτρώνοντας μαζί τ' ἀγκάθια τὸν ἐπνίξαν.

Κι ἄλλος ἔπεσε πάνω στό χῶμα τὸ καλὸ καὶ σὰ φύτρωσε ἔκανε καρπὸ ἑκατὸ φορὲς περισσότερο.

Καὶ τὸν ρωτοῦσαν οἱ μαθητὲς τοῦ λέγοντας· Σάν τί θά πεί τάχα αὕτη ἡ παραβολή.

Ἐκεῖνος εἶπε· σέ σὰς δόθηκε ἡ χάρις νά μάθετε τὰ μυστικὰ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ στοὺς ἄλλους (πού δέν εἶναι προετοιμασμένοι νά καταλαβαίνουν) μέ παραβολές πρέπει νά λέγονται, μήπως καὶ βλέποντας δέ δοῦν καὶ ἀκούοντας δέν καταλάβουν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξήγησις τῆς παραβολῆς. Ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνοι, πού εἶναι πλὰι στό δρόμο, εἶναι ὅσοι ἀκουσαν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, μὰ ὕστερα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ παίρνει τὸν λόγο ἀπὸ τὴν καρδιά τους, γιὰ νά μὴ πιστέψουν καὶ σωθοῦν.

Ἐκεῖνοι, πού ἔπεσαν πάνω στὴν πετρώδη γῆ, εἶναι αὐτοὶ πού, ὅταν ἀκούσουν, μέ χαρὰ δέχονται τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά μὴ

καιρόν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρα-
σμοῦ ἀφίστανται.

Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί
εἰσιν οἱ ἀκούσαντες καὶ ὑπὸ μεριμνῶν
καὶ πλοῦτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πο-
ρευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελε-
σφοροῦσι.

Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ οὗτοί εἰσιν, οἴτι-
νες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαν-
τες τὸν λόγον, κατέχουσι καὶ καρποφο-
ροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.

Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὠτα
ἀκούειν, ἀκούετω.

ἔχοντας ρίζα, γιὰ λίγο καιρό πιστεύουν καὶ
σὲ ὥρα πειρασμοῦ ἀποστατοῦν.

Καὶ τὸ περμένο μέσα στ' ἀγκάθια, εἶναι
αὐτοί, ὅσοι ἄκουσαν, κι ἀπὸ φροντίδες κι
ἀπὸ πλοῦτη κι ἀπὸ καλοπέραση πνίγουν
μέσα τους τὸ λόγο καὶ δέν τὸν ἀφήνουν νά
καρποφορήσει.

Κι ἐκεῖνο ποῦ ἔπεσε μέσα στοῦ καλὸ τὸ
χῶμα, αὐτοί εἶναι, ὅσοι σάν ἀκούσουν τὸ
λόγο, μέ καλῇ κι ἀγαθῇ καρδιά τὸν φυλά-
γουν καὶ δίνουν καρπὸ μέ τὴν ὑπομονή.

Αὐτὰ λέγοντας φώναζε, ὅποιος ἔχει αὐ-
τιά γιὰ ν' ἀκούει ἄς ἀκούει.

Ρητό : «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν».

ΟΜΙΛΙΑ

Μιά ὥραία εἰκόνα μᾶς παρουσιάζει ὁ Χριστὸς μέ τὴ σημερινή παρα-
βολή. Μᾶς μεταφέρει στὸν κάμπο μέ τὰ χωράφια του καὶ μέ παραστατικό-
τητα μᾶς μιλάει γιὰ ἕναν καλὸ γεωργό, ποῦ δέν κράτησε τὸ σπόρο του
φυλαγμένο μέσα στίς ἀποθήκες του, ἀλλὰ βγήκε νά τὸν σπείρει στὰ χωρά-
φια του. Ὅπως τὸν ἔριχνε σκορπιστὰ ἀπὸ τὸ σακούλι του, ἄλλος σπόρος
ἔπεσε στὸν πολυσύχναστο δρόμο καὶ καταπατήθηκε καὶ ἀσκέπαστος κα-
θῶς ἦταν φαγώθηκε ἀπ' τὰ πεινασμένα πουλιά. Ἄλλος σπόρος ἔπεσε σὲ
μέρος γεμάτο πέτρες, ποῦ λίγο μόνο χῶμα βρισκόταν ἀπὸ πάνω. Ὁ σπόρος
τοῦτος φύτρωσε, μά οἱ ρίζες σταμάτησαν στίς πέτρες καὶ δέν μπόρεσαν νά
πᾶνε πάρα μέσα. Σιγά σιγά μαράθηκε τὸ πράσινο σταράκι. Ἄλλος σπόρος
σ' ἀγκάθια ἔπεσε καὶ φύτρωσε μαζί τους. Τ' ἀγκάθια, σάν πιὸ δυνατὰ,
γρήγορα μεγάλωσαν κι ἐπνίξανε τὸ στάρι.

Ἔτσι ἔσβησε νωρὶς νωρὶς, χωρὶς κᾶν νά μπορέσει νά ἀνεβεῖ λίγο ψηλά
τὸν ἥλιο νά χαρεῖ.

Ἔπεσε ὁμως σπόρος καὶ σὲ χῶμα γόνιμο κι ἀπαλὸ κι ἀπὸ τὴν ἀπαλή τὴ
γῆ πήρε δύναμη, ζωὴ, μεγάλωσε καὶ μέστωσε κι ἔφερε πλούσιο καρπὸ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ παραβολὴ ποῦ ὁ Χριστὸς εἶπε στίς χιλιάδες τοῦ κόσμου,
ποῦ εἶχε μαζευτεῖ στήν ἄκρη τῆς λίμνης τῆς Γαλιλαίας.

Ἦταν στίς ἀρχές ἀκόμη τοῦ δημόσιου βίου του κι οἱ μαθητές του δέν
ἐνίωσαν τὴ σημασίᾳ τῆς παραβολῆς, γι' αὐτὸ ζήτησαν νά τοὺς τὴν ἐξηγήσει.

Ὁ Χριστός ἀναγκάστηκε νά τούς πεί, τί σημασία εἶχανε τά θεϊκά τά λόγια.

Ἐμεῖς δέ θά προχωρήσουμε, γιά νά σᾶς ἐξηγήσουμε τί θέλει νά πεί ἡ σημερινή παραβολή, γιατί μέ τρόπο ἀριστοτεχνικό καί μέ καθαρότητα μᾶς τήν ἐξηγήσε ο μεγάλος μας Διδάσκαλος, ὁ Χριστός. Τοῦτο μόνο θέλουμε νά σᾶς ποῦμε, πώς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι μόνο τά κηρῦγματα πού ἀκοῦτε τίς Κυριακές καί τίς ἄλλες γιορτές στήν ἐκκλησία. Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁλόκληρη ἡ ἅγια Γραφή, ἀλλά καί ἡ Ἱερή Παράδοση πού ἀπό στόμα σέ στόμα, ἀπό τούς ἁγίους ἀκόμη Ἀποστόλους καί μαθητές τοῦ Κυρίου, μεταδόθηκε ὡς τά σήμερα. Λόγια τοῦ Θεοῦ, εἶναι καί κάθε λέξη τῆς θείας λειτουργίας καί τῶν ἀκολουθιῶν τοῦ ὄρθρου καί τοῦ ἑσπερινοῦ καί κάθε ἄλλης ἀκολουθίας καί θρησκευτικῆς τελετῆς.

Καί γιά νά προχωρήσουμε ἀκόμη πιά πολύ, λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι καί ὅ,τι σᾶς λένε στά θρησκευτικά σας μαθήματα, τόσο στά σχολεῖα πού μαθαίνετε γράμματα, ὅσο καί στά κατηχητικά σας σχολεῖα.

Παιδιά μου,

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀκούγεται παντοῦ καί πάντοτε. Τό πρωί, τό μεσημέρι, τό βράδυ, σέ κάθε περίσταση. Μέ ἀγάπη μητρική, μέ θεία ἀγάπη, ἡ Ἐκκλησία μας κάθε μέρα μᾶς φέρνει στήν ἀγκαλιά Της. Μᾶς διδάσκει, μᾶς ὀδηγεῖ μέ τόν πιά φιλόστοργο τρόπο στή σωτηρία μας καί στήν αἰώνια ζωή. «Τά ρήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, πνευμά ἐστι καί ζωή ἐστίν» (Ἰωάν. στ', 63). Ἔτσι μᾶς λέει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τούς ἱερεῖς τῆς, ἔχει τούς κήρυκες τοῦ Θεοῦ λόγου, ἔχει ὅλα τά μέσα τῆς στή διάθεσή μας. Ὅλη ἡ σκέψη τῆς, ὅλος ὁ νοῦς τῆς, ὅλη ἡ καρδιά τῆς, τά πάντα, γιά μᾶς.

Τί ζητάει ἀπό μᾶς; Νά τήν ἀκούσουμε σάν καλά καί ὑπάκουα παιδιά. Μέ προσοχή, μέ πίστη, μέ ἀγάπη ἀνάλογη τῆς μεγάλης τῆς ἀγάπης, μέ κατάνυξη, μ' ἀπόφαση σταθερή νά γίνουν τά λόγια τῆς δύναμη μέσα μας. Ἀνοιχτή ἡ ψυχὴ μας νά δεχτεῖ τό θεῖο λόγο, σάν καρπερὴ γῆ, γιά νά φυτρώσει μέσα μας, νά ριζώσῃ, νά μεγαλώσῃ, νά ἀπλώσῃ τά κλωνάρια του καί νά δώσῃ ὑπερτα τούς νόστιμους καί γλυκόχυμους καρπούς του.

Πόσο μεγάλη ἡ προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας καί τί εὐτελές καί τιποτένιο τό ἀντάλλαγμα πού μᾶς ζητάει.

Καί σά σκεφτεῖς, παιδί μου, πώς αὐτό πού μᾶς ζητάει εἶναι πάλι γιά τό δικό μας καλό, θανμάζεις τό ἐνδιαφέρον τῆς, τήν ἀμετρη καλοσύνη τῆς καί τήν ἄπειρη ἀγάπη τῆς.

Τί καλή καί φιλόστοργη μητέρα εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας!

Ἄγαθητοί· Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι φῶς καὶ ζωὴ στοὺς καλοὺς χριστιανούς. Αὐτός ἀναμόρφωσε τίς κοινωνίες καὶ τὰ ἔθνη. Αὐτός ἀναγέννησε τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Αὐτός δημιούργησε τοὺς ἥρωες τῆς ἀρετῆς καὶ τοὺς μάρτυρες τῆς ἀλήθειας. Εἶναι ἀνάγκη κι ἐμεῖς ν' ἀκούμε τὸ θεῖο λόγο καὶ νά τόν μελετᾶμε μέ πίστη καὶ εὐλάβεια. «Ὁ ὢν ἐκ τοῦ Θεοῦ, τὰ ρήματα τοῦ Θεοῦ ἀκούει». (Ἰωάν. Η', 47).

(Πολυκάρπου Συνοδινοῦ. Λόγοι ἐπὶ τῶν Κυριακῶν Εὐαγγελίων).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΤΩΧΟΣ ΛΑΖΑΡΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οἱ Φαρισαῖοι εἶδαν μιά μέρα τὸ Χριστό νά τρώει μέ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἄρχισαν νά γογγύζουν καὶ νά τόν κατηγοροῦν. Ὁ Χριστός, γιὰ νά τοὺς δείξει ποιά ἦταν ἡ μεγάλη του ἀποστολή στὸν κόσμο, τοὺς εἶπε:

«Ποιός ἀπὸ σᾶς, ἂν ἔχει ἑκατὸ πρόβατα καὶ χάσει τὸ ἓνα ἀπ' αὐτά, δέν παρατάει τὰ ἐνενήντα ἐννιά μέσα στό λόγγο καὶ δέν πάει γιὰ τὸ χαμένο ὥσπου νά τὸ βρεῖ; Καὶ σάν τὸ βρεῖ τὸ βάζει στὸν ὦμο μέ χαρὰ καὶ τὸ φέρνει στό σπίτι. Ἐκεῖ καλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς γειτόνους καὶ τοὺς λέει. Συγχαρεῖτε με γιατί βρῆκα τὸ πρόβατό μου τὸ χαμένο.

Σὰς λέγω πῶς ἡ ἴδια χαρὰ θά γίνει στὸν οὐρανὸ γιὰ ἓναν ἁμαρτωλοῦ πού μετανιώνει, παρά γιὰ ἐνενήντα ἐννιά καλοὺς καὶ ἐνάρετους πού δέν ἔχουν ἀνάγκη νά μετανιώσουν. Οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ χαίρονται πολὺ γιὰ ἓναν ἁμαρτωλό πού μετανιώνει».

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιστ', 19-31)

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος. "Ἀνθρωπὸς τις ἦν πλοῦσιος καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν

Ἐξήγηση

Εἶπεν ὁ Κύριος. "Ενας ἄνθρωπος ἦταν πλοῦσιος καὶ φοροῦσε πορφυρένια καὶ λε-

καὶ βύσσον, εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς.

Πτωχὸς δέ τις, ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἠλωκωμένος.

Καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλλακτα αὐτοῦ.

Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ, ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος, καὶ ἐτάφη.

Καὶ ἐν τῷ ἄδη, ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὤρῳ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακροῦθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ.

Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· πάτερ Ἀβραάμ ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ.

Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· τέκνον, μνήσθητι, ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι.

Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μεταξύ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐνθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκείθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν.

Εἶπε δὲ· ἐρωτῶ οὖν σε, πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου.

Ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφοὺς· ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἕλωσιν εἰς τὸν τόπον τούτον τῆς βασάνου.

Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· ἔχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς προφῆτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν.

τὰ λινα ῥοῦχα καὶ διασκεδάζεε κάθε μέρα μεγαλόπρεπα.

Κι ἦταν ἕνας φτωχὸς πού λεγόταν Λάζαρος, καὶ κοιτόταν ἐμπρὸς στὴν αὐλόπορτὰ τοῦ πηγιασμένου.

Λαχαρῶντας νὰ χορτάσει μὲ τὰ ψιχουλά πού ἔπεφταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ πλούσιου καὶ τὰ σκυλιὰ πήγαιναν κι ἐγλείφαν τίς πληγές του.

Κι ἔτυχε νὰ πεθάνει ὁ φτωχὸς καὶ νὰ τὸν πᾶνε οἱ ἄγγελοι στὸν κόλπο τοῦ Ἀβραάμ. Καὶ πέθανε καὶ ὁ πλούσιος καὶ τὸν ἔθαψαν.

Ἀπὸ τὸν Ἄδη, ὅπου βασιανίζοταν, ὁ πλούσιος σήκωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακριά, καὶ τὸ Λάζαρο ν' ἀνακαυτεῖται στοὺς κόλπους του.

Καὶ ἀφοῦ φώναξε εἶπε, πατέρα Ἀβραάμ, σπλαχνίσου με καὶ στείλε τὸ Λάζαρο νὰ βουτήξῃ τὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου του στὸ νερὸ καὶ νὰ δροσίσει τὴ γλῶσσα μου, γιατί βασιανίζομαι σ' αὐτὴ τὴ φλόγα.

Εἶπε ὁ Ἀβραάμ, παιδί μου, θυμήσου πὼς χάριξες ἐσὺ τὰ καλὰ σου στὴ ζωὴ σου, ἐνῶ ὁ Λάζαρος ἔπαθε ἀπεναντίας ὅλα τὰ κακὰ. Καὶ τώρα ἐκεῖνος ἐδὼ παραγοριέται καὶ σὺ ὑποφέρεις.

Καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ ἀνάμεσα ἀπὸ ἐμᾶς καὶ σὰς ἔχει ἀνοίξει χάσμα μεγάλο πού δὲν μποροῦν νὰ τὸ περάσουν ὅσοι θέλουν ἀπὸ μᾶς νὰ ἔλθουν σὲ σὰς ἢ ἀπὸ σὰς σ' ἐμᾶς.

Καὶ πάλι εἶπε ὁ πλούσιος, λοιπὸν σὲ παρακαλῶ, πατέρα, νὰ τὸν στείλεις στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα μου, γιατί ἔχω πέντε ἀδερφοὺς, γιὰ νὰ μαρτυρήσει τί εἶδε καὶ νὰ μὴν ἔλθουν καὶ αὐτοὶ στὸν τόπο τούτον τῶν βασάνων.

Τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἀβραάμ, ἔχουν τὸ Μωυσῆ καὶ τοὺς προφῆτες· ἄς τοὺς ἀκούσουν.

Ὁ δὲ εἶπεν· οὐχί, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῆ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν.

Εἶπε δὲ αὐτῶ· εἰ Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ πεισθῆσονται.

Καὶ ὁ πλούσιος εἶπε· ὄχι πατέρα Ἀβραάμ, ἀλλ' ἂν ἀπὸ τοὺς πεθαμένους πάει κανένας σ' αὐτούς, θά μετανιώσουν.

Καὶ πάλι ἀποκρίθηκε ὁ Ἀβραάμ, ἂν τὸ Μωυσῆ καὶ τοὺς προφήτες δέν ἀκούουν, τότε οὔτε ἂν ἀναστηθεὶ κανένας ἀπὸ τοὺς νεκροὺς θά πιστέψουν.

Ρητὰ: «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται». «Δίδεται καὶ δοθήσεται ὑμῖν».

ΟΜΙΛΙΑ

Αὐτὴ τῆ στιγμῆ, παιδιὰ μου, μᾶς ἔρχεται στό νοῦ ὁ χαριτωμένος μύθος τοῦ Γάλλου ποιητῆ Λαφονταίν. Ἕνας φτωχὸς ἀπαντήθηκε μ' ἕναν πλούσιο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου. Πήγαινε μπροστά τους ἕνας ἄλλος φτωχὸς καὶ μόλις τὸν εἶδε ὁ Ἅγιος Πέτρος τοῦ ἄνοιξε τίς πόρτες καὶ μπῆκε μέσα.

Μόλις ἀντίκρισε τὸν πλούσιο, ἔκανε σά σαστισμένους. Παίζοντας νευρικά στὰ χέρια του τὰ μεγάλα κλειδιά, φώναξε τοὺς δύο ἀγγέλους πού φύλαγαν τὴν εἴσοδο νά χτυπήσουν τὴ σάλπιγγα. Στό ἄκουσμα τῆς σάλπιγγας, ἔτρεξαν ἀπ' ὅλες τίς γωνίες τοῦ Παραδείσου ἀγγελοι, μὲ τίς κάτασπρες φορεσιές τους καὶ παρατάχτηκαν στὴν εἴσοδο. Τί τραγοῦδι ἦταν ἐκεῖνο πού ἔψελναν τὰ ἀγγελικά στόματα! Μὲ ἰδιαίτερη χειραψία τὸν δέχτηκε ὁ Ἅγιος Πέτρος καὶ μ' αὐτές τίς ἐξαιρετικές τιμές μπῆκε μέσα στόν Παράδεισο ὁ πλούσιος.

Ὁ φτωχὸς, πού ἔμεινε παραπίσω, ἀγαναχτισμένος γιὰ τὴ συμπεριφορὰ αὐτῆ τοῦ Ἁγίου, τὸν πλησίασε καὶ μὲ πικρὸ παράπονο τοῦ εἶπε: Βλέπω, Ἅγιε μου, πῶς οἱ πλούσιοι κι ἐδῶ στόν Παράδεισο ἔχουν τίς ἴδιες τιμές πού εἶχαν καὶ στὴ γῆ. Τί λογῆς τιμές ἦταν αὐτές πού κάνατε στόν πλούσιο, ἐνῶ τὸ φτωχὸ πού πέρασε πρωτύτερα οὔτε κἀν τὸν προσέξατε;

Ὁ Ἅγιος Πέτρος, μὲ χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ μὲ καλοσύνη, τοῦ ἀπάντησε: Βλέπουμε τόσο σπάνια, παιδί μου, στόν Παράδεισο πλούσιους, πού σά μᾶς ἔρχεται ἀραιὰ καὶ πού κανένας χαιρομάστε πάρα πολὺ καὶ τοῦ κάνομε ὅλες αὐτές τίς μεγάλες καὶ ξεχωριστές τιμές πού εἶδες.

Μᾶς ἔρχονται στό νοῦ ἀκόμα, παιδιὰ μου, καὶ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας, ὅπως μᾶς τὰ παραδίνει ὁ εὐαγγελιστῆς Μάρκος: Εὐκολότερο εἶναι νά περάσει ἕνα καρβόσκονο ἀπὸ τὴν τρύπα ἐνὸς βελονιοῦ, παρά ἕνας πλούσιος τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ (Μάρκ. ι', 25).

Ὡστε οἱ πύλες τοῦ Παραδείσου εἶναι βαριά κλεισμένες γιὰ τοὺς

πλούσιους; "Όχι παιδιά μου! Εἶναι καὶ πλούσιοι πού δέ μοιάζουν τόν πλούσιο τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι καὶ πλούσιοι πού εἶχαν τίς πόρτες τους ἀνοιχτές καὶ μοίραζαν ἀπλόχερα στους φτωχοῦς. Εἶναι καὶ πλούσιοι πού ἔκαμαν ἔργα τὰ ὅποια «σῆς καὶ βρώσις οὐκ ἀφανίζει».

Σ' ὅποια γωνιά τῆς Ἑλλάδας μας κι ἂν βρῖσκεστε, στό ταπεινότερο χωριό, μά καὶ στήν πιά μεγάλη πολιτεία, θά δεῖτε τὰ ἔργα τῆς εὐπορίας τῶν τέτοιων πλουσίων. Θά δεῖτε καὶ σχολεῖα καὶ γηροκομεῖα καὶ ὄρφανοτροφεῖα καὶ νοσοκομεῖα καὶ ἄλλα ἔργα φιλανθρωπίας, πού λιγοστεύουν τόν ἀνθρώπινο πόνο, καὶ τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία. Θά δεῖτε καὶ ἔργα, πολιτισμοῦ καὶ μέγαρο ἐκθέσεων καὶ στάδια καὶ δρόμους, καὶ βρύσες καὶ πηγάδια καὶ ἔνα σωρό ἄλλα τέτοιας λογῆς ἔργα, πού φανερώνουν κατανόηση, ἀγάπη στό Θεό, ἀγάπη στόν πλησίον, καλή χρήση τοῦ πλούτου, καλή τοποθέτηση τῶν χρημάτων.

Γι' αὐτό ἡ Ἑλλάδα μας εἶχε τοὺς περισσότερους εὐεργέτες. Πουθενά ἄλλοῦ δέ θά βρεῖτε τόσα δημόσια καταστήματα, φτιαγμένα ἀπό τὴ γενναϊοδωρία τῶν πλουσίων, ὅσα στήν πατρίδα μας.

Τοῦτη ἡ δοξασιμένη γωνιά τῆς γῆς, πού στόν ξένιο Δία εἶχε στήσει βωμό σέ κάθε μέρος, δέν μπορούσε παρὰ, ζεσταμένη ἀπ' τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, τὴ διδασκαλία τῆς ἀγάπης, νά ἀφήσει ζωντανά τὰ σημάδια τῆς θρησκευτικότητάς της.

"Ὅσο ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ θ' ἀπλώνεται καὶ θά ὑποδεικνύει ποιό εἶναι τὸ καθήκον τῶν πλουσίων πρὸς τόν πλησίον, ποιό εἶναι τὸ συμφέρον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ των, τόσο θά ἀνοίγουν καὶ «τὰ ὦτα τῶν μὴ ἀκουόντων». "Ἐτσι θά αὐξηθοῦν καὶ θά πληθύνουν οἱ φάλαγγες τῶν πλουσίων πού ἀκολουθοῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ μας, γιὰ ν' ἀκούσουν μέ χαρὰ τὰ Εὐαγγελικά λόγια: «Χαίρετε ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Λουκ. ι', 20).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΚΤΗ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΓΑΔΑΡΗΝΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μεγάλη θαλασσοταραχή κόντευε νά πνίξει τὸ πλοῖο, μιά μέρα πού ὁ Χριστός μέ τοὺς μαθητές του πήγαινε στή χώρα τῶν Γαδαρηνῶν.

Οἱ μαθητές τὰ ἔχασαν καί τρομαγμένοι ἔτρεξαν στό Χριστό πού κοιμόταν καί τόν ξύπνησαν λέγοντάς του:

Κύριε, πνιγόμαστε, σῶσε μας. Ὁ Χριστός μ' ἔνα κίνημα τοῦ χεριοῦ του σταμάτησε τήν τρικυμία καί μάλωσε τούς μαθητές του πού ἐνῶ τόν εἶχαν μαζί τους φοβήθηκαν πώς θά πνιγοῦν.

Τώρα τό πλοῖο μέ ὀλοφούσκωτα πανιά πλησίαζε στήν ἀντικρινή ἀπόκρημνη ἀκτὴ τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Τήν κατοικοῦσαν ἄνθρωποι ἀμόρφωτοι καί ἀπολίτιστοι, πού δέ σέβονταν τό μωσαϊκό νόμο, γιατί τούς εἶχε κυριέψει τό φοβερό πάθος τοῦ χρήματος.

Τούτους τούς φιλοχρήματους ἀνθρώπους ὁ Κύριος ἤθελε νά τούς τιμωρήσει γιά τό πάθος τους αὐτό καί νά τούς δώσει ἀφορμή νά σκεφθοῦν καλύτερα καί νά συνέλθουν.

Ἐνας δαιμονισμένος, πού ζοῦσε στίς σπηλιές καί στά μνήματα τοῦ νεκροταφείου, ἦταν ὁ φόβος καί ὁ τρόμος τῶν κατοίκων τῆς ἄνομης αὐτῆς χώρας. Μέ πρόσωπο ἀγριεμένο, γυμνός καί κοκαλιάρης, μέ μάτια πού προκαλοῦν τή φρίκη καί τόν τρόμο, ἔτρεχε παντοῦ καί πανικός κυριέυε ὅσους βρῖσκονταν μπροστά του.

Προχωρώντας πρὸς τήν πόλη ὁ Χριστός, βρέθηκε μπροστά στό δαιμονισμένο πού ἔτρεχε καί οὐρλιαζε σά λυσσασμένος.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. η', 27-39)

Κείμενο

Ἐξήγηση

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τήν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια οὐκ ἐνεδιδύσκετο, καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν.

Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράξας προσέπεσεν αὐτῷ καὶ φωνῇ μεγάλη εἶπε· τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ καὶ Ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ μὲ βασανίσῃς.

Παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου· πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυ-

Ἐκείνον τὸν καιρὸ πηγαίνοντας ὁ Ἰησοῦς στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, τὸν συνάντησε ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν πόλη πού εἶχε δαιμόνια, ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ ροῦχα δέν ἔβαζε καὶ δέν ἔμενε στό σπίτι, ἀλλὰ μόνο στά μνήματα.

Καὶ ὡς εἶδε τὸν Ἰησοῦ, ἄρχισε νά φωνάζει καὶ ἔπεσε στά πόδια του καὶ εἶπε μέ φωνὴ μεγάλη. Τί σχέση ὑπάρχει μεταξύ μας, Ἰησοῦ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Σέ παρακαλῶ νά μὴ μὲ βασανίσῃς.

Παρά πρόσταξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρο νά βγεῖ μέσα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, γιατί τὸν εἶχε πιάσει πολλὰ χρόνια καὶ τὸν φύλαγε δεμένο μ' ἀλύσιδες καὶ χειροπέδες καὶ

λασσόμενος και διαρρήσων τὰ δεσμὰ ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαιμονος εἰς τὰς ἐρήμους.

Ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· τί σοί ἐστιν ὄνομα; ὁ δὲ εἶπε· λεγεὼν, ὅτι δαιμόνια πολλά εἰσηλθεν εἰς αὐτόν.

Καὶ παρεκάλει αὐτόν, ἵνα με ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν.

Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἰκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεπεν αὐτοῖς.

Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσηλθον εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὤρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη.

Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγεννημένον, ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἐξηλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὔρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονούντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν.

Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθεὶς.

Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἐπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβω μεγάλῳ συνέιχοντο, αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν.

Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, λέγων.

Ἐποστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός, καὶ ἀπήλθε, καθ' ἄλλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

ἔσπαζε τὰ δεσμάτα καὶ τὸ δαιμόνιο τὸν ὀδηγοῦσε σὺς ἐρημίας.

Καὶ τὸν ρώτησε ὁ Ἰησοῦς· Ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομά σου; Κι ἐκεῖνος εἶπε· λεγεὼν, γιατί ἔχαν μπεῖ μέσα του πολλὰ δαιμόνια.

Καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νά μὴν τὰ προσάξει νά πάνε κάτω στήν ἄβυσσο.

Καὶ ἦταν ἐκεῖ ἀρκετὴ ἀγέλη χοίρων πού βοσκοῦσαν στό βουνό, καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νά τὰ ἀφήσει νά μπουῖν μέσα στοὺς χοίρους καὶ τὰ ἄφησε.

Σὰ βγήκαν τὰ δαιμόνια ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο μπήκαν στοὺς χοίρους καὶ ὄρμησε ἡ ἀγέλη κάτω ἀπὸ τὸν γκρεμὸ στή λίμνη καὶ πνίγηκε.

Καὶ σάν εἶδαν οἱ βοσκοὶ τὸ γεγονός, ἔφυγαν καὶ εἰδοποίησαν τοὺς ἀνθρώπους πού ἦταν στήν πόλη καὶ στὰ χωράφια.

Καὶ βγήκαν νά δοῦν τὸ γεγονός καὶ ἦρθαν στὸν Ἰησοῦ καὶ βρήκαν τὸν ἄνθρωπο πού βγήκαν τὰ δαιμόνια ἀπὸ μέσα του νά κάθεται ντυμένος καὶ φρόνιμος στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ φοβήθησαν.

Καὶ ὅσοι εἶδαν, τοὺς διηγήθηκαν πῶς σώθηκε ὁ δαιμονισμένος.

Καὶ τὸν παρακάλεσε ὁλος ὁ λαὸς ἀπὸ τὰ γύρω μέρη τῶν Γαδαρηνῶν νά φύγει ἀπὸ τὸν τόπο τους, γιατί τοὺς κυρίειρε μεγάλος φόβος. Ὁ Χριστὸς μπήκε στό πλοῖο καὶ γύρισε πίσω.

Καὶ τὸν παρακαλοῦσε ὁ ἄνθρωπος πού βγήκαν τὰ δαιμόνια ἀπὸ μέσα του νά μείνει μαζί του, ἀλλὰ τὸν ἔστειλε πίσω ὁ Ἰησοῦς λέγοντας.

Γύρισε πίσω στό σπίτι σου καὶ λέγε ὅσα σοῦ ἔκανε ὁ Θεός. Καὶ πήγε παντοῦ στήν πόλη διαλαλώντας ὅσα τοῦ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς.

Ρη τ ὁ : «Προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων καὶ διωκόντων ὑμᾶς».

“Όταν ἔφτασαν οἱ κάτοικοι τῆς ἁμαρτωλῆς πόλης στό μέρος πού βρισκόταν ὁ Ἰησοῦς μέ τούς μαθητές του, εἶδαν μέ μεγάλη κατάπληξη τήν παρακάτω σκηνή. Τό Χριστό πού καθόταν σ’ ἓνα βραχάκι κάτω ἀπ’ τόν ἴσκιό μιᾶς γέρικης ἐλιάς καί μιλοῦσε μέ τούς μαθητές του καί στά πόδια του τό δαιμονισμένο. Τά εἶχε ἀγκυλιωμένα καί τά φιλοῦσε καί δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἔτρεχαν ἀπ’ τά ἡμερα καί γαληνεμένα μάτια του. Ντυμένος καί συγυρισμένος ὅπως ἦταν, ἤρεμος καί γελαστός, ἔκανε τούς κατοίκους νά μείνουν βουβοί καί ἄλαλοι καί μέ ὀρθάνοιχτα μάτια. Ποιός ἦταν τοῦτος ὁ ἄνθρωπος, πού τούς ἔκανε τόση ζημιά καί μπόρεσε ἀπ’ τήν ἄλλη μεριά νά θεραπεύσει ἓναν ἀθεράπευτο δαιμονισμένο! Τί ζητάει καί τί θέλει στή χώρα τους αὐτός ὁ ἄνθρωπος καί ἡ ἀκολουθία του! Μακριά ἀπό κοντά τους. Νά φύγει αὐτός πού τούς ἔφερε τόση ἀναστάτωση, νά ἐγκαταλείψει τή χώρα τους τό γρηγορότερο.

«Ξένε ἄνθρωπε, σέ παρακαλοῦμε, σέ ἱκετεύουμε, φύγε γρήγορα ἀπό τήν πόλη μας».

Ἔτσι εἶπαν στό Χριστό μας κι Ἐκεῖνος πολύ λυπημένος σηκώθηκε νά φύγει. Τώρα, μιᾶ πολύ συγκινητική σκηνή ξετυλίχτηκε μπροστά στά μάτια τῶν κακῶν Γαδασηνῶν. Ὁ εὐεργετημένος ξεσπάει σέ κλάματα καί μέ δυνατή φωνή παρακαλεῖ τόν Εὐεργέτη του νά τόν πάρει κοντά του. Δέ θέλει μέ κανένα τρόπο νά τόν ἀποχωρίσῃ.

«Ἀφῆσέ με, Κύριε, τοῦ εἶπε, μέ ἄμετρο πόνο, ἄφησέ με νά ζῶ πάντα κοντά σέ σένα, εὐεργέτη μου καί σωτήρα μου. Δοῦλος σου θά εἶμαι καί τίποτε δέ θέλω ἀπό σένα. Θέλω πάντα νά βλέπω τό θεϊκό σου πρόσωπο καί νά νιώθω πώς εἶσαι κοντά μου».

Ὁ Χριστός ὅμως, πού ἤθελε νά τόν χρησιμοποιήσει σάν κήρυκα τῆς ἀλήθειας στους ἄπιστους συμπατριῶτες του, μέ θεία καλοσύνη τόν ἔστειλε στήν πόλη, ἀφοῦ τόν εὐλόγησε καί τόν δυνάμωσε μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πόσο ἀκατανίκητη εἶναι ἡ δύναμη πού τραβάει τούς πιστούς κοντά στόν ἀγαπημένο μας Ἰησοῦ!

Ἄς τοῦ ἀπευθύνουμε κι ἐμεῖς, παιδιά μου, τήν παρακάτω ἐπίκληση κι ἄς τόν παρακαλέσουμε νά μᾶς τήν ἀκούσει.

Κοντά σου! Κοντά σέ σέ, γλυκέ μου Ἰησοῦ, νιώθω πώς εἶμαι πάντα ἀσφαλισμένος. Ν’ ἀνασαίνω τήν πνοή σου, νά κοιτάζω τά γαλανά σου

μάτια καί νά βυθίζουμαι στό πέλαγος, τῆς χαρᾶς πού σκορπίζει ἡ ματιά σου.

Νά κοιτάζω τή γλυκιά σου μορφή κι ἀπ' τήν ἠρεμία της καί τήν ὁμορφιά της νά ζητῶ παρηγοριά στά μικροσφάλματα τῆς ζωῆς μου.

Κοντά σου, νά φιλῶ τά ἄχραντα πόδια σου κι ἀντί γιά τά μύρα τῆς Μαγδαληνῆς νά χύνω ἓνα μου δάκρυ ταπεινό, σά σημάδι τῆς εὐγνωμοσύνης μου γιά ὅ,τι κάνεις σέ μένα.

Νά δέχομαι τήν εὐλογία σου, Χριστέ μου, καθῶς τή δεχτήκανε καί τά παιδάκια τοῦ Εὐαγγελίου, ὅταν οἱ μανοῦλες τους τά φέρανε γιά νά τά εὐλογήσεις.

Νά ἀκούω τά θεῖα σου λόγια, αὐτά πού σαγήνεψαν τόσους ἀνθρώπους πού ἄκουσαν τή διδασκαλία σου κι ἔκαναν τά δαιμόνια, ὅπως μᾶς ἀναφέρει ἡ σημερινή περικοπή, νά ριχτοῦν στή θάλασσα.

Νά ἀκούω τά λόγια σου πού ἀνάστησαν τό μοναχοπαιδί τῆς χήρας στή Ναῖν. Αὐτά πού τόσα θαύματα ἔκαναν. Τά λόγια σου πού κήρυξαν τό εὐαγγέλιο τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀγάπης. Τά λόγια σου, Θεέ μου, πού ρίχνουν φῶς καί σκορποῦν παρηγοριά στούς δυστυχημένους.

Τά λόγια σου πού ἀνοίγουν τά χέρια τοῦ πλούσιου νά δώσει ἐλεημοσύνη καί μαστίγωσαν τήν ἀδικία, τήν ὑποκρισία καί τήν ψευτιά τῶν Φαρισαίων.

Τά λόγια σου πού εἶναι ἀστείρευτη πηγή ζωῆς καί συγχώρεσαν αὐτούς πού σέ ράπισαν, σέ ἔφτυσαν καί σέ ἔσυραν σάν τόν τελευταῖο κακοῦργο στό λόφο τοῦ Γολγοθᾶ.

Κοντά σου, Χριστέ μου, στρατιωτάκι τῶν θείων σου ἐντολῶν καί μαχητής τοῦ καλοῦ, τοῦ ὠραίου, τῆς ἀλήθειας.

Κοντά σου γιά νά ὑμολογῶ κι ἐγώ τό ταπεινό τή θεῖα σου μεγαλοσύνη!

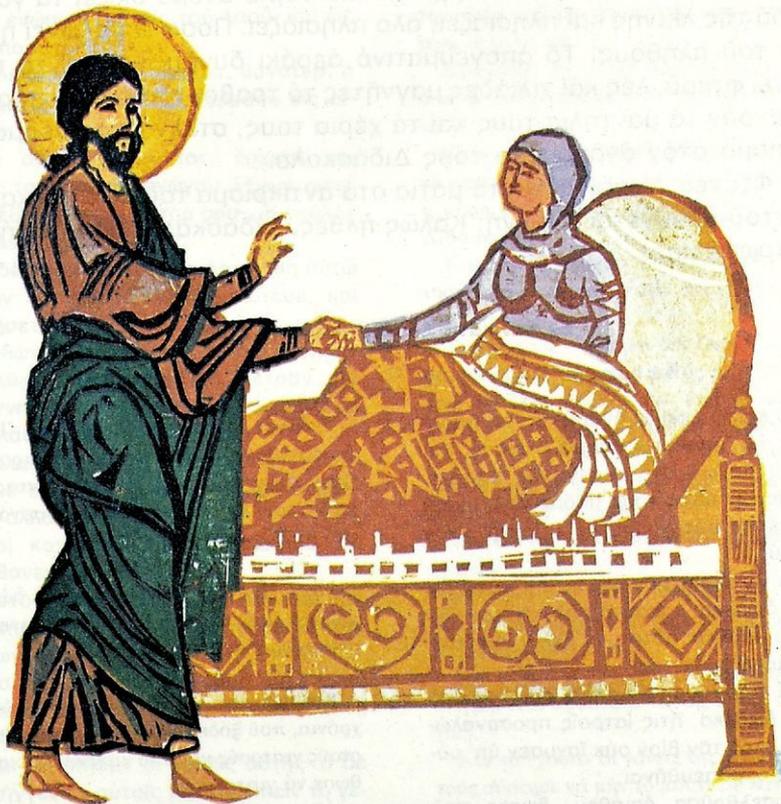
Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ

«Εἶμαι βέβαιος ὅτι οὔτε θλίψη οὔτε στενοχώρια οὔτε διωγμός ἢ πείνα ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα, οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχές οὔτε δυνάμεις οὔτε τά παρόντα οὔτε τά μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε κανένα ἄλλο πράγμα πού ὑπάρχει πάνω στόν κόσμο, θά μπορέσει νά μᾶς χωρίσει ἀπό τήν ἀγάπη πού ἔχουμε στό Θεό, μέ τή δύναμη τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Ρωμ. η', 35-39).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΒΔΟΜΗ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΜΟΡΡΑΓΙΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου

Ἀπ' τό πρῶι ἀπουσιάζει ὁ Διδάσκαλος. Βρίσκειται στή χώρα τῶν Γαδαρηνῶν ὅπου θεράπευσε τό δαιμονισμένο. Τά πλήθη, μαζεμένα

στήν ἄκρη τῆς λίμνης τῆς Γεννησαρέτ, ἔχουν γυρισμένα τὰ βλέμματά τους πρὸς τὴν ἀντικρινή ὄχθη, μήπως δοῦν τὸ πλοῖο νὰ γυρίζει.

Μαζεύτηκαν ἀπὸ τὰ γύρω χωριά κι ἔχουν μαζί τους τοὺς ἀρρώστους των γιὰ νὰ τοὺς θεραπεύσει, τὰ παιδιά τους γιὰ νὰ τὰ εὐλογῆσει, τοὺς γέροντες γονεῖς τους γιὰ ν' ἀκούσουν τὴ διδασκαλία τοῦ Θεανθρώπου.

Καὶ νά! κάποιος, πρῶτος ἀπ' ὅλους, μέ χαρά φωνάζει στίς χιλιάδες τοῦ κόσμου πῶς τὸ πλοῖο ἔρχεται! Μὲ οὐριο ἄνεμο σκίζει τὰ γαλανὰ νερά τῆς λίμνης καὶ πλησιάζει, ὅλο πλησιάζει. Πόσο μεγαλώνει ἡ ἀγωνία τοῦ πλήθους! Τὸ ἀπογευματινὸ ἀεράκι δυναμώνει καὶ τὸ πλοῖο κάνει φτερά, λές καὶ χιλιάδες μαγνήτες τὸ τραβοῦν πρὸς τὴν παραλία. Κουνοῦν τὰ μαντῆλια τους καὶ τὰ χέρια τους, στέλνοντας θερμὸ χαιρετισμὸ στὸν ἀγαπημένο τους Διδάσκαλο.

Φτάνει! Ὑγραίνονται τὰ μάτια στὸ ἀντίκρισμα τοῦ Σωτήρα καὶ ἀπὸ παντοῦ ἀκούγεται ἡ φωνή: Καλῶς ἦλθες, Διδάσκαλε! Νά μᾶς ζήσεις, Λυτρωτῆ μας!

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. η', 41-56)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἀνθρώπος τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ,

ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκειν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν.

Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ρύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι,

προσελθοῦσα ὀπισθεν, ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς.

Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἀψάμενός

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἦρθε στὸν Ἰησοῦ ἓνας ἄνθρωπος πού λεγόταν Ἰάειρος καὶ ἦταν ἀρχισυνάγωγος καὶ πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάει στὸ σπίτι του,

γιατὶ εἶχε μιά μοναχοκόρη ὡς δώδεκα χρονῶν καὶ πέθανε. Κι ἐνῶ πήγαινε, τὸν στενοχωροῦσε ὁ κόσμος.

Καὶ μιά γυναίκα μέ ἀίμορραγία δώδεκα χρόνια, πού ξόδεψε ὅλη τὴν περιουσία της στοὺς γιαιτροὺς καὶ ἀπὸ κανένα δέν κατόρθωσε νὰ γιαιτρευτεῖ,

πῆγε κοντὰ ἀπὸ πίσω κι ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός του κι ἀμέσως τῆς σταμάτησε ἡ ἀίμορραγία.

Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ποίος μέ ἄγγιξε; κι

μου; ἀρνούμενων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε, καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἤψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνωνα δύναμιν ἐξεληθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ.

Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ, ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα.

Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.

Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν Διδάσκαλον.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται.

Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον, καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα.

Ἐκκλιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν· ὁ δὲ εἶπε· μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει.

Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν.

Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησέ λέγων· ἡ παῖς, ἐγείρου.

Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν.

Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς· ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδεὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

ἐνῷ ὄλοι ἀρνιόνταν, εἶπε ὁ Πέτρος καὶ ὅσοι ἦταν μαζί του· Κύριε, ὁ κόσμος σέ στενοχωρεῖ καὶ σέ πιέζει καὶ λές ποιός σέ ἄγγιξε.

Κι ὁ Ἰησοῦς εἶπε· κάποιος μέ ἄγγιξε, γιατί ἐγὼ ἔνωσα δύναμη πού βγήκε ἀπὸ μέσα μου.

Κι ὅταν εἶδε ἡ γυναίκα πὼς δέν μπόρεσε νά κρυφτεῖ, ἦρθε τρέμοντας καὶ πέφτοντας σά πόδια του φανέρωσε σέ ὄλο τό πλήθος τήν αἰτία πού τόν ἄγγιξε καὶ πὼς γιαιτρεύτηκε στή στιγμή.

Κι ἐκεῖνος τῆς εἶπε· Ἐχε θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε, πήγαινε στό καλό.

Κι ἐνῷ μιλοῦσε ἀκόμη, ἔρχεται ἕνας ἀπὸ τό σπίτι τοῦ ἀρχισυναγώγου καὶ τοῦ λέγει, ἡ κόρη σου πέθανε, μὴν ἐνοχλεῖς πιά τό Διδάσκαλο.

Καὶ σάν τόν ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε· Μὴ φοβάσαι, παρὰ πίστευε καὶ θά σωθεῖ.

Σάν ἔφτασε στό σπίτι δέν ἄφησε κανένα νά μπεῖ μαζί του μέσα ἐκτός ἀπὸ τόν Πέτρο, τόν Ἰάκωβο καὶ τόν Ἰωάννη καὶ τόν πατέρα τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τή μητέρα.

Καὶ ὄλοι ἐκλαιγαν καὶ τή μοιρολογούσαν κι ἐκεῖνος εἶπε· Μὴν κλαίτε, γιατί δέν πέθανε, ἀλλὰ κοιμάται.

Καὶ τόν περιγελοῦσαν, γιατί ἤξεραν πὼς πέθανε.

Μά ἐκεῖνος, ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλε ὄλους ἔξω, ἔπιασε τό χέρι τῆς καὶ φώναξε λέγοντας· Κόρη μου, σήμα.

Καὶ γύρισε ἡ ψυχὴ τῆς καὶ σηκώθηκε στή στιγμή. Καὶ πρόσταξε νά τῆς δοθεῖ νά φάγει.

Καὶ τά ἔχασαν οἱ γονεῖς τῆς· ὅμως αὐτὸς τοὺς σύστησε νά μὴν τό ποῦνε σέ κανένα τό γεγονός.

Ρη τ ὁ : «Θάρσει θύγατερ ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην».

Δυό θαύματα, δυό υπερφυσικές πράξεις του Κυρίου μας αναφέρει η σημερινή περικοπή που ακούσατε. Τή θεραπεία της γυναίκας που υπόφερε από αιμορραγία δώδεκα χρόνια και τήν ανάσταση της θυγατέρας του αρχισυνάγωγου Ίαείρου. Είναι μεγάλα και τά δυό. Τό δεύτερο όμως είναι ένα από τά λίγα θαύματα ανάστασης νεκρών που έκανε ο Χριστός μας για νά δείξει ολοφάνερα σ' όλο τόν κόσμο τή θεότητά του και νά κάνει και τούς πιό άπιστους κι εκείνους που άμφέβαλαν για τή θεία του προέλευση, νά πιστέψουν.

Ἐνάμεσα στίς χιλιάδες του κόσμου που περίμεναν τόν Κύριο νά γυρίσει άπ' τή χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, ήταν και ο αρχισυνάγωγος Ἰάειρος και η «αίμορροούσα» γυναίκα.

Μόλις πάτησε τό πόδι του στήν ξηρά ο Χριστός, ο σεβάσμιος και άσπρομάλλης γέροντας, γονάτισε μπροστά του και τόν παρακάλεσε μέ λόγια θερμά, που έτρεμαν από τή μεγάλη συγκίνηση που είχε, νά πάει στό σπίτι του νά θεραπεύσει τό δωδεκάχρονο κοριτσάκι του.

Κινδύνευε νά πεθάνει ή μόνη του παρηγοριά στή ζωή!

Ξεκίνησε ο καλός μας Χριστός, μ' όλη τήν κούραση που είχε, για τό σπίτι του αρχισυνάγωγου. Μαζί του ξεκίνησε και όλο εκείνο τό πλήθος από περιέργεια, για νά δει τί θά έκανε ο Χριστός.

Μαζί μέ όλους και η «αίμορροούσα» γυναίκα. Χλομή, κατακίτρινη, άσπρη σχεδόν από τό λίγο αίμα που κυκλοφορούσε μέσα της, έσερνε τά αδύνατα πόδια της και προσπαθούσε νά βρεθεί κοντά στό Χριστό. «Σά βρεθῶ κοντά του έλεγε, μέσα της, μόνο τά ροῦχα του ν' άγγίξω και θά σωθῶ».

Πόσο παιδεύτηκε όσο νά φτάσει κοντά του! Πῶς τρέμει ή καρδούλα της! Ὁ Χριστός μας, σάν όλους τούς Ἑβραίους, πάνω από τό χιτώνα του, ένα μακρύ μάλλινο φόρεμα σάν πουκάμισο, χωρίς ραφή καμιά και δεμένο στή μέση μέ μιά ζώνη, φορούσε και τό «ταλίθ». Ἦταν ένα τετράγωνο πέπλο μέ κρόσσια και φοῦντες γύρω γύρω, που τό έριχνε πάνω στίς πλάτες του.

Μιάν άπ' αὐτές τίς φοῦντες, που κρεμόταν από πίσω, άγγιξε μέ τό δάχτυλό της μέ φόβο και πολλή ευλάβεια ή άρρωστη γυναίκα κι άμέσως γιατρεύτηκε. Ἡ μεγάλη της πίστη στό Θεάνθρωπο τήν έσωσε.

Ὁ Ἰησοῦς στράφηκε και ρώτησε, «ποιός μέ άγγιξε;» Ἡ γυναίκα έφυγε

από κοντά του και γύρευε να κρυφτεί. Δεν ήθελε να φανερωθεί, γιατί ήταν απαγορευμένο, μιά άρρωστη ν' αγγίξει ένα γερό άνθρωπο.

Οι μαθητές και όσοι βρίσκονταν κοντά του άρνήθηκαν πώς τον είχαν αγγίξει και είπαν: «Διδάσκαλε, τό πλήθος σέ στενοχωρεί και σέ πιέζει, και σύ ρωτάς ποιός σέ άγγιξε;»

«Έγώ ξέρω τί λέω, είπε ό Ίησους, γιατί κατάλαβα πώς βγήκε δύναμη από μέσα μου» κι έψαχνε μέ τό μάτι του να βρει ανάμεσα στό πλήθος τήν άρρωστη γυναίκα.

Τότε εκείνη έπεσε μέ κλάματα στά πόδια του και όμολόγησε όλη τήν αλήθεια. «Ο Χριστός μέ θεία καλοσύνη είπε: «Κόρη μου, ή πίστη σου σ' έσωσε, πήγαινε στό καλό!»

Γιατί ό Χριστός επέμενε και ήθελε να φανερώσει τήν άρρωστη γυναίκα; Αυτός ό ταπεινός, αυτός πού ήθελε να περνούν άπαρατήρητα τά θαύματα και οι καλές του πράξεις, αυτός πού θεράπευσε τόν τυφλό και τού είπε να μή πει σέ κανένα τό γεγονός, αυτός ήθελε να μαθευτεί ή θεραπεία τής άρρωστης γυναίκας; Ναι, παιδιά μου. Ήθελε να τήν παραδώσει σάν παράδειγμα ευλάβειας, όχι μόνο στους μαθητές του και στό πλήθος πού τόν άκολουθούσε, αλλά και στίς γενιές πού θά 'ρχονταν κατόπι στους αιώνες τών αιώνων.

Ήθελε να χτυπήσει μέ τήν αληθινή ευλάβεια τήν ευλάβεια τήν ψεύτικη και τούς θεατρνισμούς τών Φαρισαίων.

Άγγίζει μέ φόβο ένα κρότσι ή άρρωστη γυναίκα και χάνεται στό πλήθος. Παρουσιάζονται οι Φαρισαίοι μέ μακριά ράσα, μέ χαμηλωμένα μάτια, μέ υποκριτικές νηστείες, μέ φιλήματα στίς άγορές, πώς δηθεν αγαπούν όλους τούς ανθρώπους. Μέ πλατιά εγκόλπια και φυλαχτά. Μέ έλεημοσύνες στους ζητιάνους κι άς τρώνε κι άς καταπίνουν τό καταπέτασμα τού ναού. Μέ προσευχές μέσα στό ναό και μέ μετάνοιες, ρίχνοντας κρυφά βλέμματα, άν τούς βλέπουν και άλλοι. Μέ τά ψεύτικα κλάματα για τή δυστυχία τών ανθρώπων, ενώ διαμαρτύρονται γιατί ό Χριστός θεραπεύει τήν ήμέρα τού Σαββάτου και χαρίζει τήν υγεία σέ δυστυχισμένα πλάσματα.

Πρότυπο ευλάβειας ή άρρωστη γυναίκα από τή μά μεριά, πρότυπο θεατρνισμού και ψευτιάς από τήν άλλη οι Φαρισαίοι. Γι' αυτό μέ καλοσύνη διώχνει στό σπίτι της τήν εθνική γυναίκα και μέ πύρινα λόγια καυτηριάζει τήν υποκρισία τών Φαρισαίων μέ τά ώραία και περίφημα εκείνα «Ουαί υμίν Γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί». Άλλ' άς

προχωρήσουμε μαζί με τό Θεάνθρωπο στό σπίτι τοῦ Ἰαείρου. Στό δρόμο ἦρθε ἡ πληροφορία, ὅτι τό κορίτσι πέθανε. Μέ βῆμα ἀργό σέρνει τά πόδια του ὁ δυστυχισμένος πατέρας. Λυγίζουν τά γόνατα, σάν ἀνεβαίνει τίς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ του. Ραγίζεται ἡ καρδιά του, σάν ἀκούει τά κλάματα τῶν συγγενῶν καί τῶν φίλων. Μήν κλαῖς, τοῦ λέει παρηγορητικά ὁ Χριστός, δέν πέθανε, ἀλλά κοιμάται.

Ἔβγαλε ὅλους ἔξω καί μαζί μέ τούς γονεῖς καί τούς τρεῖς μαθητές του, μπήκε στό δωμάτιο τῆς πεθαμένης κόρης.

«Ἡ παῖς ἐγείρου», Κόρη μου, ἐσένα μιλω, σήκω.

Αὐτά εἶπε ὁ Χριστός καί ἡ ζωή ξανάρθε καί ὁ πόνος τῶν γονέων γλυκάθηκε.

Ἔστερα ἀπό τά θαύματα αὐτά, ποιός μπορεῖ νά ἀμφιβάλει γιά τήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ μας; Ποιός μπορούσε νά νικήσει τό θάνατο καί νά θεραπεύσει μέ μόνο τό ἄγγιγμα τοῦ φορέματός του τήν ἀρρωστη γυναίκα;

Μαζί μέ τό πλήθος τῆς Γαλιλαίας, ἄς δοξάσουμε κι ἐμεῖς, παιδιά μου, τό Θεό, γιά τή μεγάλη συγκατάβαση πού ἔδειξε στέλνοντας στή γῆ τό Μονογενή του, Υἱό, τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΓΔΟΗ

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι, ὀνόμαζαν Ἕλληνες μόνον αὐτούς πού κατάγονταν ἀπ' τήν Ἑλλάδα καί εἶχαν τά ἴδια ἦθη καί ἔθιμα, τήν ἴδια γλώσσα καί τήν ἴδια θρησκεία. Πολιτισμένους θεωροῦσαν μόνο τούς ὁμοφύλους των. Ὅλους τούς ἄλλους τούς ἔλεγαν βάρβαρους κι ἀπολίτιστους.

«Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος» ἔλεγαν. Δέν εἶχαν ὅμως κι ἄδικο, γιατί κανένας ἄλλος λαός ἐκείνη τήν ἐποχή δέν εἶχε ἀναπτύξει τέτοιο λαμπρό πολιτισμό, σάν τό δικό τους.

Κάτι τέτοιο πίστευαν καί οἱ Ἰουδαῖοι γιά τή φυλή τους. Ἀπόγονοι

τῆς εὐλογημένης φυλῆς τοῦ Ἰσραὴλ, θεωροῦσαν τοὺς κατοίκους τῆς γειτονικῆς χώρας Σαμάρειας κατωτέρους των. Ἔλεγαν πῶς ἡ Σαμάρεια εἶναι χώρα ποῦ κυλάει στὴν ἀμαρτία καὶ πῶς ἡ ἀγάπη στοὺς συνανθρώπους, δὲν μπορεῖ ν' ἀνθίσει ἐκεῖ πέρα.

Οἱ Σαμαρεῖτες ἀκόμη, δὲ λάτρευαν καὶ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ ὅπως ἔπρεπε, ἀφοῦ τὸν λάτρευαν στὸ ὄρος Γαριζὶν καὶ ὄχι στὸ μεγάλο ναὸ τοῦ Σολομώντα στὴν Ἱερουσαλήμ.

Οἱ Ἰουδαῖοι ὅταν ἤθελαν νὰ βρῖσουν κανέναν ἄνθρωπο βαριά τὸν ἔλεγαν Σαμαρείτη. Καὶ τὸ Χριστὸ πολλές φορές τὸν εἶπαν μὲ τὴν ὑβριστικὴ αὐτὴ φράση: «Σαμαρείτης εἶ σὺ καὶ δαιμόνιον ἔχεις». (Ἰωάν. η', 48).

• Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ι', 25-37)

Κείμενο

Ἐξήγηση

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε, τί ποιήσας, ζῶν αἰώνιον κληρονομῆσω;

Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις;

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.

Εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποιεῖ καὶ ζήσῃ.

Ὁ δὲ θέλων δικαιῶν ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον;

Ἐπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄνθρωπος τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ εἰς Ἱεριχὼ καὶ λησταῖς περιέπεσαν οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα.

Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεὺς τις κατέβαινε ἐν τῇ ὁδῷ ἐκεῖνη καὶ ἰδὼν ἀντιπαρήλθεν.

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἓνας νομικός ἦλθε στὸν Ἰησοῦ πειράζοντάς τον καὶ λέγοντας. Διδάσκαλε, τί κάνοντας θὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωὴ;

Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, μέσα στὸν νόμο τί εἶναι γραμμένο; πῶς τὸ διαβάξεις;

Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε: Ἀγάπα τὸν Κύριο καὶ Θεὸ σου μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά, μὲ ὅλη σου τὴν ψυχὴ καὶ μὲ ὅλη σου τὴ δύναμη καὶ μὲ ὅλο σου τὸ νοῦ καὶ τὸν πλησίον σου σὰν τὸν ἑαυτὸ σου.

Καὶ εἶπε, πολὺ ὀρθὰ ἀποκρίθηκες, αὐτὸ κάνε καὶ σὺ καὶ θὰ ζήσεις.

Κι ἐκεῖνος θέλοντας νὰ δικαιολογηθεῖ εἶπε στὸν Ἰησοῦ. Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον μου;

Ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε· ἓνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ στὴν Ἱεριχὼ καὶ ἔπεσε σὲ χεῖρια ληστῶν, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ τὸν ἐγδυσαν καὶ τὸν ἔδειραν, ἔφυγαν ἀφήνοντάς τον μισοπεθαμένο.

Κατὰ τύχη ἓνας πατὰς κατέβαινε ἐκεῖνον τὸν δρόμο καὶ σὰν τὸν εἶδε πέρασε χωρὶς νὰ δώσει προσοχή.

Ὁμοίως δὲ καὶ Λευίτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἔλθων καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε.

Σαμαρείτης δὲ τις ὁδεύων, ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη.

Καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ κτήνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ.

Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανερχεσθαί με ἀποδώσω σοι.

Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέσαι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές;

Ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποιεὶ ὁμοίως.

Τὸ ἴδιο καὶ ἕνας Λευίτης ἦρθε καὶ σάν τὸν εἶδε πέρασε.

Ἐνας ὁμως Σαμαρείτης ταξιδεύοντας, ἦρθε κοντά του καὶ βλέποντάς τον τὸν πόνεσε.

Πῆγε κοντά, τοῦ ἔδεσε τίς πληγές περιχύνοντας λάδι καὶ κρασί, τὸν ἔβαλε πάνω στό ζῶο του, τὸν πῆγε σ' ἕνα χάνι καὶ τὸν φρόντισε.

Καὶ τὸ πρῶο ὅταν ἔφρευγε, ἔβγαλε δύο δηνάρια τὰ ἔδωσε στόν ξενοδόχο καὶ εἶπε. Φρόντισέ τον καὶ ὅ,τι πιὸ πολὺ ξοδέψεις ἐγὼ στό γυρισμό μου θά σοῦ τὸ πληρώσω.

Ποίος ἀπὸ τοὺς τρεῖς τοὺς φάνηκε νομίξεις πλησίον τοῦ ἀνθρώπου πού ἔπεσε στοὺς ληστές;

Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε· αὐτός πού τὸν πόνεσε. Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε. Πῆγαινε καὶ ἐσύ καὶ κάνε τὸ ἴδιο.

Ρη τ ὁ : «Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν».

ΟΜΙΛΙΑ

Ἐνας νομοδιδάσκαλος, μᾶς ἀναφέρει ἡ σημερινή παραβολή, νομίζοντας τὸν ἑαυτό του σοφό, παρουσιάστηκε μπροστά στό Χριστό μέ σκοπό νά τὸν πειράξει. Καλοδιαβασμένος ἦταν ὁ διδάσκαλος τοῦ νόμου. Ἐτοιμος νά δώσει ἀπάντηση σ' ὅποιον τὸν ρωτοῦσε γιά ζητήματα νομικά. Ἦταν περήφανος γιά τὴν ἐπιστήμη πού ἤξερε.

Μπροστά σ' ὄλον τὸν κόσμο μέ δυνατὴ φωνὴ ρώτησε τὸν Ἰησοῦ· Διδάσκαλε, τί κάνοντας θά κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή; Νόμιζε πῶς ὁ Χριστός θά τοῦ ἀπαντοῦσε, νά ἀκολουθήσει ὅσα αὐτός δίδασκε καὶ ἔτσι θά ἔπαιρνε ἀφορμὴ ὁ νομικός νά τὸν κατηγορήσει στό λαό πῶς διδάσκει ἄλλο νόμο καὶ ὄχι τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστός ἔνωσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐρώτησης καὶ ἔβαλε τὸν ἴδιο ν'

ἀπαντήσει, τί ἔγραφε ὁ μωσαϊκὸς νόμος. Πάλι ἔκαμε, ὁ νομικὸς πὼς δὲν καταλαβαίνει ποιὸς εἶναι πλησίον του καὶ τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε τὴν παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.

Σαμαρείτης εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς. Ἡ ἀνθρωπότητα ὅλη στέναζε κάτω ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα. Πέρασαν αἰῶνες. Ἦρθαν στὸν κόσμον οἱ προφῆτες, ἔβαλαν νόμους, μὰ πάντα ἄφησαν τὴν ἀνθρωπότητα πληγωμένη καὶ βαθιὰ τραυματισμένη. Δὲν μπόρεσαν νὰ τῆς δώσουν τὴ βοήθεια πού ἔπρεπε. Ἡ καλοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀπειρη φιλανθρωπία του, ἡ ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο, στὸ πλάσμα τῶν χειρῶν του, πού ἦταν καμωμένο «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωση», δὲν μποροῦσε νὰ βλέπει τὴν ἀνθρωπότητα κάτω ἀπὸ τὸ βᾶρος τῆς ἁμαρτίας.

Στέλνει τὸ μοναχοπαιδί του στὴ γῆ. Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος. Ζεῖ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Χαίρει μὲ τοὺς ἀνθρώπους πού χαίρονται καὶ κλαίει μαζί μὲ αὐτούς, πού κλαίνει. Βρίσκει τὸν ἄνθρωπο τραυματισμένο στὸ δρόμο, χωρὶς βοήθεια καὶ τὸν πονάει. Ἀλείφει τίς πληγές του μὲ λάδι, καὶ μαλακώνει τὸν πόνο. Τίς ἐπιδένει καὶ σάν τὸ χαμένο πρόβατο πού φέρνει ὁ τσομπάνης μὲ χαρὰ στὴ στάνη, ἔτσι φέρνει κι αὐτὸς τὸν πονεμένο ἄνθρωπο στὸ δρόμο τῆς ἀλήθειας καὶ τὸν ἀκουμπάει στὸ κρεβάτι τῆς ἀνάρρωσης μέσα στὸ πανδοχεῖο, πού δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐκκλησία του.

Ἔδωκε καὶ δύο δηνάρια, τίς δύο του Διαθήκης τὴν Παλαιὰ καὶ τὴν Καινὴ μὲ τὸ Εὐαγγέλιό Του καὶ ὑποσχέθηκε ὁ φιλάνθρωπος Σαμαρείτης, ὁ καλὸς μας Χριστὸς, ὄσους κόπους καὶ θυσίες καταβάλλουν γιὰ τὸν ἄρρωστο του, γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανούς, θὰ τίς πληρώσει μὲ τὸ παραπάνω σὰ θὰ ξαναγουρίσει.

Παιδιά μου, ἀπὸ τὴ σημερινὴ περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου, δύο μεγάλα διδάγματα βγαίνουν. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεὸ καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον μας. Πρῶτη καὶ καλύτερη ἐντολὴ καὶ βασικὴ γιὰ κάθε χριστιανό, εἶναι ἡ ἀγάπη στὸ Θεό.

Πόσες θυσίες ἔκανε γιὰ μᾶς ὁ Χριστὸς! Φόρεσε καὶ τὸ ἀγκάθινο στεφάνι ἀκόμη καὶ ἀνέβηκε ὡς τὸ μαρτύριο τοῦ Γολγοθᾶ, χωρὶς γογγυσμὸ κανένα.

Ἀγάπη καὶ πρὸς τὸν πλησίον ζητᾶ ὁ Χριστὸς μας.

Τὸ ἀγκωνάρι πάνω στὸ ὁποῖο θὰ βασιστεῖ καὶ θὰ χτιστεῖ τὸ καλλιμάρμαρο σπῆτι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὸ καλύτερο γνῶρισμα πὼς εἶμαστε καλοὶ χριστιανοί, εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον μας. Τὰ Ἑλληνόπου-

λα πού θά θερμαίνει ή πίστη πρὸς τή χριστιανική θρησκεία καί τὰ διδάγματα τοῦ Χριστοῦ μας, ἔδειξαν ὡς τώρα πολλές φορές τήν ἀλληλεγγύη καί τήν ἀγάπη τους πρὸς τὰ παιδιά τῆς Ἑλλάδας μας πού δοκίμασαν πίκρες καί συμφορές. Ἄν κάνουν πάντα τό καθήκον τους καί τό φῶς τῆς ἀγάπης, πού πηγάζει ἀπό τήν ἀκένωτη πηγὴ τοῦ φωτός, τό Χριστό μας, φωτίζει τό δρόμο τους, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πῶς θά νιώσουν μιὰ βαθιὰ ἱκανοποίηση μέσα τους. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ἀκόμη, πῶς γράφουν ἔτσι στό βιβλίο τῆς ζωῆς τους μέ μελάνη πού δέ σβήνει, ὅτι ἀρέσει στόν Κύριο καί ὅπως ξέρουμε τό βιβλίο αὐτό θά ἀνοιχτεῖ μιὰ μέρα καί θά διαβαστεῖ μπροστά σέ ὅλον τόν κόσμο.

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΑΠΟ ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

«Καί ὅποιον στό δρόμο τῆς ζωῆς σου συναντήσεις κι ἔχει ἀνάγκη ἀπό σένα, μήν ξετάσεις ἄν εἶναι φίλος ἢ ἐχθρός, ὁμοεθνῆς ἢ ξένος, ὁμόθρησκος ἢ ἀλλόθρησκος, γνωστός ἢ ἄγνωστος, ἀλλά δός του τήν ἀγάπη σου ἀδελφικά, εἶναι ὁ «πλησίον» σου αὐτὴ τῆ στιγμή. Δές μέ τὰ ψυχικά σου μάτια σέ κάθε μιὰ τέτοια περίσταση, τό Σαμαρεῖτη τόν εὐσπλαχνικό καί κατὰ τοῦ Χριστοῦ τό πρόσταγμα «Πορεύου καί σὺ ποίει ὁμοίως».

Ὁ Καρυστίας καί Σκύρου Παντελεήμων

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΝΑΤΗ

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΦΡΟΝΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Γιά εισαγωγή στο σημερινό μας μάθημα θά σᾶς πῶ τήν παρακάτω ἱστορία.

Ἐνας ἄνθρωπος πολύ πλούσιος, γιά νά ἀσφαλίσαι τόν πλοῦτο του ὄχι μόνο ἀπό τούς κλέφτες, ἀλλά κι ἀπό τούς συγγενεῖς του, προσκάλεσε μιά μέρα ἕνα σιδηρουργό στό σπίτι του καί τοῦ εἶπε. Θέλω νά μοῦ φτιάσεις μιά μυστική θύρα μέ δύσκολα κλειδιά πού νά μέ ὀδηγεῖ σ' ἕνα μυστικό ὑπόγειο. Ὁ σιδηρουργός ἐκτέλεσε τήν παραγγελία καί καλοπληρώθηκε ἀπό τόν πλούσιο. Στό μυστικό αὐτό ὑπόγειο ὁ πλούσιος μετέφερε τούς θησαυρούς του. Πολλές ὥρες τῆς ἡμέρας τίς περνοῦσε ἐκεῖ μέσα ἀδειάζοντας σακουλάκια μέ χρήματα καί μετρώντας τα. Αἰσθανόταν ἐξαιρετική χαρά κι εὐχαρίστηση, ἀκούοντας τόν μεταλλικό τους ἦχο καί βλέποντας τή γυαλιστερή τους ὄψη.

Μιά μέρα, πού κατέβηκε, λησμόνησε νά πάρει ἀπό μέσα τό κλειδί τῆς σιδηρένιας θύρας καί φυλακίστηκε χωρίς νά τό θέλει μέσα. Οἱ συγγενεῖς του τόν ζήτησαν παντοῦ, ἀλλά δέν τόν βρῆκαν. Ἐκανε σέ ὅλους μεγάλη ἐντύπωση ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνιση τοῦ ὀνομαστοῦ πλούσιου.

Ἐμαθε κι ὁ σιδηρουργός τήν εἶδση. Ἦρθε στό σπίτι κι ἔδειξε στούς ἀπελπισμένους συγγενεῖς τή μυστική θύρα τοῦ ὑπογείου.

Ὅταν κατέβηκαν κάτω τί νά δοῦν! Σωρούς ἀφάνταστους ἀπό χρήματα καί πεσμένο ἀνάμεσα σ' αὐτούς τό σῶμα τοῦ πεθαμένου πλούσιου.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιβ', 16-21)

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τήν παραβολήν ταύτην· ἀνθρώπου τινός πλουσίου εὐφρόρουν ἡ χώρα.

Καί διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· τί

Ἐξήγησις

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτήν τήν παραβολήν. Ἐνός ἀνθρώπου πλουσίου ἔβγαλαν πολύν καρπὸν τὰ χωράφια του.

Καί σκεφτόταν μέσα του κι ἔλεγε. Τί νά

ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω πού συνάξω τοὺς καρπούς μου;

Καὶ εἶπε· τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω· καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου.

Καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλὰ· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου.

Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἠτοίμασας τίνοι ἔσται;

Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω.

κάνω; γιατί δέν ἔχω πού νά μαζέψω τοὺς καρπούς μου.

Καὶ εἶπε, αὐτὸ θά κάμω. Θά γκρεμίσω τίς ἀποθήκες μου καὶ θά χτίσω πιά μεγάλες καὶ θά βάλω ἐκεῖ ὅλα τὰ γεννήματά μου καὶ τ' ἀγαθὰ μου.

Καὶ θά πῶ τῆς ψυχῆς μου. Ψυχὴ ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ ἀποθηκευμένα γιά χρόνια πολλά. Ξεκουράσου, φάγε, πιές, διασκέδαζε.

Ὅμως τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Ἄνθρωπε ἀσυλόγιστε, αὐτὴ τῇ νύχτα σοῦ ζητοῦν τὴν ψυχὴ σου κι ὅσα ἐτοίμασες σέ ποιόν θά μείνουν;

Ἔτσι παθαίνει ὁποῖος θησαυρίζει γιά τόν ἑαυτό του καὶ δέν πλουτίζει γιά τὸ Θεό. Καὶ λέγοντας αὐτὰ φώναζε· ἐκεῖνος πού ἔχει αὐτιά γιά ν' ἀκούει ἄς τ' ἀκούει.

Ρη τ ὁ : «Θησαυρίζετε θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς».

ΟΜΙΛΙΑ

Χιλιάδες ἄνθρωποι, μαζεμένοι ἀπ' ὅλα τὰ περίχωρα, ἄκουαν καὶ ρουφούσαν ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ Κυρίου τὰ θεῖα λόγια τῆς διδασκαλίας του, καθὼς ρουφάει ὁ διψασμένος διαβάτης τὸ δροσερὸ καὶ γάργαρο νερὸ τῆς πηγῆς. Ἄξαφνα, κάποιος ἄνθρωπος, πού στό μυαλό του εἶχε μόνο τὸ συμφέρον, σηκώθηκε καὶ εἶπε στό Χριστὸ τὰ παρακάτω λόγια: Διδάσκαλε εἰμάστε δυὸ ἀδέρφια. Πεθαίνοντας ὁ πατέρας μας ἄφησε τὴν περιουσία του καὶ στοὺς δυὸ μας. Ὁ ἀδερφός μου ὅμως, μὴ ἀκούοντας τὸ νόμο καὶ τὴ θέληση τοῦ πατέρα μας, ἐπῆρε τὸ δικό μου μερίδιο καὶ τὸ ἐκμεταλλεύεται. Σέ παρακαλῶ πές στὸν ἀδερφό μου νά μοιραστεῖ μαζί μου τὴν πατρικὴ κληρονομιά.

Ὁ Χριστός, πού ποτέ δέν ἀνακατευόταν στίς ἀτομικὲς ὑποθέσεις, τῶν ἀκροατῶν του, τοῦ ἀπάντησε. Ἄνθρωπε, πού βλέπεις πάντα μπροστά σου μόνο τὸ χρεῖμα, ποιὸς μέ ἔβαλε κριτὴ σας ἢ μοιραστὴ τῆς περιουσίας σας; Γυρίζοντας ἔπειτα στοὺς ἀνθρώπους εἶπε: Προσέχετε καὶ φυλάγεστε ἀπὸ κάθε πλεονεξία, ἀπὸ κάθε ἀχορτασιά, γιατί μόνο ἀπὸ τὰ πλοῦτη σας δέ ζεῖτε κι ἄς ἔχετε ὅσα θέλετε.

Γιά νά καταλάβουν πιό καλύτερα τά πλήθη τούτη τή μεγάλη ἀλήθεια, τήν παρουσιάζει μ' ἓνα χαριτωμένο καί ἀπλό διήγημα, μέ μιὰ παραβολή.

Ἐνας ἄνθρωπος, πάρα πολύ πλούσιος, μέ ἀπέραντα χτήματα, μέ χιλιάδες κατοικίδια ζῶα καί πολλά χρήματα στό ταμειο του, μέ πολλά ἀποθέματα ἀπό τίς ἐσοδεῖες του στός μεγάλες του ἀποθήκες, δέν ἤξερε τί νά κάμει τή νέα του πλούσια ἐσοδεία. Λυγίζουν τά κλωνάρια τῶν δέντρων ἀπό τά πολλά φροῦτα. Τά στάχυα βαριά βαριά θά δώσουν τόν κίτρινο καρπό τους μέ ἀφθονία. Τ' ἀμπέλια μέ δυσκολία κρατοῦν τό ζουμερό κι ὁμορφο φορτίο τους. Αὐτή ἡ μεγάλη ἐσοδεία βάζει τόν πλούσιο νοικοκύρη σέ συλλογή.

Τί νά κάμω; λέει, καί τό μυαλό του ψάχνει νά βρεῖ μιὰ λύση. Σέ πολλές φροντίδες βάζει τόν ἄνθρωπο ὁ πλοῦτος.

Τό ἴδιο ἔπαθε κι ἓνας φτωχός τσαγκάρης, πού ὁ βασιλιάς τοῦ χάρισε ἓνα σακουλάκι λίρες. Μπῆκε σέ συλλογή μεγάλη κι ἔχασε τήν ἡσυχία του, τό κέφι του, τό τραγούδι του, τή χαρά πού τοῦ ἔδινε ἡ τίμα ἐργασία του.

Ἰδρῶνε, σκεπτόταν, κατάστρωνε σχέδια, ἔκανε ὑπολογισμούς γιά τήν καλύτερη τοποθέτηση τῶν χρημάτων. Στό τέλος γύρισε πίσω τά χρήματα στό βασιλιά καί ἡσύχασε.

Τί ποιήσω; Τούτη ἡ λέξη στριφογύριζε στό μυαλό τοῦ πλοῦσιου τῆς παραβολῆς. Δέν τόν ἄφηνε νά κοιμηθεῖ. Σάν κακός ἐφιάλτης τόν βασάνιζε. Ὡσπου γεμάτος χαρά βρίσκει τήν ποθητή λύση. Θά γκρεμίσει τίς παλιές ἀποθήκες καί θά χτίσει καινούριες, πιό μεγάλες, γιά νά χωροῦν τήν ἐσοδεία πολλῶν χρόνων. Λογαριασμός ὅμως χωρίς τόν ξενοδόχο, ὅπως λέει καί ἡ παροιμία. Τό ἴδιο βράδυ, σάν τόν πῆρε ὁ ὕπνος, ἄκουσε τή φωνή τοῦ Θεοῦ νά τόν καλεῖ γιά τό μακρινό ταξίδι τῆς ζωῆς, γιά τόν αἰώνιο ὕπνο, τό θάνατο.

«Ἄ δὲ ἠτοιμάσας τίني ἔσται;» Σέ ποιόν θά μείνουν, τρελέ πλούσιε, πού ἀπ' τό πάθος τῆς πλεονεξίας σου δέν ἔβλεπες τό γύρω κόσμο; Ἐκλείνες τά αὐτιά σου στά παρακάλια τῶν φτωχῶν καί τῶν δυστυχησμένων. Γύριζες τά μάτια σου ἀπό τόν ἀνθρώπινο πόνο καί τήν δυστυχία. Βασάνιζες τοὺς δούλους σου καί τοὺς ὑπηρετές σου καί δέ λογάριαζες πῶς εἶναι κι αὐτοὶ ἀνθρώπινα πλάσματα, παιδιά τοῦ ἴδιου πατέρα, πού ἔχουν τά ἴδια δικαιώματα στή ζωή. Τίποτε δέ σέ συγκινοῦσε, παρὰ τό ἀχόρταγο πάθος τοῦ πλουτισμοῦ.

Πλεονέκτη πλούσιε! Ἐσύ πού ζητοῦσες πάντοτε περισσότερα καί δέν ἤσουν εὐχαριστημένος μ' ἐκεῖνα πού εἶχες. Πῆγαινε ἐκεῖ πού πήγε καί ὁ

ὄμοιός σου πού δέ σκεφτόταν τό φτωχό Λάζαρο, ἐκεῖ πού θά πᾶνε ὅλοι ὅσοι σκέφτονται μόνο τόν ἑαυτό τους, μόνο νά αὐξήσουν τήν περιουσία τους, μόνο νά πάρουν καί ὄχι νά δώσουν, ἔστω καί ἓνα μικρό μέρος ἀπό ὅσα ὁ καλός Θεός πλουσιοπάροχα τούς ἔδωσε.

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΑΠΟ ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

Δέν εἶναι συνείδηση, δέν εἶναι φιλία, δέν εἶναι συγγένεια, δέν εἶναι δικαιοσύνη, φόβος ἢ ντροπή πού νά κρατάει τῆς πλεονεξίας τά ἀρπαχτικά χέρια. Αὐτά ἀπλώνονται τό ἴδιο καί σέ πλούσιους καί σέ φτωχοῦς. Ἀρπάζουν τό ἴδιο καί τά σπίτια καί ἐκκλησίες. Ἀδελφός δέν πονεῖ νά παραδώσει τόν ἀδελφό, τό παιδί δέν ντρέπεται νά φτωχύνει τόν πατέρα του. Ὁ πλεονέκτης δέ λυπᾶται τά δάκρυα τῶν ὀρφανῶν. Ὁ πλεονέκτης δέν ντρέπεται τόν ἄνθρωπο καί δέ φοβᾶται τό Θεό.

(Ἀπό τίς Διδαχές Ἡλίας Μηνιάτη).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΜΙΑΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οἱ Ἑβραῖοι τό Σάββατο κάθε ἑβδομάδα μαζεύονταν στίς συναγωγές τους κι ἐκεῖ διάβαζαν τήν Ἀγία Γραφή. Μετά τό διάβασμα, σοφοί διδάσκαλοι ἐξηγοῦσαν τό περιεχόμενο κι ἔκαναν διάφορες ὁμιλίες σχετικές μέ τό κομμάτι τῆς Γραφῆς πού διάβαζαν. Ὁ Χριστός μας ποτέ, σ' ὄλο τό διάστημα πού ἔμεινε πάνω στή γῆ, δέν παράλειψε τό καθήκον τοῦ ἐκκλησιασμοῦ. Κάθε Σάββατο πῆγαινε σέ μιά ἀπό τίς συναγωγές κι ἐκεῖ δίδασκε ἐξηγώντας πολλές φορές τό μωσαϊκό νόμο καί συμπληρώνοντάς τον σύμφωνα μέ τίς ἀρχές τῆς νέας θρησκείας.

Στή συναγωγή, πού πῆγε τοῦτο τό Σάββατο ὁ Χριστός, ἦταν

ταχτική ἐπισκέπτρια μιὰ γυναίκα, πού ἐπί 18 ὀλόκληρα χρόνια ἦταν κυρτωμένη κι ἔβλεπε ὅλο πρὸς τὰ κάτω. Ἦταν τόσο δυστυχισμένη, πού μόνο στήν ἀνάγνωση τῆς Γραφῆς καί στήν ἐξήγηση τῶν θείων λόγων ἔβρισκε παρηγοριά.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιγ', 10-17)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦν διδάσκων ὁ Ἰησοῦς ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασι.

Καί ἰδοῦ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές.

Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ἀποδέλωσαι τῆς ἀσθενείας σου.

Καί ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἔθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· ἔξ ἡμέραι εἰσὶν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου.

Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· ὑποκριτὰ, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βούν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει;

Ταύτην δὲ, θυγατέρα Ἀβραάμ οὖσαν, ἦν ἔδωκεν ὁ Σατανᾶς ἰδοῦ δέκα καὶ ὀκτώ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;

Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ κατησχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γενομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐξήγηση

Ἐκείνον τὸν καιρὸ ἔτυχε νὰ διδάσκει ὁ Χριστὸς τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου σὲ μιὰ συναγωγῇ.

Καί νά, μιὰ γυναίκα, πού ἦταν ἄρρωστη δεκαοχτῶ ὀλόκληρα χρόνια, κι ἔσκυβε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σταθεῖ ὀρθία καθόλου.

Καί σάν τὴν εἶδε ὁ Ἰησοῦς, τὴ φώναξε καὶ τῆς εἶπε, γυναίκα, ἔχεις θεραπευτεῖ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια σου.

Κι ἔβαλε ἐπάνω τῆς τὰ χεῖρα του, κι ἀμέσως στάθηκε ὀρθία καὶ δόξασε τὸ Θεό.

Κι ἀπάντησε ὁ ἀρχισυνάγωγος ἀγανακτῶντας, γιατί Σάββατο γιάτρεψε ὁ Ἰησοῦς, κι ἔλεγε στό λαό, πῶς ἔχουμε ἔξι ἡμέρες πού πρέπει νὰ δουλεύουμε. Σ' αὐτὲς λοιπὸν τὶς ἡμέρες νὰ πηγαίνετε νὰ γιαιτρέυεστε, καὶ ὄχι τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου.

Καί ὁ Κύριος τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε. Ὑποκριτῆ, καθέννας σας Σάββατο δὲν λύνει τὸ βόδι ἢ τὸ γαῖδούρι του ἀπὸ τὸ παχνί καὶ δὲν τὸ πάει καὶ τὸ ποτίζει;

Κι αὐτὴ πού εἶναι θυγατέρα τοῦ Ἀβραάμ καὶ τὴν ἔδεσε ὁ σατανᾶς δεκαοχτῶ χρόνια τώρα, δὲν ἔπρεπε νὰ λυθεῖ ἀπὸ τοῦτο τὸ δέσιμο τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου;

Κι ἔτσι μιλώντας αὐτὸς, καταντρόπιασε ὄλους τοὺς ἀντιθέτους του, κι ὄλος ὁ λαὸς χαιρόταν μὲ ὄλα τὰ λαμπρὰ τὰ ἔργα πού ἔκανε ὁ Κύριος.

Ρ η τ δ : «Μνήσθητι τὴν ἡμέραν τῶν Σαββάτων ἀγιάζειν αὐτήν».

“Έξι μέρες δούλεψε ὁ Πλαστουργός κι ἔκαμε τοῦτον τόν ὠραῖο κόσμο πού τόν χαιρόμαστε. Τήν ἑβδόμη τήν ἡμέρα καθισμένος κάτω ἀπό ἕνα πλατύσκιο δέντρο τοῦ Παραδείσου καί ρίχνοντας ἕνα βλέμμα γύρω στήν ὁμορφη τήν πλάση, χαιρόταν κι ὁ ἴδιος τό τελειωμένο καί ὀλοκληρωμένο ἔργο του:

Κάθισε τήν ἑβδόμη ἡμέρα νά ξεκουραστεῖ, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, ὄχι γιατί ἦταν κουρασμένος ὁ Παντοδύναμος Κύριος καί Θεός μας, ἀλλά γιά νά μᾶς δώσει τόν ἑαυτό του σάν παράδειγμα, πώς ὕστερα ἀπό τήν ἑξαήμερη ἐργασία μας εἶναι ἀνάγκη νά ξεκουραζόμαστε μίαν ἡμέρα.

Ἡ τέταρτη ἀπό τίς δέκα ἐντολές, πού ἔδωκε ὁ Θεός στόν Μωυσή πάνω στό ὄρος τοῦ Σινᾶ, ἔλεγε τοῦτα τά λόγια: Νά θυμᾶσαι τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου καί νά τήν ἀγιάζεις. “Έξι μέρες δούλεψε καί κάμε ὄλες σου τίς ἐργασίες. Ἡ ἑβδόμη εἶναι Σάββατο Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου. Αὐτή τήν ἡμέρα νά μή κάμεις καμιά ἐργασία, οὔτε σύ οὔτε τό παιδί σου οὔτε ἡ θυγατέρα σου οὔτε ὁ δοῦλος σου οὔτε ἡ δούλη σου οὔτε τό ζῶο σου οὔτε ὁ ξένος καί ἐπισκέπτης τοῦ σπιτιοῦ σου. Γιατί μέσα σέ ἕξι μέρες ἔκανε ὁ Κύριος τόν οὐρανό τή γῆ καί τή θάλασσα καί ὅλα ὅσα εἶναι ἀπάνω καί μέσα σ’ αὐτά καί τήν ἑβδόμη ξεκουράστηκε. Γι’ αὐτό εὐλόγησε ὁ Κύριος τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου καί τήν ἄγιασε. (Ἐξόδου κεφ. 20, 8-11).

Εἶναι λόγια τοῦ Θεοῦ χαραγμένα στίς δύο πλάκες πού ὁ ἴδιος ἔδωσε στόν Μωυσή πάνω στό θεοβάδιστο ὄρος τοῦ Σινᾶ. Καί τά λόγια αὐτά, ὄλοι οἱ Ἑβραῖοι τά τηροῦσαν μέ φόβο Κυρίου. Τό Σάββατο, κάθε ἐργασία σταματοῦσε. Μαζεμένοι στίς συναγωγές τους προσεύχονταν καί ἄκουαν ἀπό τούς διδασκάλους τήν ἐξήγηση τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ὁ ἀρχισυνάγωγος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, αὐτά τά λόγια θέλησε νά ὑπενθυμίσει στό Χριστό, ὅταν θεράπευσε τή δυστυχημένη ἐκείνη γυναίκα τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου.

“Ὅπως καταλαβαίνει ὁμως ὁ καθέννας, ἀπό τήν ἀνάγνωση τῆς τέταρτης ἐντολῆς πού παραθέσαμε παραπάνω, ὁ Θεός δέν ἀπαγόρευσε νά κάνουμε καλές πράξεις καί ἔργα φιλανθρωπίας κατά τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Ἰσα ἴσα, μέ τά λόγια τό «Σάββατο εἶναι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου», ἤθελε νά μᾶς πεί, ὅτι πρέπει νά κάνουμε πράξεις τέτοιες, πού νά εὐχαριστοῦν τό Θεό. Καί

ποιός δέν καταλαβαίνει πώς ἡ θεραπεία τῆς γυναίκας, πού ὑπόφερε τόσα χρόνια ἀπό τή βασανιστική ἀρρώστια της, ἦτον ἔργο πού εὐχαριστοῦσε τό Θεό;

Τό κατάλαβε ὁ κόσμος πού εἶχε πλημμυρίσει ἐκείνη τήν ἡμέρα τή συναγωγή καί ξέσπασε σέ κλάματα χαρᾶς γιά τό θαῦμα πού εἶδε καί μόνο ὁ φθονερός ἀρχισυναγωγός δέν τό κατάλαβε καί ὅσοι σκέπτονταν σάν αὐτόν γιά τό Χριστό μας.

Μαζί μέ τόν κόσμο τῆς συναγωγῆς χαιρόμαστε κι ἐμεῖς οἱ πιστοί παδοί τοῦ Χριστοῦ μας, γιατί μᾶς ἔδειξε ὁ Κύριος μέ τό παράδειγμά του, τί ἐπιβάλλεται νά κάνουμε κατά τήν ἡμέρα τοῦ δικοῦ μας Σαββάτου, πού εἶναι ἡ Κυριακή.

“Υστερα ἀπό κοπιαστική ἐργασία ἕξι ἡμερῶν ἔρχεται ἡ εὐλογημένη ἡμέρα τῆς Κυριακῆς. Εἶναι ἡ ἡμέρα πού ἀναστήθηκε ὁ Κύριος καί καθιερώθηκε γιά μᾶς τούς χριστιανούς σάν ἡμέρα ἀργίας. Πόσο δυστυχημένοι θά εἴμαστε, ἂν τό σῶμα μας, μέ τήν ἀνάπαυση καί ἡσυχία τῆς Κυριακῆς, δέν ἔπαιρνε καινούριες δυνάμεις! Γρήγορα, πολύ γρήγορα, τσακισμένοι ἀπό τή συνεχή καί ἀδιάκοπη ἐργασία θά γερούσαμε παράκαιρα καί θά φτάναμε στό τέρμα τῆς ζωῆς μας, προτοῦ μπορέσουμε νά τή χαροῦμε.

Ὁ Θεός, πού ἀγαπᾷ τά πλάσματά του, δέν μποροῦσε νά μὴν τά σκεφτεῖ καί νά μὴν ἐνδιαφερθεῖ γι’ αὐτά. Εἶδατε πόση εὐχαρίστηση ἐνιωθε κάτω ἀπό τό δέντρο τοῦ Παραδείσου κοιτάζοντας τό ἑξαήμερο ἔργό του. Τήν ἴδια εὐχαρίστηση νιώθετε καί σεῖς ὕστερα ἀπό τήν ἑξαήμερη ἐργασία σας στό σχολεῖο.

Πόσο ὠραῖο μᾶς φαίνεται τό σπίτι τήν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς! Ἡ καμπάνα πού χτυπáει χαρούμενα στό καμπαναριό, μᾶς γεμίζει χαρά κι ὁ γλυκός της ἦχος, πού προσκαλεῖ τούς πιστούς στήν ἐκκλησία τήν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, εἶναι διαφορετικός. Δέ χτυπáει τίς ἄλλες μέρες μέ τόση γλύκα. Ἐλάτε μᾶς λέγε, χριστιανοί, στό σπίτι τοῦ Θεοῦ, ν’ ἀκούσετε τίς ἱερές ψαλμωδίες, τά λόγια τοῦ Εὐαγγελίου καί τή θεία λειτουργία.

Ποιός δέ θυμᾶται μέ συγκίνηση, ὅταν μικρούλης κρατημένος ἀπ’ τό χέρι τῶν γονιῶν του, μέ τά καλά καί καθαρά του ρούχα πήγαινε στήν ἐκκλησία!

Πόσο ὁμορφο εἶναι τό τραπέζι τῆς Κυριακῆς! Ἴσως εἶναι ἡ μόνη μέρα πού συγκεντρωμένοι γύρω ἀπό τό τραπέζι τοῦ σπιτιοῦ τρῶμε ὅλοι μαζί.

Κοντά μας κι ὁ πατέρας μας καί τ' ἀδέρφια μας πού ἡ καθημερινή τους ἐργασία τούς ἀνάγκαζε νά φᾶνε μακρυνά μας ἢ νά ἔθουν ἀργά στό σπίτι μας. Ὅλοι μαζί κάνουμε τό σταυρό μας τώρα καί πόσο ὁμορφαίνει τό τραπέζι μας!

Κυριακή ὅμως δέ θά πει μόνο ἀνάπαυση. Θά πει καί Σάββατα Κυρίου τῷ θεῷ σου. Θά πει καί μετάβαση στήν ἐκκλησία καί παρακολούθηση μέ εὐλάβεια τῆς θείας λειτουργίας. Θά πει καί παρακολούθηση τοῦ κατηχητικού σου σχολείου καί ὑπακοή στίς θελήσεις τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας. Θά πει καί ἐλεημοσύνη στούς δυστυχισμένους πού ἀπλώνουν τό χέρι τῆς ζητιανιάς. Κυριακή θά πει καί ἐκτέλεση τῶν μαθητικῶν σου καθηκόντων.

Αὕτη εἶναι Κυριακή ἀγιασμένη. Ἐτσι κάνοντας, εὐχαριστοῦμε τό Χριστό μας καί δέ φοβούμεστε μή μᾶς μαλώσει, ὅπως μάλωσε τόν ὑποκριτή ἀρχισυνάγωγο τῆς σημερινῆς περικοπῆς.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μιά μέρα ὁ Χριστός μέ τούς μαθητές του ἦταν προσκαλεσμένος στό σπίτι ἑνός ἀρχιφαραισαίου γιά νά φάει.

Στό τραπέζι μιλώντας μέ τό νοικοκύρη τοῦ εἶπε: "Ὅταν κάνεις τραπέζι τό μεσημέρι ἢ τό βράδυ, νά μή φωνάζεις τούς φίλους σου, οὔτε τούς πλούσιους γειτόνους σου, γιατί μπορεῖ κι αὐτοί νά σοῦ στείλουν πρόσκληση σέ τραπέζι πού θά δώσουν καί τότε, ἀφοῦ σοῦ τό ἀνταποδώσουν, δέν ἔχει καμιά ἀξία τό τραπέζι σου.

Ἄν κάνεις τραπέζι καί φωνάξεις τούς φτωχοῦς, τούς ἀνάπηρους, τούς κουτσούς, τούς τυφλοῦς, χαρά σ' ἐσένα πού δέν θά ἔχουν νά σοῦ τό ἀνταποδώσουν, γιατί θά σοῦ πληρωθεῖ ὅταν θά ἀναστηθοῦν οἱ ἅγιοι.

Τότε ἕνας ἀπό τούς καλεσμένους εἶπε: χαρά σ' ἐκείνον πού θά φάγει ψωμί μέσα στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Θέλοντας ὁ Χριστός νά ἐξηγήσει καλύτερα, ποιοί θά εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού θά ἀπολαύσουν αὐτή τήν εὐτυχία, εἶπε τήν παρακάτω παραβολή.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. 15', 16-22)

Κείμενο

Ἐξήγηση

Εἶπεν ὁ Κύριος τήν παραβολήν ταύτην. Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καί ἐκάλεσε πολλούς.

Καί ἀπέστειλε τόν δούλον αὐτοῦ τῆ ὥρᾳ τοῦ δεῖπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· ἔρχεσθε ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα.

Καί ἤρξαντο ἀπό μιᾶς παραιεῖσθαι πάντες· ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· ἀγρόν ἠγόρασα, καί ἔχω ἀνάγκην ἐξελεθεῖν καί ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σέ, ἔχε με παρητημένον.

Καί ἕτερος εἶπε· ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καί πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε ἔχε με παρητημένον.

Καί ἕτερος εἶπέ· γυναῖκα ἔγημα, καί διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν.

καί παραγενόμενος ὁ δούλος ἐκείνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καί ρύμας τῆς πόλεως, καί τούς πτωχοῦς καί ἀναπήρους καί τυφλοῦς καί χωλοῦς εἰσάγαγε ὧδε.

Καί εἶπεν ὁ δούλος· κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καί ἔτι τόπος ἐστί.

Καί εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τόν δούλον· ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καί φραγμοὺς καί

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτῇ τήν παραβολήν· Ἔνας ἄνθρωπος ἔκαμε τραπέζι μεγάλο καί κάλεσε πολλούς.

Κι ἔστειλε τὸ δούλο του τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ νά πεῖ στοὺς καλεσμένους, ἔλατε γιατί εἶναι τώρα ὅλα ἔτοιμα.

Κι ἄρχισαν ὅλοι μονομιᾶς νά τὸν παρακαλοῦν νά τοὺς ἀφήσει. Ὁ πρῶτος τοῦ εἶπε, χωράφι ἀγόρασα κι ἔχω ἀνάγκη νά πάω ἔξω νά τό δῶ· σέ παρακαλῶ ξέγραψέ με.

Κι ὁ ἄλλος εἶπε, βόδια ἀγόρασα πέντε ζευγάρια, καί πηγαίνω νά τά δοκιμάσω· σέ παρακαλῶ ξέγραψέ με.

Κι ἄλλος εἶπε· γυναῖκα πῆρα καί γι' αὐτό δέν μπορῶ νά ἔρθω.

Κι ἤρθε ὁ δούλος καί τὰ διηγῆθηκε στόν κύριό του, τότε ὁ νοικοκύρης θύμωσε καί εἶπε στό δούλο του. Πήγαινε γρήγορα ἔξω στίς πλατείες καί τὰ στενά τῆς πόλης, καί τούς φτωχοῦς καί τούς ἀνάπηρους καί τούς τυφλοῦς, φέρε τους μέσα ἐδῶ.

Καί ὁ δούλος εἶπε, κύριε ἔγινε ὅπως διάταξες κι ἔχει ἀκόμη τόπο. Κι εἶπε ὁ κύριος στόν δούλο, ἔβγα στοὺς δρόμους καί στίς μάντρες, καί ἀνάγκασέ τους νά μποῦν μέ-

ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκος μου.

Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δεῖπνου· πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

σα, γιὰ νὰ γεμίσει τὸ σπίτι μου.

Γιατὶ σᾶς λέγω, πὼς κανεὶς τοὺς ἀπὸ κείνους τοὺς προσκαλεσμένους δὲ θὰ δοκιμάσει τὸ τραπέζι μου· γιατί πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ἀλλὰ ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοί.

Ρητό : «Πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί».

ΟΜΙΛΙΑ

Μεγάλες ἐτοιμασίες γίνονται στό πλουσιόσπιτο τῆς πολιτείας. «Δεῖπνο μέγα», τραπέζι μεγάλο, θὰ δώσει σήμερα ὁ πλούσιος ἄρχοντας καί οἱ προσκαλεσμένοι εἶναι πολλοί. Ἀνεβοκατεβαίνουν τίς σκάλες οἱ ὑπηρέτες φέρνοντας ἀπό τά περιβόλια ὅ,τι χρειάζεται κι ἀπό τίς στάνες τά πιό καλοθρεμμένα ἄρνια. Γεμίζει ὁ ἀέρας ἀπό τίς μυρουδιές τῶν φαγητῶν.

Στρώνεται τὸ τραπέζι μέ τά λογῆς λογῆς φαγητά καί εἶναι ὄλα ἐτοιμα μέ τή μικρότερη λεπτομέρεια. Οἱ ὑπηρέτες καλοντυμένοι, μέ τίς γιορταστικές φορεσιές τους, σέ στάση προσοχῆς, περιμένουν τοὺς καλεσμένους. Χτυπάει ἡ ὥρα δώδεκα. Περνάει μιά ὥρα καί κανεὶς δὲ φαίνεται. Ὁ νοικοκύρης μέ ἀδημονία πηγαίνει κι ἔρχεται μέσα στή μεγάλη αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ. Σάν εἶδε πὼς πέρασε τόση ὥρα καί δέν ἦρθε κανένας, ἔστειλε τὸν ὑπηρέτη του, σύμφωνα μέ τή συνήθεια πού ἐπικρατοῦσε, νὰ τοὺς φωνάξει, ἀλλά ὄλοι βρῆκαν κι ἀπό μιά δικαιολογία καί δέν ἦρθαν.

Τότε ὁ πλούσιος ἄρχοντας ἔστειλε τὸ δοῦλο του στοὺς δρόμους καί στίς πλατείες καί τοῦ εἶπε: Μιά πού οἱ καλεσμένοι μου δὲ θέλησαν νὰ ῥθουν, ὅσους δυστυχησμένους βρεῖς, νὰ τοὺς φέρεις μέσα στό στρωμένο τραπέζι νὰ φᾶνε μαζί μου καί νὰ εὐχαριστηθεῖ ἡ ψυχὴ τους. Ἔτσι κι ἔγινε. Μέ πόση χαρὰ κάθισαν στό πλούσιο τραπέζι οἱ πεινασμένοι καί φτωχοὶ ἄνθρωποι! Καί μέ πόση χαρὰ τοὺς ἔβλεπε νὰ τρῶνε ὁ πλούσιος ἄρχοντας!

Παιδιά μου. Πλούσιος ἄρχοντας στήν παραβολή, εἶναι ὁ Θεός, πού ἀπὸ τὴν ἀγάπη πού ἔχει στό ἀνθρώπινο γένος ἔστρωσε μεγάλο δεῖπνο. Στὸ δεῖπνο καλεσμένοι ἦταν οἱ Ἑβραῖοι καί πρῶτοι καί καλύτεροι ἀπ' αὐτοὺς οἱ νομοδιδάσκαλοι, οἱ γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, γιατί αὐτοὶ διάβαζαν τοὺς νόμους καί τοὺς προφῆτες καί ἤξεραν καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κυρίου στή γῆ.

Δουλος είναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, πού, ὅταν ἤρθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, κατέβηκε στή γῆ γιά νά κηρύξει τό Εὐαγγέλιο στούς ἀνθρώπους. Οἱ γραμματισμένοι Ἑβραῖοι μέ διάφορες προφάσεις ἀπόφυγαν τό κάλεσμα.

Ὁ καλός Θεός θύμωσε γιατί οἱ ἐκλεκτοί τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ δέ θέλησαν νά προσέλθουν στή χριστιανική θρησκεία καί εἶπε στό Γιό του νά καλέσει στήν ἐκκλησία τούς φτωχοῦς καί τούς ἀγράμματους Ἑβραίους. Ἐπειδή καί μετά τήν προσέλευση τῶν ταπεινῶν ὑπήρχε τόπος, ἔστειλε τούς Ἀποστόλους στά Ἔθνη νά καλέσουν τούς ἐθνικούς καί τούς εἰδωλολάτρες πού ἦσαν βυθισμένοι στό σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας.

Στό τέλος τῆς παραβολῆς ὁ Θεός βγάζει τή φοβερή ἀπόφαση, πώς κανένας ἀπό αὐτούς πού προσκλήθηκαν στό τραπέζι, δηλαδή στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καί δέν ἦλθαν δέ θά εἰσέλθει στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Πολλοί εἶναι ὅσοι καλοῦνται στή χριστιανική θρησκεία, λίγοι ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι πού θά ἀξιωθοῦν τῆς οὐράνιας βασιλείας του.

Καί σήμερα ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ στό τραπέζι πού ἔστρωσε κατά τόν μυστικό δεῖπνο καί πού συνεχίζεται κάθε Κυριακή στή θεία λειτουργία. Τοῦτο τό τραπέζι εἶναι ἡ Θεία Κοινωνία.

«Μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε» καλεῖ ὁ ἱερέας τούς πιστούς ἀπό τήν ὠραία πύλη.

Ἀπό τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Κυρίου καλοῦνται οἱ χριστιανοί νά κοινωνήσουν γιά νά βάλουν μέσα τους τό Χριστό τόν ἴδιο, νά νιώσουν τή ζεστασιά του, τή δύναμη τῆς ζωῆς, πού δίνει τό τίμιο αἷμα του, πού χύθηκε γιά νά φέρει τόν ἄνθρωπο στό δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Μεγάλη ἡ τιμή πού γίνεται στόν ἄνθρωπο. Καταδέχεται ὁ ἐξουσιαστής τοῦ παντός νά θρονιαστεῖ στήν ψυχή μας, γιατί εἶναι Θεός πού ἀγαπάει τόν ἄνθρωπο.

Τί θεία συγκατάβαση! Πῶς ὅμως εἴμαστε ἐμεῖς ἐτοιμασμένοι νά δεχτοῦμε τό Χριστό μας;

Ὅταν πρόκειται, παιδί μου, νά δεχτοῦμε ἕναν ξένο στό σπίτι μας, τό συγγριζοῦμε, τό ξεσκονίζοῦμε, τό περιποιούμαστε, βάζοῦμε μερικά λουλούδια στό βαζάκι μας καί κάνοῦμε καί πολλές ἄλλες ἐτοιμασίες.

Τί κάνοῦμε ὅμως ὅταν πρόκειται νά δεχτοῦμε μέσα μας τόν Ἰησοῦ Χριστό, τό Θεό μας; Ἐχοῦμε πρόχειρη τήν ἀπάντηση: Νηστεύοῦμε, κάνοῦμε λουτρό καί φοράμε καθαρά ρούχα. Τά ρούχα καί τό λουτρό δέν ἔχουν καί τόση ἀξία, εἶναι σά νά πλένοῦμε τό ἐξωτερικό μέρος τοῦ ποτηριοῦ καί τό

έσωτερικό τό αφήνουμε άκάθαρτο. Ἡ νηστεία εἶναι ἀλήθεια, δύναμη, μεγάλη γιά τήν καταπολέμηση τῆς ψυχικῆς ἀρρώστιας, ἀλλά δέν φτάνει μόνο αὐτή. Χρειάζεται μετάνοια εἰλικρινῆς γιά ὅσα κάναμε. Ἡ μετάνοια αὐτή μπορεῖ νά γίνει μπροστά στόν ἔξομολόγο, στόν παπά. Αὐτός θ' ἀκούσει τά σφάλματα τῆς ζωῆς μας ὅλα, μά ὅλα, χωρίς νά τοῦ κρύψουμε κανένα. Κεῖνη τή στιγμή πού βρίσκεσαι μπροστά του ἀνοίγεις τήν καρδιά σου στό Θεό καί σ' αὐτόν μυστικά δέν ὑπάρχουν. Τά ξέρεи ὅλα. Θέλει ὁμως νά δεῖ ἂν θά ἔχεις τό θάρρος καί τήν εἰλικρίνεια νά τοῦ ἀνοίξεις τήν καρδιά σου. Ὁ ἔξομολόγος ἀπλώνοντας τό χέρι του ἀπάνω μας θά μᾶς καθαρίσει ψυχικά.

Ὁ ἔξομολόγος εἶναι ὁ θεραπευτής τῆς ψυχῆς μας, ὅπως ὁ γιατρός εἶναι ὁ θεραπευτής τοῦ σώματός μας.

Γονατίζοντας μπροστά στόν παπά, εἶναι ἀνάγκη νά ὑποσχεθοῦμε πώς θά γίνουμε καλύτεροι. Ὅταν ἀναγνωρίζουμε τά σφάλματά μας καί παίρνομε ἀπόφαση νά διορθωθοῦμε, δείχνουμε πώς εἴμαστε παιδιά μέ θέληση πρὸς τό καλό. Ἡ τέτοια θέληση εἶναι δύναμη. «Τὸ θέλειν ἐστὶ δύνασθαι».

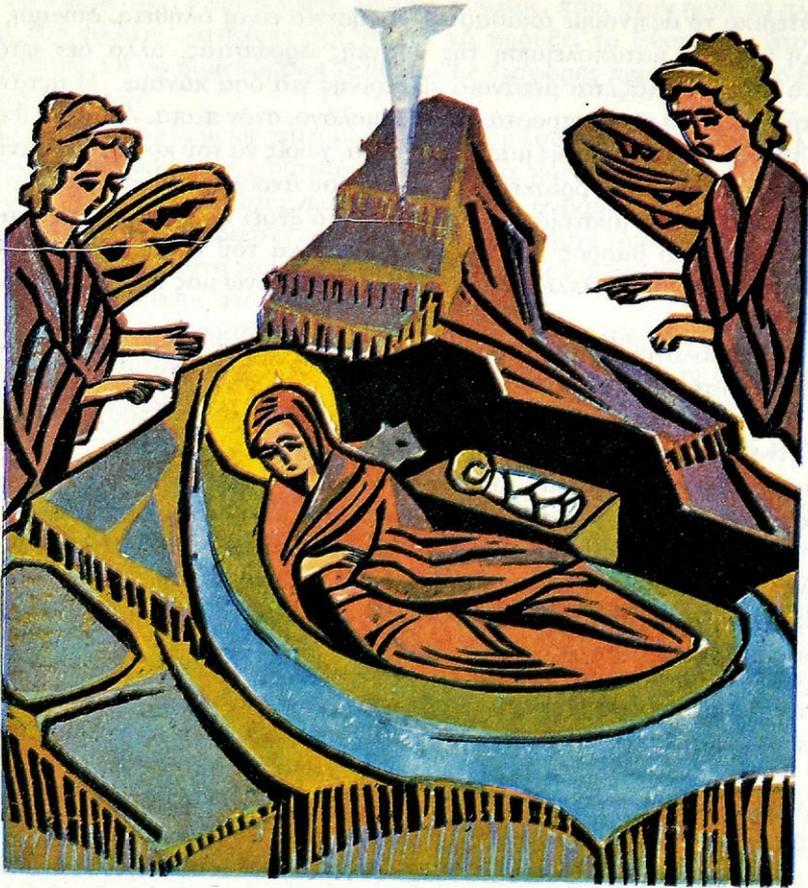
Ἔτσι ἐτοιμασμένοι, μποροῦμε νά παρουσιαστοῦμε μπροστά στήν ὡραία Πύλη χωρίς φόβο, ἀλλά μέ πίστη, πώς ὁ Χριστός πού θά δεχτοῦμε μέσα μας, δέ θά εἶναι «πῦρ κατακαῖον» ἀλλ' «εἰς ἄφειςίς μας ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ ἀνθρωπότητα ἦταν βυθισμένη στό σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρίας. Ἡ θρησκεία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων πού ἦταν καί τῶν Ρωμαίων, δέν ἱκανοποιούσε τόν κόσμο. Στά τελευταῖα της χρόνια ξέπεσε ἀκόμη πιό πολύ, μέ τή θεοποίηση τῶν αὐτοκρατόρων. Ἡ μονοθεϊστική θρησκεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ τῶν Ἑβραίων δέν μπόρεσε νά ξεπλωθεῖ πιό ἔξω

Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ

ἀπό τήν Παλαιστίνη, γιατί οἱ Ἑβραῖοι θεωροῦσαν πῶς κάθε ἐπαφή μέ ἄλλους ἀνθρώπους θά τοὺς μόλυνε.

Ἡ ἀνηθικότητα βασιλεψε στόν κόσμο. Ἡ οἰκογένεια δέν εἶχε τήν ἱερότητα πού ἔχει σήμερα. Οἱ γυναῖκες θεωροῦνταν δοῦλες τοῦ ἄντρα, τό ἴδιο καί τά παιδιὰ καί πουλιόνταν σά δοῦλοι. Τά χωράφια καί ἡ γῆ βρίσκονταν στά χέρια λίγων ἀνθρώπων πού λέγονταν ἐλεύθεροι. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀνθρωποι ἦταν δοῦλοι. Δοῦλος θά πεῖ, ἄνθρωπος πού

ἐγέννησε τὸν Ἄβιουδ, Ἄβιουδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακεῖμ, Ἐλιακεῖμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ, Ἀζώρ δὲ ἐγέννησε τὸν Σαδῶκ, Σαδῶκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχειμ, Ἀχειμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιοῦδ, Ἐλιοῦδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ, Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησε τὸν Ματθάν, Ματθάν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακῶβ, Ἰακῶβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσήφ τὸν ἄντρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς, ὁ λεγόμενος Χριστός.

Πᾶσι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραάμ ἕως Δαβίδ, γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ Δαβίδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλώνας, γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλώνας, ἕως τοῦ Χριστοῦ, γενεαὶ δεκατέσσαρες.

Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν. μνηστευθεῖσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου.

Ἰωσήφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματῆσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν.

Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ, λέγων· Ἰωσήφ, υἱὸς Δαβίδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἔστιν Ἁγίου.

Τέξεται δὲ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

Τοῦτο δὲ ὄλον γέγονεν, ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσους τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἔστι μεθερμηνεύμενον, μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

Ὅλες λοιπὸν οἱ γενεές ἀπὸ Ἀβραάμ ὡς τὸ Δαβίδ, γενεές δεκατέσσαρις καὶ ἀπὸ Δαβίδ ὡς τῆς μετοικεσίας Βαβυλώνας γενεές δεκατέσσαρις καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλώνας ὡς τοῦ Χριστοῦ γενεές δεκατέσσαρις.

Καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις ἔγινε ἔτσι. Ὅταν ἀρραβωνιάσθηκε ἡ μητέρα του ἡ Μαρία τὸν Ἰωσήφ, πρὶν παντρευτοῦν βρέθηκε ἔγκυος ἀπὸ Πνεῦμα Ἁγίου.

Κι ὁ Ἰωσήφ ὁ ἄντρας της, ἦταν ἐνάρετος καὶ μὴ θέλοντας νὰ τὴν ἐκθέσει θέλησε νὰ τὴν χωρίσει κρυφά.

Κι αὐτὸ ἀφοῦ τὸ συλλογίστηκε, νὰ ἀγγελοσ Κυρίου τοῦ παρουσιάστηκε στ' ὄνειρό του καὶ τοῦ εἶπε· Ἰωσήφ υἱὸς Δαβίδ, μὴ φοβηθεὶς νὰ πάρεις τὴ Μαρία τὴ γυναῖκα σου, γιατί τὸ γεννημένο μέσα της εἶναι ἀπὸ Πνεῦμα Ἁγίου.

Καὶ θά γεννήσει γιό, καὶ τ' ὄνομά του θά τὸ πεῖς Ἰησοῦ, γιατί αὐτὸς θά σώσει τὸ λαὸ του ἀπὸ τίς ἁμαρτίες του.

Κι ὅλα αὐτὰ ἐγιναν, γιὰ ν' ἀληθεύει ὁ,τι εἶπε ὁ Κύριος μετὰ τὸ στόμα τοῦ προφήτου, ποὺ λέει· Νά, ἡ Παρθένος θά συλλάβει καὶ θά γεννήσει υἱόν καὶ θά τοῦ ποῦν τ' ὄνομά του Ἐμμανουήλ, ποὺ σημαίνει, μαζί μας ὁ Θεός.

Καὶ σὰ σηκώθηκε ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἔκανε ὅπως τὸν πρόσταξε ὁ ἄγγελος Κυρίου καὶ πήρε τὴ γυναῖκα του, καὶ δὲν τὴν παντρεύτηκε ὥσπου γέννησε τὸ γιό της

Καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν, ἕως οὗ
ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον
καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.

τὸν πρωτότοκο κι ἔβγαλε τ' ὄνομά του
Ἰησοῦ.

Ρητό : «Ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας».

ΟΜΙΛΙΑ

Μέ τά φτερά τῆς φαντασίας σήμερα θά πᾶμε στὸν ἁγιασμένο ἐκεῖνο τόπο τῆς Βηθλεέμ. Ἐκεῖ πού ὁ Χριστὸς γεννιέται.

Θά περάσουμε ὁμῶς πρῶτα ἀπὸ τὴν ὁμορφὴ Γαλιλαία, πού μεγάλωσε ὁ Χριστὸς μας, γιὰ νὰ τῆ γνωρίσουμε καὶ νὰ τὴν προσκυνήσουμε.

Θ' ἀκούσουμε τὰ γάργαρα νερὰ τῆς καὶ τὰ γραφικὰ ποταμάκια τῆς, πού κυλοῦσαν χαρούμενα καὶ πότιζαν τὸν εὐλογημένο τόπο.

Θ' ἀκούσουμε τὸν ἑλαφρὸ ψίθυρο τῶν δέντρων καὶ θά χαροῦμε τοὺς λόφους καὶ τὰ βουναλάκια, πού τό καθένα τους θυμίζει κι ἓνα κομμάτι τῆς ζωῆς τοῦ Σωτήρα μας.

Θά χαροῦμε τὸ ἀσημένιο φύλλωμα τῆς ἐλιᾶς καὶ θά ξεκουραστῆι τό μάτι μας στὸν πράσινο κάμπο μέ τὶς πορτοκαλιές καὶ τὶς λεμονιές.

Θά περάσουμε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ἡμέρες καὶ εὐφορες πεδιάδες καὶ θ' ἀναπνεύσουμε τῆς ἀνεμόνας καὶ τῶν ἄλλων ἀγριολουλουδιῶν τῆ λεπτῆ μυρουδιά.

Θά σταματήσουμε στὴ μεγάλη λίμνη τῆς Γαλιλαίας μέ τοὺς ἀπλοϊκοὺς ψαράδες τῆς.

Θά βρέξουμε τὰ πόδια μας στὰ ἁγιασμένα νερὰ τοῦ Ἰορδάνη.

Θά δοῦμε τὴν πολυάνθρωπη πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ μέ τὸ μεγάλο τῆς ναὸ τοῦ Σολομώντα.

Θά σταθοῦμε γιὰ λίγο στοὺς ἀπλοὺς καὶ γενναίους καὶ φιλόπονονους κατοίκους τῆς Γαλιλαίας, τοὺς φιλόξενους καὶ ἡρεμους στό χαρακτήρα, σάν τῆ φύση τοῦ τόπου τους.

Καὶ θά πάrouμε ὕστερα τὸ δρόμο πρὸς τὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ.

Ἐνα λαμπρὸ ἀστέρι φωτίζει τὸ δρόμο μας, ὅπως φώτιζε τῶν μάγων τὴν πορεία ἀπ' τῆς Ἀνατολῆς τὰ βάθη.

Σταματημένο ἐπάνω στὴ σπηλιά ρίχνει τὸ δυνατό καὶ ἀνέσπερο φῶς του ὡς πέρα τῆς οἰκουμένης ὅλης τὰ βάθη καὶ φωτίζει καὶ θαμπώνει μέ τὸ θεῖο του φῶς τῶν εἰδώλων τὰ πλήθη.

Ἡ προσκύνηση τῶν Μάγων

Ρίχνει φῶς στό σκοτάδι πού ἦταν ἀπλωμένο στήν ἀνθρωπότητα ἀπό τήν ἡμέρα τῆς πρώτης παρακοῆς στόν παράδεισο καί τήν ὀδηγεῖ πάλι στό χαμένο παράδεισο.

«Φῶς τοῖς ἐν σκότει καί σκιᾷ καθημένοις».

Λάμπει πιά πολύ ἀπό τόν κεραυνό τοῦ Δία, σά φτάνει στόν Ὀλυμπο καί σταματᾷ στόν Παρθενώνα. Διώχνει τοὺς ψεύτικους Θεοὺς καί θρο- νιάζει τόν ἀληθινό Θεό τῆς ἀγάπης, τόν ἐξουσιαστή τοῦ παντός.

Εὐαγγελίζεται μιά νέα ζωή στήν ἀνθρωπότητα, πού βαθιά τραυματισμένη ἦταν κατάκοιτη καί μισοπεθαμένη.

Νά ὁ μικρούλης μας Χριστός!

Μορφή δούλου παίρνει καί κάτω ἐδῶ στή φτωχική σπηλιά τῆς Βηθλεέμ, γεννιέται σάν ὁ ταπεινότερος θνητός.

Χωραίει μέσα στή φάτνη τῶν ζώων καί ζεσταίνεται ἀπό τήν ἀνάσα τους, ὁ ἀχώρητος, πού θερμαίνει ὁλόκληρο τόν κόσμο μέ τήν πνοή του.

Δέχεται τό προσκύνημα τῶν φτωχῶν τσομπάνηδων, αὐτός πού προσκυνιέται ἀπό τά ἀναρίθμητα πλήθη τῶν ἀγγέλων, τά πολυόμματα Χερουβείμ καί τά ἑξαπτέρυγα Σεραφείμ.

Οἱ ἀγραυλοῦντες ποιμένες ἀνταμώνουν τίς δοξολογίες τους μέ τίς γλυκόφωνες ψαλμωδίες τῶν ἀγγέλων κι ἀποθέτουν στά πόδια τοῦ λυτρωτῆ τό ταπεινό δῶρο τους.

Ἄσπρο ἀρνάκι πρόσφεραν σ' αὐτόν, πού θά γίνει ὁ καλός ποιμένας καί θά θυσιάσει τήν ψυχή του «ὑπὲρ τῶν προβάτων».

Ἄνεβοκατεβαίνουν οἱ λευκοφορεμένοι ἀγγελοι ὡς τήν σπηλιά, λές καί ἀνταμώνουν ξανά τή γῆ μέ τά οὐράνια.

Ψάλλουν γλυκόφθογα τό:

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Τοῦτο τό τραγούδι τους ἀπλώθηκε στή γῆ, στήν οἰκουμένη, στοὺς ἥλιους καί τ' ἀστέρια κι ἔφερε φῶς, παρηγοριά κι ἔλυσε τά ἄλυσοδεμένα χέρια.

Γονατιστοί κι ἐμεῖς μπροστά στό μικρούλη μας Χριστό, ἄς ἀνταμώσουμε τή φωνή μας μέ τοὺς ἀγγελικούς ὕμνους κι ἄς εὐχηθοῦμε ν' ἀντηχήσει σ' ὅλη τή γῆ τοῦτο τό ὠραῖο τραγούδι κι ἀπό τή φάτνη τῆς Βηθλεέμ νά πλημμυρίσει ὅλον τόν κόσμο ἡ ἀγάπη.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Χιλιάδες έτρεχαν στόν 'Ιορδάνη γιά ν' άκούσουν τό κήρυγμα του 'Ιωάννη του Προδρόμου καί νά βαφτιστούν, παίρνοντας έτσι άφεση τών άμαρτιών τους. Τό όνομα του Προδρόμου σάν άγίου άνθρώπου ήταν γνωστό σέ όλα τά περίχωρα του 'Ιορδάνη. Μέ τήν άυστηρή γλώσσα του κηρύγματός του στιγμάτιζε καί κατέκρινε τήν άνομία, όπου κι άν παρουσιαζόταν. Καί τόν 'ίδιο τό βασιλιά 'Ηρώδη τόν 'Αντίπα, τόν μάλωνε γιά όλες τές άνομίες πού έκανε.

'Ο 'Ηρώδης συνέλαβε τόν 'Ιωάννη καί τόν έκλεισε σέ μιá σκοτεινή

καί ὑγρή φυλακή, γιά νά γλιτώσει ἀπό τόν ἔλεγχο τῶν κακῶν του πράξεων, ἀλλά καί γιατί φοβόταν μήπως ὁ Πρόδρομος ἐκμεταλλευτεῖ τή μεγάλη ἀγάπη τοῦ λαοῦ ἐναντίον του.

Ἡ σύλληψη τοῦ Προδρόμου ἀνάγκασε τό Χριστό ν' ἀφήσει τήν Ἰουδαία καί νά πάει στή Γαλιλαία.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (Κεφ. δ', 12-17)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀκούσας Ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ὁ Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τήν Γαλιλαίαν,

καί, καταλιπὼν τήν Ναζαρέτ, ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοὺμ τήν παραθαλασσίαν ἐν ὀρίοις Ζαβουλῶν καί Νεφθαλεῖμ,

ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ τοῦ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος.

Γῆ Ζαβουλῶν καί γῆ Νεφθαλεῖμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκοτίῃ εἶδε φῶς μέγα, καί τοῖς καθημένοις ἐν χώρα, καί σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς.

Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καί λέγειν· μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἐξήγηση

Ἐκείνον τὸν καιρὸ σάν ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς πὸς συνέλαβαν τὸν Ἰωάννη ἔφυγε στή Γαλιλαία.

καί ἀφήνοντας τή Ναζαρέτ ἐπῆγε καί κατοίκησε στήν Καπερναοὺμ, πού ἦταν κοντά στή λίμνη, στά σύνορα τοῦ Ζαβουλῶν καί τοῦ Νεφθαλεῖμ.

Γιά νά ἀληθεύει τό εἰπωμένο ἀπὸ τὸν προφήτη Ἡσαΐα πού ἔλεγε:

Ἐσὺ γῆ τοῦ Ζαβουλῶν καί Νεφθαλεῖμ, πού εἶσαι στό δρόμο τῆς λίμνης, πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, ἐστὶ Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς πού καθόταν στό σκοτάδι εἶδε μεγάλο φῶς καί σ' ἐκείνους πού ἦταν καθισμένοι σέ τόπο καί σκιᾷ θανάτου, ἀνέτειλε φῶς.

Ἀπὸ τότε ἄρχισε ὁ Ἰησοῦς νά κηρῦττει καί νά λέγει: Μετανοεῖτε γιατί πλησίασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ρητὸ δ' : «Ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἀλλ' ἐξεί τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

ΟΜΙΛΙΑ

Στὶς πράσινες ὄχθες τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ, πού ὀρημητικά κυλοῦσε πρὸς τή λίμνη τῆς Τιβεριάδας κι ἀπὸ ἐκεῖ στή Νεκρὴ Θάλασσα, ζοῦσε ἀσκητικά ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος.

Ἀντηχοῦσαν οἱ ρεματιές ἀπὸ τή βροντερή φωνή τοῦ κηρύγματός του κι ἔτρεχαν οἱ ἄνθρωποι κοντά του, γιά νά ἐξομολογηθοῦν καί νά βαφτιστοῦν ἔπειτα στά νερά τοῦ Ἰορδάνη, διώχνοντας ἔτσι κάθε ἁμαρτία

ἀπό πάνω τους. Λογῆς λογῆς εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού ἀπό ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἰουδαίας πῆγαιναν. Καί Ἱεροσολυμίτες «πρωτευουσιάνοι» καί γραμματισμένοι Φαρισαῖοι καί Σαδδουκαῖοι καί στρατιῶτες καί τελῶνες καί ἀπλοῖκοί χωριάτες. Ὅλοι ὅσοι ἐνιωθᾶν καταθλιπτικό τό βάρος τῆ ἁμαρτίας καί ζητοῦσαν νά λυτρωθοῦν ἀπό τὰ δεσμά τῆς.

Ἐγώ σᾶς βαπτίζω μέ νερό, ἔλεγε. Ἐρχεται ὅμως ὁ δυνατότερός μου πού δέν εἶμαι ἄξιος οὔτε τὰ λουριά τῶν σανταλιῶν του νά λύσω. Αὐτός θά σᾶς βαπτίσει μέ Πνεῦμα ἅγιο καί φωτιά, πού καθαρίζει καί ἐξαγνίζει τίς ἁμαρτίες.

Ἔτσι ἐτοίμαζε τό δρόμο τοῦ Λυτρωτῆ ὁ Ἰωάννης, ὁ μέγας καί τελευταῖος προφήτης τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ.

Ὅταν συνελήφθη ὁ Πρόδρομος καί ἔσβησε ἡ σθεναρῆ φωνή του καί δέν ἀντηχοῦσε πιά στά φαράγγια καί τίς κοιλάδες τοῦ Ἰορδάνη, ἄρχισε, λέγει ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος, τό κήρυγμά του ὁ Χριστός.

Ἀπό τήν «Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν», ἀπό τή χώρα πού κατοικοῦσαν καί πολλοί ἐθνικοί, κάνει ἕναρξη τοῦ κοσμοσωτήριου κηρύγματος ὁ Κύριος. Ὁ λαός πού ἦταν βυθισμένος στό σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, εἶδε φῶς μέγα.

Σάν ἀστέρας πρώτου μεγέθους λάμπει στό στερέωμα τῆς ἀνθρωπότη-
τας ὁ Χριστός καί μέ τή διδασκαλία του σκορπίζει παντοῦ φῶς. «Ἐγώ εἰμι
τό φῶς τοῦ κόσμου», λέγει ὁ ἴδιος στό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο.

Τέτοια εὐγενικιά μορφή δέν εἶχε δεῖ ὡς τότε ἡ ἀνθρωπότητα. Τέτοια
γλυκιά φωνή, πού συναρπάζει καί σαγηνεύει, δέν εἶχε ἀκουστεῖ ὡς τότε.
Τέτοια διδασκαλία οὔτε οἱ Προφῆτες εἶχαν πεῖ οὔτε οἱ φιλόσοφοι εἶχαν
διδάξει. Εἶναι διδασκαλία πού μόνο τό στόμα ἑνός ἀληθινοῦ Θεοῦ μπο-
ροῦσε νά πεῖ.

Ὁ Κύριος ἀρχίζει τή διδασκαλία του μέ τή γνώριμη στούς τόπους ἐκεῖ-
νους ἀπό τόν Πρόδρομο προτροπή: «Μετανοεῖτε, γιατί πλησίασε ἡ βασι-
λεία τῶν οὐρανῶν».

Βασικό καί ἀπαραίτητο γνώρισμα γιά τή λύτρωση: ἡ μετάνοια.
Ζητεῖ ὁ Κύριος ν' ἀναγνωρίσουμε πρώτα τὰ σφάλματά μας καί ὕστερα νά
μετανοήσουμε. Ὅλοι μᾶς σφάλουμε. Τό ζήτημα εἶναι ποιός θά κάμει τὰ
λιγότερα σφάλματα καί θά ἔχει ἔπειτα τό θάρρος καί τήν τόλμη νά τ'
ἀναγνωρίσει καί νά ζητήσῃ μέ ὅλη του τήν καρδιά τή συγχώρηση.

Δέν εἶναι ντροπή νά ποῦμε τὰ σφάλματά μας. Μόνο ἡ ἀπόκρυψη τῶν
σφαλμάτων πρέπει νά μᾶς κάνει νά ντρεπόμαστε.

Ἡ ἐλιγκρῖνεια εἶναι μιᾶ ἀρετῆ σπουδαία, ἀληθινό στολίδι τοῦ ἀνθρώ-

που πού τήν έχει. Ὁ εἰλικρινής, πάντοτε ἀγαπιέται καί ἐκτιμῆται καί κατέχει μιά διαλεχτή θέση ἀνάμεσα στους φίλους καί στήν κοινωνία πού ζεῖ.

Εἰλικρινής καί ἀληθινή μετάνοια, εἶναι ἔργο θεάρεστο. Εἶναι θεάρεστο ἔργο καί ἡ προσπάθεια νά μή ξαναπέσουμε στό ἴδιο σφάλμα. «Τὸ δις ἔξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ» ἔλεγαν οἱ πρόγονοί μας. Δηλαδή, τὸ νά πέφτει κανεὶς στό ἴδιο σφάλμα δυὸ φορές, δείχνει πὼς εἶναι ἀνθρώπος ἄμυαλος.

Εἶναι ἓνας ἀγώνας σκληρός, πού μόνο μέ τήν ὑπομονή μπορεῖ νά κερδιθεῖ. Ἀνταμοιβή μας, ἡ χαρὰ πού νιώθει κανεὶς σάν μπορέσει νά φέρει σέ καλὸ τέλος ἓνα δύσκολο ἔργο.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οἱ Ἑβραῖοι θεωροῦσαν τὴ λέπρα κατάρα τοῦ Θεοῦ καί ἀποτέλεσμα τιμωρίας γιὰ μιά πολὺ ἀμαρτωλὴ ζωὴ. Ὁ μωσαϊκὸς νόμος ἦταν αὐστηρὸς καί ἀπαγόρευε κάθε ἐπαφὴ μέ τὸ λεπριασμένο. Γι' αὐτὸ οἱ πατριῶτες του καί οἱ συγγενεῖς τὸν ἐδίωχναν καί τὸν ἀπόφευγαν μέ ἀηδία. Ὅλοι τὸν περιφρονοῦσαν σάν καταραμένο ἀπὸ τὸ Θεό. Οἱ Ραββῖνοι τοῦ ἔριχναν πέτρες, γιὰ νά τὸν διώξουν μακριά. Οἱ λεπροὶ ζοῦσαν μιά ζωὴ μαρτυρικὴ. Δέν ἦταν ἡ φοβερὴ ἀρρώστια πού τοὺς βασάνιζε, ἀλλὰ καί ἡ περιφρόνηση τοῦ κόσμου.

Γιὰ νά γιαντρευτεῖ ἓνας λεπρός, ἔπρεπε νά περάσει, σύμφωνα μέ τὸ μωσαϊκὸ νόμο, ἀπὸ πολλὰς θρησκευτικὰς τελετὰς πού γίνονταν ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς πόλης. Στους ἱερεῖς πού ἔκαναν τὸν καθαρισμό, ἔδιναν πολλὰ καί πλούσια δῶρα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πὼς ὁ ἀρρωστος δέ γινόταν καλά, γιατί ἡ ἀρρώστια εἶναι ἀθεράπευτη. Ἄν τύχαινε νά εἶναι ἐλαφριάς μορφῆς, πράγμα σπάνιο καί ὑποχωροῦσε, τότε γιὰ νά γίνεῖ δεκτὸς ὁ ἀρρωστος πάλι στους δικούς του καί στήν κοινωνία, ἔπρεπε νά πάρει πιστοποιητικὸ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ὅτι γιαντρεύτηκε.

Κείμενο

Ἐξήγηση

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσερχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τινα κώμην, ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἱ ἔστησαν πόρρωθεν.

Καὶ αὐτοὶ ἦσαν φωνήν, λέγοντες· Ἰησοῦ Ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ ἰδὼν, εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν.

Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν.

Καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρεῖτης.

Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;

Οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ θεῷ εἰ μὴ ὁ ἄλλογενὴς οὗτος;

Καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Ἐκείνον τὸν καιρὸ μπαίνοντας ὁ Ἰησοῦς σ' ἓνα χωριό, ἀπάντησε δέκα ἀνθρώπους λεπρούς πού στάθηκαν ἀπὸ μακριά.

Καὶ εἶπαν μέ δυνατὴ φωνή « Ἰησοῦ Κύριε, συμπόνεσέ μας».

Καὶ σάν τούς εἶδε εἶπε. « Πηγαίνετε καὶ δεῖξτε τὸν ἑαυτὸ σας στοὺς παπάδες». Καὶ συνέβηκε ἐνῶ πήγαιναν καθαρίστηκαν.

Κι ἓνας ἀπ' αὐτούς σάν εἶδε πὼς γιαιτρεύτηκε, γύρισε, μέ φωνή μεγάλη δοξάζοντας τὸ Θεό.

Κι ἔπεσε μέ τὸ πρόσωπο κοντὰ στά πόδια του καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε. Κι αὐτὸς ἦταν Σαμαρεῖτης.

Κι ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε κι εἶπε. Δέν καθαρίστηκαν κι οἱ δέκα; ποῦ εἶναι οἱ ἐννέα;

Δέ βρέθηκαν ἄλλοι νά γυρίσουν καὶ νά δοξάσουν τὸ Θεό, παρὰ αὐτὸς ὁ ξένος;

Καὶ τοῦ εἶπε. Σήκω καὶ πήγαινε, ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε.

Ρητὸ : « Ἀναστὰς πορεύου, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

ΟΜΙΛΙΑ

Πόσον καιρὸ παραφύλαγαν τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα νά περάσει ἀπὸ τὸ μέρος τους ὁ Χριστός, γιὰ νά τοῦ ζητήσουν νά τὰ θεραπεύσει! Σπάνια περνοῦσε ἀπὸ τὸ μέρος τους ὁ Χριστός. Τώρα πηγαίνοντας στὰ Ἱεροσόλυμα, λέγει τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ περνώντας μέσα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια καὶ τὴ Γαλιλαία σ' ἓνα μικρὸ χωριουδάκι ἀπάντησε δέκα λεπρούς. Τί χαρὰ ἔνωσαν, σάν εἶδαν νά περνάει ἀπ' ἐκεῖ ὁ Κύριος. Εἶχαν ἀκούσει τόσα πολλὰ γιὰ τὴν καλοσύνη πού ἔδειχνε στοὺς δυστυχισμένους καὶ τὴ βοήθεια πού τοὺς ἔδινε! Τοῦτος ὁ Ἑβραῖος δέν ἦταν σάν τοὺς

άλλους. Έκανε καλοσύνες και τό Σάββατο ακόμη! Άνάσταινε και νεκρούς και έκανε τά στοιχεία τής φύσης νά τόν ύπακούουν. Και στή θάλασσα ακόμη περπατούσε και τήν τρικυμία κατέπαυε και τά δίχτυα γέμιζαν ψάρια, σάν τά εύλογοῦσε. Είχαν μαθευτεῖ αὐτά και στή χώρα τους, αλλά και στή χώρα πού βρισκόταν πέρα από τόν Ἰορδάνη, ὡς τήν ξηρομο. Οἱ δυστυχισμένοι και ὄσοι ὑπόφεραν, τά μάθαιναν καλύτερα.

Ἄγνάντεψαν μακριά στό δρόμο κόσμο αρκετόν νά ξερχεται. Πράγμα ἀσυνήθιστο γιά τό μικρό τους χωριό. Τί συμβαίνει; Ἄπό πολύ μακριά ρωτοῦσαν τούς διαβάτες νά μάθουν, ποιοί ἦταν αὐτοί πού ξερχονταν. Δέν τολμοῦσαν νά πλησιάσουν οἱ καταραμένοι. Ἦταν τόσο μεγάλες οἱ πληγές τους και μύριζαν τόσο βαριά! Τό ἔξεραν πώς προκαλοῦσαν τήν ἀηδία τοῦ κόσμου και προσπαθοῦσαν ἀπό πολύ μακριά νά συνεννοοῦνται μαζί του.

Τούς εἶπαν, πώς περνάει ὁ Ἰησοῦς Χριστός μέ τούς μαθητές του τούς δώδεκα και τούς ἑβδομήκοντα και πηγαίνει στά Ἱεροσόλυμα.

Τί χαρά πού ἔνωσαν! Τρέλα τούς ἔπιασε. Οἱ δυστυχισμένοι ἐκείνοι ἄνθρωποι λησμόνησαν γιά λίγο και πόνους και βάσανα και ἄρχισαν νά φωνάζουν ἀπό μακριά: Ἰησοῦ, Διδάσκαλε, λυπήσου μας.

Και ποιός δέν τούς λυπόταν ὄσες φορές ζητοῦσαν βοήθεια! Τί μπορούσαν ὄμως νά τούς κάνουν οἱ ἄνθρωποι;

Τώρα περνοῦσε ὁ ἄνθρωπος, πού ὑποτάσσονται σ' αὐτόν και τά στοιχεία τής φύσης. Δέν μπορούσε νά μή τούς λυπηθεῖ. Φωνάζουν μέ ὄση δύναμη είχαν και ἡ φωνή τους βγαίνει βραχνή και ἀπόκοσμη ἀπό τή φοβερή τους ἀρρώστια.

Ὁ Χριστός τούς λυπήθηκε και τούς ἔστειλε στους ἱερεῖς. Ὅλοι τους θεραπεύτηκαν. Ὅλοι τους γίνηκαν καλά στό δρόμο πού πήγαιναν πρὸς τούς ἱερεῖς. Κλαῖνε ἀπ' τή χαρά τους. Τρέχουν τώρα. Μποροῦν νά τρέξουν. Τά πόδια τους ἔχουν σάρκες και δύναμη βγαίνει ἀπό μέσα τους, πού τούς σπρώχνει νά φτάσουν γρήγορα γιά νά πάρουν τό ποθούμενο πιστοποιητικό.

Κρατώντας μέ συγκίνηση τό χαρτί, πού τούς ἔδινε δικαίωμα ν' ἀνταμωθοῦνε μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ἔτρεχαν πρὸς τά σπίτια τους, πρὸς τούς δικούς των. Λησμόνησαν νά γυρίσουν στόν εὐεργέτη και σωτήρα τους, νά τόν εὐχαριστήσουν γιά τό μεγάλο καλό πού τούς ἔκανε. Μόνο ἓνας γύρισε, λέγει τό Εὐαγγέλιο, και αὐτός ἦταν Σαμαρείτης. Ἄνθρωπος, πού ὄπως εἶπαμε και ἄλλη φορά, θεωροῦνταν ἀπ' τούς Ἑβραίους ἁμαρτωλός, ἀπολίτιστος, κατώτερος στά αἰσθήματα πρὸς τούς

άνθρώπους, αλλά και προς τό Θεό. Τί ώραία σύμπτωση! Ένα άκόμη μάθημα στην έκλεκτή φυλή του Ίσραήλ, πού είχε εϋλογηθει από τόν Θεό, από τούς γενάρχεις άκόμα, τόν Άβραάμ, τόν Ίσαάκ και τόν Ίακώβ.

Πόσο ώραία πράξη είναι ή εϋγνωμοσύνη. Γεμίζει χαρά και ικανοποίηση κι εκείνον πού κάνει τήν καλή πράξη, αλλά κι εκείνον πού εϋεργετείται από τήν καλή πράξη. Καί ξέρει νά τήν άνταποδώσει ό Σαμαρείτης. Πέφτει στά πόδια του Χριστου, τά άγκαλιάζει και επί άρκετή ώρα μένει στή στάση αυτή άμίλητος. Η συγκίνηση, ή χαρά, ή εϋγνωμοσύνη, όλα μαζί, του κρατούν δεμένη τή γλώσσα. Ξεσπάει επί τέλους σέ κλάματα και φιλάει τά πόδια του εϋεργέτη του.

Ό Χριστός σκύβει, τόν πιάνει από τό χέρι, τόν σηκώνει και του λέγει: «Άναστās πορεύου, ή πίστη σου σέσωκέ σε». Τί άνταπόδοση τής εϋγνωμοσύνης από τή μιά μεριά και τί θεϊκή πληρωμή από τήν άλλη. Ξέρει νά πληρώνει ό Δοτήρας τών αγαθών. Στους έννέα πρώτους χάρισε τή σωματική τους υγεία από φιλόανθρωπία, έδω του χαρίζει και τή σωτηρία τής ψυχής και καταξιώνει τόν εϋγνώμονα Σαμαρείτη τής ουράνιας βασιλείας.

Μας δίνει παράδειγμα άξιομίμητο ό καλός, ό ευγενικός, ό εϋγνώμονας Σαμαρείτης. Δύσκολο δέν είναι νά τό άκολουθήσουμε όσες φορές μας παρουσιάζονται παρόμοιες πράξεις στή ζωή μας.

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΑΠΟ ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

«Άδερφοί, άν ζοϋμε, άν κινούμαστε, άν αναπνέουμε, άν μιλοϋμε, άν λογικεϋόμαστε, άν βλέπουμε τούς αγαπημένους μας υγείς, άν στοργικές καρδιές χτυποϋν γιά μās, άν απολαμβάνουμε τά τωρινά αγαθά μας και μ' ευχαρίστηση δεχόμαστε τά μέλλοντα, όλα αυτά τά χρωστοϋμε στό Θεό μας. Μέ τί λοιπόν θά ξεπληρώσουμε έμεις τά καλά πού μās έδωκε ό Θεός; Άν ζήσουμε βίο ένάρετο. Άν τιμήσουμε τό όνομά του μέ καλές πράξεις. Άν δέν είμαστε άχάριστοι οϋτε προς τό Θεό οϋτε προς τούς γονείς μας οϋτε προς τούς διδασκάλους μας οϋτε προς τούς ιερείς και κυβερνήτες μας».

(Άπό τίς Πρακτικές όμιλίες Κ. Ν. Καλλινίκου).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΝΕΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Κύριος δίδασκε ἀπό τό πρῶι. Χιλιάδες κόσμου τόν ἄκουαν. Γιά μιὰ στιγμή ἀποσύρθηκαν τά πλήθη νά πᾶνε νά φᾶνε καί ὁ Χριστός κατάκοπος ξαπλώθηκε στόν ἴσκιο μιᾶς γέρικης ἐλιάς νά ξεκουραστεῖ.

Πολλές μητέρες εἶχαν φέρει τά μικρά παιδάκια τους νά τά εὐλογῆσει ὁ Χριστός καί περίμεναν κάπου ἐκεῖ κοντά, γιατί ἦταν ἀδύνατο νά διασχίσουν τό πλήθος.

Μόλις εἶδαν πῶς ὁ Χριστός βρισκόταν μόνοςτου, πῆραν τά παιδιά τους καί βιαστικά βιαστικά προχώρησαν πρὸς τήν ἐλιά. Οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου ἔτρεξαν νά τίς σταματήσουν λέγοντας, πῶς ὁ Χριστός εἶναι κουρασμένος καί δέν πρέπει νά τόν ἀνησυχῆσουν.

Ὁ Χριστός ἀκούοντας τίς φωνές ἀνασηκώθηκε καί βλέποντας τούς μαθητές νά ἐμποδίζουν τίς γυναῖκες, τούς εἶπε: Ἐφῆστε τά παιδάκια νά ῥθουν κοντά μου καί μήν τά ἐμποδίζετε, γιατί δική τους εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀληθινά σᾶς λέγω, ὅποιοι δέ θά δεχτῆ σάν παιδί τῆ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μέσα δέν πρόκειται νά μπεῖ.

Τά παιδάκια τρέχοντας ἔφτασαν κοντά στόν ἀγαπημένο τους Χριστό. Τί χαρές καί τί γέλια ἔκαναν μαζί του. Ἄλλα κάθισαν στά γόνατά του, ἄλλα στά πόδια του κι ἄλλα τόν εἶχαν περικυκλώσει. Ἐνα ἕνα τά φιλοῦσε, τ' ἀγκάλιαζε καί χαϊδεύοντας τά μαλλάκια τους κουβέντιαζε μαζί τους μέ πολλή ἀγάπη.

Οἱ μητέρες γύρω γύρω, χαίρονταν καί καμάρωναν τά παιδάκια τους, βλέποντάς τα νά μιᾶνε μέ τό Χριστό τόσο φιλικά.

— Κύριε, τόλμησαν νά τοῦ ποῦνε, σ' εὐχαριστοῦμε πού μᾶς δέχτηκες. Ξέρουμε πόσο κουρασμένος εἶσαι, γιατί εἴμαστε ἀπό τό πρῶι ἐδῶ. Δέ θά σέ ἀνησυχούσαμε, ἂν δέν εἴχαμε τά παιδιά μαζί μας. Σ' εὐχαριστοῦμε.

Ὁ Χριστός χαμογελώντας εὐλόγησε καί τίς μητέρες καί τά παιδιά καί γιά νά δείξει πόσο ἀγαποῦσε τά παιδιά, τίς συνόδευσσε σέ ἄρκετό μέρος τοῦ δρόμου. Ὅταν γύρισε συνέχισε, τῆ διδασκαλία του. Τότε

παρουσιάστηκε από μέσα από τό πλήθος ένας πλούσιος νέος καί τόν ρώτησε.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιη' 18-27)

Κείμενο

Ἐξήγηση

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτὸν καί λέγων· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς· τί μέ λέγεις ἀγαθόν· οὐδεὶς ἀγαθός, εἰ μὴ εἰς, ὁ Θεός.

Τὰς ἐντολάς οἶδας· μὴ μοιχεύσης μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

Ὁ δὲ εἶπε· ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου.

Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἔτι ἔν σοι λείπει πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι.

Ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα.

Ἴδων δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περιλυπὸν γενόμενον εἶπε· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ! εὐκοπώτερον γὰρ ἔστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος εἰσελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.

Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

Ὁ δὲ εἶπε· τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατόν παρὰ τῷ Θεῷ.

Ἐκείνον τὸν καιρὸ ἕνας ἄνθρωπος ἦλθε στὸν Ἰησοῦ πειράζοντάς τον καὶ λέγοντας. Καλέ μου δάσκαλε, τί νά κάνω γιὰ νά κληρονομήσω ζωὴ παντοτινῆ;

Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, τί μέ λές καλόν; Κανείς δέν εἶναι καλός παρά ἕνας, ὁ Θεός.

Τίς ἐντολές τίς ξέρεις, μὴ μοιχεύεις, μὴ σκοτώνεις, μὴ κλέβεις, μὴ ψευδομαρτυράς, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

Κι ἐκεῖνος εἶπε. Ὅλα αὐτὰ τά φύλαξα ἀπὸ μικρός.

Κι ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς αὐτὰ καὶ τοῦ εἶπε· Ἐνα σοῦ λείπει ἀκόμα· ὅλα ὅσα ἔχεις πούλησέ τα καὶ μοίρασέ τα στοὺς πτωχοὺς καὶ θά λάβεις θησαυρὸ στὸν οὐρανὸ καὶ ἔλα ἀκολουθεῖ με.

Κι ἐκεῖνος σάν τ' ἄκουσε καταλυπήθηκε, γιατί ἦταν πολὺ πλούσιος.

Κι ὅταν τὸν εἶδε ὁ Ἰησοῦς πῶς λυπήθηκε εἶπε, πόσο δύσκολα ὅσοι ἔχουν τὰ πλούτη μπαίνουν στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ!

Γιατί εὐκολότερα θά περάσει καμήλα ἀπὸ τό μάτι βελόνας, παρά ὁ πλούσιος στὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Κι εἶπαν ὅσοι τ' ἄκουσαν. Καί ποιὸς μπορεῖ νά σωθεῖ;

Κι ἐκεῖνος εἶπε. Τ' ἀδύνατα στοὺς ἀνθρώπους εἶναι δυνατόν στό Θεό.

Ρητό : «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου».

Σπάνιες είναι οι εξαιρέσεις πλούσιων, πού επαινέθηκαν από τον Κύριο. Όλοι οι άλλοι δέ βρήκαν έλεος μπροστά του, γιατί κανέναν δέ ζούσε σύμφωνα μέ τις άρχές του Εὐαγγελίου.

Μιλώντας στά πλήθη, πάντοτε κατεδίκαζε τή μαγία πού έχουν οι άνθρωποι νά μαζεύουν πλούτη και νά κοιτάζουν πώς νά κάμουν περισσότερα. Μή μαζεύετε έλεγε θησαυρούς στή γή, όπου σάρακας και σαπίλα καταστρέφουν τό καθετί, και όπου κλέφτες τρυπούν και κλέβουν. Μαζεύετε πλούτη οὐράνια, πού ούτε σκουλήκι ούτε σαπίλα τά άφανίζει κι όπου κλέφτες δέν τρυπούν ούτε κλέβουν. Τούτα τά πλούτη λάμπουν πάντα και χαρίζουν στον άνθρωπο πού τά θησαυρίζει του 'Αβραάμ και του 'Ισαάκ τά καλά. Τόν αξιώνουν νά ζει στον Παράδεισο κοντά στους άγιους και τους άγγέλους του Θεού, μέσα σε μία αιώνια ευτυχία.

Σε μία περικοπή πού διαβάσαμε πιό μπροστά, μάς παρουσιάζει ο Χριστός μας έναν πλούσιο πού ήθελε νά ζήσει εδώ στή γή αιώνια. Νά χαιρείται τά πλούτη του και τους θησαυρούς του, νά γλεντάει, νά σκορπίζει για τήν ευχαρίστηση τή δική του όσα θέλει. Νά βάζει στίς αποθήκες του όσα πιό πολλά προϊόντα μπορούσε από τις πλούσιες έσοδοεις του και στό ταμείο του πιό πολλά χρήματα, πουλώντας σε τιμές μεγάλες τά προϊόντα του.

Σήμερα μάς παρουσιάζει έναν πλούσιο, πού δέ νοιάζονταν και τόσο πολύ για τήν πρόσκαιρη ζωή, παρά για τήν αιώνια. Τούτος φαίνεται πώς ήταν θρησκός. Κρατούσε όλες τις έντολές του μωσαϊκού νόμου. Μία μία τις άράδιασε στον 'Ιησού Χριστό και μπροστά σε πολύν άλλον κόσμο πού άκουε τή διδασκαλία του. Νά ένας συμπατριώτης μας, έλεγαν οι άλλοι πού τον άκουαν, πού είναι πιστός και καλός Έβραίος. Τούτος χωρίς άλλο, θά άμειφθει στον άλλο κόσμο και θά βρίσκεται στους κόλπους του 'Αβραάμ.

Ο πλούσιος του σημερινού Εὐαγγελίου περίμενε πώς ο Χριστός θά του έλεγε, μία και τήρησε τις έντολές του Θεού, πώς ή πόρτα του Παραδείσου θά του είναι ανοιγμένη διάπλατα όταν θά πεθάνει.

Μέ άπλότητα ο Χριστός του είπε: Είσαι άξιόπαινος, νέε μου για ό,τι έκαμες. Είσαι ένας πιστός τηρητής των νόμων του Θεού, αλλά ή πίστη χωρίς τά έργα είναι νεκρή. Γι' αυτό, για νά κληρονομήσεις τήν αιώνια βασιλεία, τούτο μόνο σου μένει άκόμη. Νά πουλήσεις όλη σου τήν περιουσία και όσα πάρεις νά τά δώσεις στους φτωχούς.

Νά πουλήσει τήν περιουσία του και νά τήν μοιράσει στους φτωχούς;

Μικρό πράγμα είναι αυτό για τόν πλούσιο; Νά χάσει τήν καλοπέραση, τίς ανέσεις του, τούς ὑπηρέτες του, τά πλούσια φορέματα, τά ἐκλεκτά φαγητά, τίς τιμές καί τίς δόξες καί τίς ὑποκλίσεις πού τοῦ ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι ἔξαιτίας τοῦ πλούτου του! Νά πάει κοντά στό Χριστό καί νά γυρίζει μέ τά πόδια ἀπό πολιτεία σέ πολιτεία καί ἀπό χωριό σέ χωριό, αὐτός πού σπάνια πατοῦσε τό πόδι του στή γῆ, γιατί τό πολυτελέστατο ἄμάξι του, μέ τρία καλοθρεμμένα ἄλογα βρισκόταν στήν εἶδοσο τοῦ σπιτιοῦ του!

Δέν εἶχε φανταστῆ ποτέ του πώς ὁ Χριστός θά τοῦ ζητοῦσε τέτοιο πράγμα. Τοῦ ἦταν δύσκολο νά πέσει στή φτώχεια ἀπό τά τόσα πλούτη πού εἶχε. Ἦταν ἀλήθεια τόσο μεγάλη ἡ πτώση, πού χρειάζοταν κι ἕναν πολύ μέγαλον ἄνθρωπο, μέ ψυχική ἀνωτερότητα καί ἀνώτερο χρημάτων, γιά νά τήν ὑποφέρει καί νά τήν ὑπομείνει.

Δέν μπόρεσε ν' ἀποχωριστεῖ ὁ πλούσιος τῆς περικοπῆς μας τόν πλοῦτο του. Δέ θέλησε νά χάσει τά πρόσκαιρα ἀγαθά γιά νά ἀπολαύσει τά αἰώνια. Ἐκέρδισε τίς ανέσεις του στή γῆ καί τίς ἔχασε ἀπό τόν οὐρανό. Προτίμησε τά διάφορα ποτά στά πλούσια τραπέζια του κι ἔχασε καί τή σταγόνα τοῦ νεροῦ πού θά ζητήσει ἐκεῖ ἐπάνω ἡ φλογισμένη γλώσσα του. Ἐκέρδισε μιᾶ ζωή πρόσκαιρη καί ἔχασε μιάν αἰώνια.

Ἦ πλοῦτε, πόσο καλά κρατᾶς δεμένους κοντά σου ὄσους σέ ἔχουν. Μεγάλη ἡ δύναμή σου. Εἶσαι παντοδύναμος. Ὅλες τίς αἰσθήσεις τίς νεκρώνεις. Σέρνεις ἄβουλους κοντά σου αὐτούς πού σέ ἔχουν, σκληραίνεις τήν καρδιά τους, τούς κάνεις ἀνάληγτους. Δέ βλέπουν τή δυστυχία, τή στέρηση, τή φτώχεια. Βλέπουν μόνο πώς νά σέ αὐξήσουν, γιά νά τούς τυραννᾶς βασανιστικά καί νά τούς σέρνεις πρὸς τόν ὄλεθρο καί τήν καταστροφή, πρὸς τήν αἰώνια καταδίκη.

Γιατί, «Τί ὠφελήση ἄνθρωπον ἔαν κερδίση τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΣΤΗΝ ΙΕΡΙΧΩ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Χριστός βρίσκεται στήν κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνη. Ἀπ' ἐκεῖ πῆρε τό μεγάλο δρόμο πού ὀδηγοῦσε στήν ἀγία πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ. Θά περνοῦσε πρῶτα ἀπό τήν Ἱεριχώ. Πλησίαζε τό Πάσχα καί πλήθη πολλὰ κόσμου ἀπό ὅλες τίς γωνιές τῆς Ἰουδαίας πήγαιναν στήν Ἱερουσαλήμ νά τό γιορτάσουν.

Ἡ Ἱεριχώ ἦταν μιά ἀπό τίς μεγάλες καί ὄμορφες πόλεις τῆς Ἰουδαίας. Ἴσως ἡ ὄμορφότερη ἀπ' ὅλες.

Νερά γάργαρα καί ποταμάκια πολλά πότιζαν τήν ὠραία πόλη. Χουρμαδιές καί λογιῆς λογιῆς ὀπωροφόρα δέντρα τήν παρουσίαζαν σάν ἓνα μεγάλο καί ἀπέραντο περιβόλι. Ὄνομα καί πράγμα Ἱεριχώ, γιατί στήν ἐβραϊκή γλώσσα ἡ λέξη θά πῆ ἀρωματισμένη, μοσχοβολημένη. Οἱ κάτοικοι ἦταν πλούσιοι καί ἔμεναν ἐκεῖ πολλοί ἀνώτεροι κληρικοί καί τελῶνες.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιη', 35 - 43).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐγένετο ἐν τῷ ἐγγί-
ζειν τὸν Ἰησοῦν εἰς Ἱεριχώ τυφλὸς τις
ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν.

Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου,
ἐπυνθάνετο τί εἶη τοῦτο.

Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ
Ναζωραῖος παρέρχεται.

Καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαβίδ,
ἐλέησόν με.

Καὶ οἱ παράγοντες ἐπετίμων αὐτῷ, ἵνα
σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκρα-
ζεν· υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με.

Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐ-

Ἐξήγησις

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ συνέβη, ὅταν πλησί-
αζε ὁ Ἰησοῦς στήν Ἱεριχώ. ἓνας τυφλὸς
καθόταν κοντὰ στό δρόμῳ καί ζητοῦσε ἐλεη-
μοσύνη.

Καὶ σάν κατάλαβε ὅτι κόσμος πολὺς
περνοῦσε, ρωτοῦσε τί τάχα νά συμβαίνει.
Καὶ τὸν πληροφορήσαν πῶς περνάει ὁ
Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος.

Κι ἔβαλε τίς φωνές καί εἶπε, Ἰησοῦ, γιέ
τοῦ Δαβίδ, σπλαχνίσου με.

Κι αὐτοῖ πού περπατοῦσαν μπροστά τὸν
μάλωναν νά σιωπάσει· μά αὐτὸς πολὺ
περισσότερο φώναζε· γιέ τοῦ Δαβίδ, εὐ-
σπλαχνίσου με.

τόν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν· ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπηρώτησεν αὐτόν λέγων·

τί σοι θέλεις ποιῆσω; ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν, ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

Καὶ στάθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ διέταξε νὰ τὸν πᾶνε κοντά του. Κι ὅταν ἦρθε, τὸν ρώτησε λέγοντας:

Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω; Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· Κύριε, νὰ ξαναδῶ.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· νὰ ξαναδεῖς· ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε.

Κι εἶδε ἀμέσως καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε δοξάζοντας τὸ Θεό.

Κι ὅλος ὁ λαὸς σάν εἶδε τὸ θαῦμα δόξαζε τὸ Θεό.

Ρητό : «*Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι. πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι.*»

ΟΜΙΛΙΑ

Βαρτιμαῖος εἶναι τ' ὄνομά του κι ἔχει στό φῶς του μαύρη σκέπη, εἶναι τυφλός, δὲ βλέπει. Καθισμένος στή συνηθισμένη του γωνιά, ἔχει ἀπλωμένο τὸ ἀδύνατο χεράκι του ζητώντας ἐλεημοσύνη. Εἶναι κοντά στήν κεντρική εἴσοδο τῆς Ἱερῆς. Ἀκούει κίνηση μεγάλη σήμερα, ἀσυνήθιστη. Ἄνθρωποι πολλοὶ περνοῦν. Δέν ἀκούγεται ποδοβολητὸ ἀλόγων. Χαρούμενες εἶναι οἱ φωνές ὄλων. Ἀκούγονται καὶ φωνές παιδιῶν καὶ μακρόσυρτες βραχνές φωνές γερόντων.

— Ἄνοιξε τὰ πόδια σου παλπού γιὰ νὰ πιάσουμε καλή θέση. Εἶναι μιά μοναδική εὐκαιρία σήμερα πού δέν πρέπει νὰ τή χάσουμε. Κάπου κάπου ἀκούγεται καὶ καμιά πονεμένη φωνή ἀρρώστου.

Βουίξει ὁ τόπος σὰ μελίσσι πού τρέχει στή δουλειά πάνω στή μεγάλη ἀνθοφορία τῆς ἀνοιξιάτικης μέρας.

Θυμᾶται καλά ὁ τυφλός. Σήμερα δέν εἶναι ἡ μέρα τῆς βδομαδιατικῆς ἀγορᾶς. Ἐξάλλου καταλαβαίνει πῶς τοῦτος ὁ κόσμος βγαίνει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν πόλη. Καὶ τρέχει. Θεέ μου πῶς τρέχει!

Τό χέρι του γέμισε σήμερα νομίσματα. Ἡ παρακλητικὴ φωνή του χάνεται μέσα στίς τόσες φωνές καὶ ὅμως δέν προφταίνει νὰ μαζεύει χρήματα.

Τί μέρα εἶναι σήμερα πού οἱ καρδιές τῶν ἀνθρώπων ἀνοιξαν καὶ βλέπουν τὸν ἀνθρώπινο πόνο, τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία! Ἔτσι συλλογιζόταν ὁ τυφλός, πού ἀκουγε ὄλον τοῦτον τὸν κόσμο νὰ περνᾶ καὶ νὰ τὸν ἐλεεῖ.

Ρωτοῦσε νὰ μάθει τί συμβαίνει, μά τόση ἦταν ἡ βία τοῦ κόσμου, πού δὲ στεκόταν κανεὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσει.

Κάποιος τοῦ εἶπε πῶς ἔρχεται στήν πόλη τους σήμερα Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος καί βγαίνουν νά τόν ὑποδεχτοῦν.

᾽ὦ θεέ μου! εἶπε μέσα του ὁ τυφλός, ἀναστενάζοντας βαθιά. Κάνε νά ἀκούσει τήν παράκλησή μου καθώς θά περνάει ἀπ' ἐδῶ ὁ Υἱός τοῦ Δαβίδ! Εἶχε ἀκούσει κι αὐτός τό ὄνομα τοῦ μεγάλου Θεραπευτῆ.

Ἄπ' τό μεγάλο του φόβο, μήπως δέν ἀκουστεῖ μέσα στήν πολυάνθρωπη καί πολυθόρυβη ἐκείνη σύναξη, ἄρχισε νά φωνάζει δυνατά, μέ ὄλη τή δύναμη τῆς φωνῆς του.

«Ἰησοῦ, υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με!»

Τόν μάλωναν οἱ ἄνθρωποι καί τοῦ σύσταιναν νά φωνάζει σιγότερα, μα αὐτός φώναζε ἀκόμη πιό δυνατά:

«Υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με!»

Ἦταν τόσος μέγανος ὁ πόνος πού τό αἰώνιο σκοτάδι τοῦ ἔφερε, ὥστε δέν ἄκουε κανέναν. Ὅλοι εἶχαν τό φῶς τῶν ματιῶν τους κι ἔβλεπαν τόν ὥραιο ἥλιο, πού αὐτός μόνο τῆ ζεστασιά του αἰσθανόταν. Ὅλοι ἔβλεπαν τό ὁμορφο χρῶμα τῶν λουλουδιῶν κι αὐτός μόνο τῆ μυρουδιά τους ἀπολάμβανε. Ὅλοι βιάδιζαν κι ἔτρεχαν χαρούμενοι κι αὐτός ψάχνοντας, ὄλος προσοχή, ἔσερνε τά βήματά του. Ὅλοι ἀπολάμβαναν τό ἀχνιστό φαγητό, τά φρούτα μέ τά ὁμορφα χρώματα, πού ἡ φύση τά στόλισε ἐξεπλήττες γιά νά εἶναι πιό λαχταριστά κι αὐτός μόνο τῆ γεύση τους δοκίμαζε.

Ποιός μπορούσε νά καταλάβει τό δράμα τῆς ψυχῆς του! Μόνο ἕνας Θεός, πού ἔπλασε τόν κόσμο μέ τόση σοφία, μπορούσε νά μπεῖ στά κατάβαθα τῆς ψυχῆς του καί νά τόν συμπονέσει. Καί ὁ Θεός βρισκόταν τώρα κοντά του. ᾽ὦ! ἄς ἦταν νά ἔβλεπε τήν ὥραία του μορφή. Ἔχει ἀκούσει νά λένε πολλά γιά τό γεμάτο καλοσύνη θεῖο του πρόσωπο!

Σταμάτησε ὁ Χριστός κοντά του καί μέ μιᾶς σταμάτησαν καί οἱ φωνές καί τά βήματα. Ἦσυχία ἀπόλυτη βασιλεύει. Ἀκούγεται μονάχα τό ραβδί τοῦ τυφλοῦ καθώς χτυπάει στόν πλακόστρωτο δρόμο πλησιάζοντας τό Χριστό.

᾽Ορθιος, σέ στάση προσοχῆς, μπροστά στόν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης.

– Τί θέλεις νά σοῦ κάμω; τοῦ λέγει ὁ Χριστός.

– Τό φῶς τῶν ματιῶν μου θέλω νά μοῦ δώσεις. Νά δῶ.

᾽Ο Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς τόν θεράπευσε. Ἀνάβλεψε, τοῦ εἶπε, «ἡ πίστις σου σέσωκέ σε». Καί ἀμέσως ἀνοιξαν τά μάτια κι ἐκπληκτα ἔβλεπαν τόν κόσμο. Πλημμυρισμένα ἀπό δάκρυα χαρᾶς κοίταζαν γεμάτα

εὐγνωμοσύνη τόν εὐεργέτη τους. Τί ὁμορφος πού εἶναι ὁ κόσμος! «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας», λέγει ὁ τυφλὸς καὶ φιλάει τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ.

Δοξάζουν τὸ Θεὸ καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού εἶδαν τὸ μεγάλο θαῦμα καὶ ὑγραίνονται τὰ μάτια πολλῶν. Τώρα ὅλοι μαζί μπαίνουν στή μεγάλη πόλη τὴν Ἱερικὴ ἀκολουθώντας τὸ Χριστὸ Στ' αὐτιά ὄλων χτυπᾶνε ἀκόμη σὰ γλυκὸ φθογγὴ μουσικὴ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: «ἡ πίστη σου σέσωκέ σε».

Νά τὰ θαύματα, πού κάνει ἡ πίστη. Τὴν ἀνάφερε πολλές φορές ὁ Θεὸς ἄνθρωπος στὰ θαύματά του καὶ μᾶς τὴν παραδίδει σάν τὸ ἀπαραίτητο στοιχεῖο τῶν μεγάλων ἔργων. Εἶναι ἡ ζύμη πού ἔχει τὴ δύναμη νὰ ζυμῶνει καὶ νὰ φουσκώνει ὅλο τὸ ζυμάρι. Μὲ τὴ δυνατὴ πίστη μπορεῖτε, μᾶς εἶπε, νὰ πῆτε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ νὰ κινηθεῖ ἀπὸ τὴ θέση της καὶ θὰ κινηθεῖ. Δείχνει τὴν ἀκατανίκητη δύναμη τῆς μεγάλης πίστεως. Πίστη ὅμως ἀνταμωμένη μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Μόνο ἡ πίστη αὐτὴ γεννάει σκέψεις σωστές, ἀληθινές καὶ μᾶς ὁδηγεῖ σὲ πράξη ἀγαθοεργό, σὲ ἔργα χριστιανικά καὶ ἅγια, σύμφωνα μὲ τὴς ἐντολές τοῦ Κυρίου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΖΑΚΧΑΙΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὅπως μᾶς λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκάς, μιά μέρα πῆγαν στὸν Πρόδρομο γιὰ νὰ βαπτιστοῦν καὶ πολλοὶ τελῶνες. Ἄμα βαπτίστηκαν τὸν ρώτησαν: Διδάσκαλε, τί νὰ κάνουμε ὕστερα ἀπὸ τὸ βάπτισμα πού μᾶς ἔδωσες; Ὁ Πρόδρομος τοὺς εἶπε: Τίποτα νὰ μὴν παίρνετε παραπάνω ἀπὸ ἐκεῖνο πού σᾶς εἶναι ὀρισμένο.

Τί ἦταν οἱ τελῶνες; Ὑπάλληλοι τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους πού ἔργο εἶχαν νὰ μαζεύουν τοὺς φόρους ἀπὸ τὸ λαό. Δέν ἦταν σπάνιες οἱ περιπτώσεις, πού μὲ τὴν ἀφορμὴ τῶν φόρων, πίεζαν τὸ λαὸ αὐθαίρετα καὶ θησαύριζαν γιὰ λογαριασμό τους.

Οἱ Ἑβραῖοι τοὺς μισοῦσαν γιὰ δύο λόγους. Πρῶτα πρῶτα γιὰτί

ἦταν ὑπάλληλοι τῶν Ρωμαίων κατακτητῶν καί σάν ἀρχηγό τους ἀναγνώριζαν μόνον τόν Καίσαρα. Δεύτερο, γιατί τοὺς θεωροῦσαν ὅλους ἐκβιαστές καί κλέφτες, ἔστω κι ἂν ἦταν πολλοί τους τίμιοι καί ἠθικοί, ἀπλῶς καί μόνο γιατί μάζευαν τοὺς φόρους πού τοὺς νόμιζαν ἄδικους καί δυσβάσταχτους.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. 18, 1 - 10).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Ἰεριχῶ·

καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος,

καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τις ἐστὶ καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν.

Καὶ προσδραμῶν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι δι' ἐκείνης ἔμελλε διέρχεσθαι.

Καὶ ὡς ἤλθεν εἰς τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατὰβηθι, σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μείναι.

Καὶ σπεύσας κατέβη καὶ ὑπεδέξατο αὐτόν χαίρων.

Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον, λέγοντες ὅτι παρὰ ἁμαρτωλῶ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι.

Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν,

εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστίν.

Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.

Ἐξήγηση

Ἐκείνον τὸν καιρὸ ὁ Ἰησοῦς περνοῦσε μέσα ἀπὸ τῆν Ἰεριχῶ.

Καὶ ἓνας ἀνθρώπος, πού στ' ὄνομά του λεγόταν Ζακχαῖος, καὶ ἦταν ἀρχιτελώνης καὶ ἦταν πλούσιος,

ζητοῦσε νὰ δεῖ τὸν Ἰησοῦ ποιὸς εἶναι, καὶ δέν μποροῦσε ἀπὸ τό πλῆθος, γιατί εἶχε ἀνάστημα κοντό.

Καὶ τρέχοντας ἔμπρός, ἀνέβηκε σέ μιὰ συκομοιριά γιὰ νὰ τὸν δεῖ, γιατί ἐπρόκειτο νὰ περάσει ἀπὸ ἐκεῖ.

Καὶ σάν ἔφτασε στό μέρος, σήκωσε τὰ μάτια ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε, Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα, πρέπει σήμερα νὰ μείνω σπῆτι σου.

Καὶ κατέβηκε γρήγορα καὶ τὸν ὑποδέχθηκε μέ χαρὰ.

Καὶ βλέποντάς τον, μουρμουρίζαν ὅλοι καὶ ἔλεγαν πὼς μπῆκε σ' ἀνθρώπου ἁμαρτωλοῦ νὰ μείνει.

Κι ὁ Ζακχαῖος στάθηκε καὶ εἶπε στόν Κύριο. Νά, τὰ μισὰ μου ὑπάρχοντα, Κύριε, τὰ δίνω σέ φτωχοῦς, καὶ ἂν καταχράστηκα καενὸς κάτι, τοῦ τό γυρίζω πίσω τετραπλάσιο.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, πὼς σήμερα σ' αὐτό τό σπῆτι, ἦρθε σωτηρία, γιατί εἶναι γιὸς καὶ αὐτός τοῦ Ἀβραάμ.

Γιατί ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦρθε νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ σῶσῃ τό χαμένο (δηλ. τὸν ἁμαρτωλό).

Ρη τ ο : «Οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν».

«Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός». Αὐτὰ τὰ λόγια πόσες φορές δὲν εἰπώθηκαν ἀπὸ τὸ θεϊκό σου στόμα, Χριστέ μου. Μέσα τους κρύβεται ὅλο τὸ νόημα τῆς ἀποστολῆς Σου στὸν κόσμο, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλπίδα ὅλου τοῦ κόσμου γιὰ τὴ σωτηρία του.

Ἄκουσες ὅμως λόγια πικρὰ καὶ διαμαρτυρίες σήμερα ἀπὸ τὸ πλῆθος πού σ' ἀκολουθοῦσε. Φίλοι κι ἐχθροί, δὲν μπόρεσαν νά σέ νιώσουν, γιατί ὅλοι τους εἶναι ποτισμένοι ἀπὸ τὸ φυλετικό μίσος πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς τελῶνες.

Ἴσως νά μὴν ἔχουν ἄδικο. Δέ συγχωροῦσαν στοὺς ὁμοθησκούς τους νά γίνονται ὄργανα τῶν κατακτητῶν Ρωμαίων. Ἄς τοὺς ἀναγνωρίσουμε πατριωτισμό σ' αὐτὴ τους τὴν πράξη. Ἡ καταδυναστεύση, ἡ αὐθαιρεσία, ἡ ἀρπαχτική μανία, γνωρίσματα ὄλων τῶν τελωνῶν, ἦταν πράξεις πού ἔκαναν καὶ τὸν πῖο ὑπομονετικό νά διαμαρτυρηθεῖ. Ἦταν διαμαρτυρία ἐξ ἄλλου τῆς τίμιας ἐργασίας, τῆς σύμφωνης μέ τὸ μωσαϊκό νόμω «ἐν τῷ ἰδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου», ἐνάντια στὴν εὐκόλη ἀπόκτηση τοῦ πλούτου καὶ μέ ἄνομα μέσα.

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά σήμερα, Χριστέ μου, πού φέρνεις στό δρόμο σου τελῶνη. Ἡ ἀλάθητη ματιὰ σου πού «ἐτάζει καρδίας καὶ νεφρούς» πού ξέρει νά μπαίνει ὡς τὰ βάρη τῆς ψυχῆς, ἀνακάλυψε κι ἄλλον ἄνθρωπο ἀνάμεσα στοὺς ἁμαρτωλοὺς τελῶνες πού μποροῦσε νά σωθεῖ. Τὸν Ἀπόστολο καὶ εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο.

«Ἀκολούθα με» ἦταν ἡ προσταγὴ σου. Κι ἐκεῖνος δὲν ἀρνήθηκε. Ἀπαρνήθηκε μάλιστα τὰ πάντα καὶ τελωνεῖο καὶ πλοῦτη καὶ καλοπέραση καὶ ἡσυχία καὶ τὴ μανία τοῦ κέρδους καὶ ἦρθε κοντὰ σου. Ἐξήτησες καὶ ἔσωσες τὸ ἀπολωλός!

Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη σου ἀποστολὴ ὡς τὴν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς σου. Δέ λησμόνησες τὸ ἀπολωλός κι ὅταν ἀκόμη σταυρωμένος στό Γολγοθᾶ ἀνάμεσα στοὺς δύο κακούργους, πονοῦσες ἀπ' τὰ καρφιά πού τὸ ἀνθρώπινο χέρι ἔμπηξε στό ἅγιο σῶμα σου. Ὅταν τὸ ἀγκάθινο στεφάνι μάτωνε τὸ θεῖο σου πρόσωπο κι ὁ ἀνθρώπινος συρφετός σέ χλεύαζε καὶ σέ κοροΐδευε.

Σήμερα στὴν Ἱερικῶ, ἀφοῦ θεράπευσες τὸν τυφλὸ Βαρτιμαῖο, σαγγήνεψες τὸν ἀρχιτελῶνη Ζακχαῖο μέ τὴ γλυκιά σου ματιὰ. Πρῶτη φορά στὴ ζωὴ του ἔβλεπε ὁ ἁμαρτωλός αὐτός, τόση ἀγάπη σέ μάτια ἀνθρώπου, τόση συμπάθεια. Ἦταν μαθημένος ἀπὸ τὴν περιφρονητικὴ καὶ γεμάτη μίσος

ματιά, πού τού ξιρχνε ὁ κόσμος, σάν τόν ἔβλεπε νά περνάει.

Ἐπίσης, ἀπό τούς γραμματεῖς καί Φαρισαίους, ἀπό τίς 12 χιλιάδες ἱερεῖς, πού ὅπως λένε εἶχε ἡ Ἱερικῶν, κανέναν δέ φάνηκε στήν ὑποδοχή σου. Ἐξαίρεση ἔκαμε τοῦτος ὁ ἀρχιτελώνης, ὁ πάμπλουτος Ζαχααῖος.

Μαζί μέ τίς χιλιάδες τοῦ πλήθους πού βγήκε νά σέ ὑποδεχτεῖ, ἀνεβασμένος στή συκομουριά τοῦ δρόμου, δέχεται μέ χαρά τήν τιμή πού τού κάνεις νά πᾶς στό σπίτι του.

Πῶς κατέβηκε ὁ μικρόσωμος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἀπό τό δέντρο! Σπρώχνοντας τό πλήθος, ἔτρεχε μέ χαρά στό σπίτι του, γιά νά βρῖσκεται ἐκεῖ ὅταν θά ἔφτανες.

Ἄνοιξε διάπλατα τίς πόρτες τοῦ παλατιοῦ του, ὅπως ἄνοιξε καί τή σκληρόκαρδη καρδιά του. Πλημμύρισε ἀπό ἀγάπη, ἀπό συμπόνια, ἀπό μετάνοια, ὁ σκληρός καί ἄδικος ἐφαρμοστής τοῦ ρωμαϊκοῦ νόμου.

Κι ἐκεῖ μπροστά στό πλήθος πού ἔτρεχε νά δεῖ τί θ' ἀπογίνει, ὁ ἄμαρτωλός τελώνης μέ δάκρυα στά μάτια σου λέγει: «Νά, τά μισά μου ὑπάρχοντα τά δίνω στούς φτωχοῦς κι ἂν ἀπό κανένα καταχράστηκα κάτι, τετραπλάσιο τοῦ τό γυρίζω». Δέν ἀκούει τό μωσαϊκό νόμο πού ἔλεγε νά ἐπιστρέφει αὐτός πού ἀδικεῖ τό πράγμα πού πῆρε καί τό ἕνα πέμπτο γιά τόκο. Δίνει τετραπλάσια!

Ἄνοιξε ἀπό ἔκπληξη τό στόμα τό πλήθος πού σέ ἀκολουθοῦσε καί διερωτήθηκε: Εἶναι σ' ἀλήθεια ὁ τελώνης πού τά λέει αὐτά;

Ναί, ὁ τελώνης, Ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, τόν ἔφερε στό δρόμο τῆς ἀληθείας, ὁ παραπλανημένος γύρισε πάλι στούς κόλπους τῆς μεγάλης οἰκογένειας. Αὐτός, ὁ πιό ἀνάληγτος, ὁ πιό ἄρπαγας, ὁ πιό πλεονέκτης, μοιράζει μέ ἀνοιχτά χέρια τά πλούτη του. Μετανοεῖ εἰλικρινά γιά ὅτι ἔκαμε καί παίρνει τήν ἀπόφαση νά μὴ συνεχίσει τήν ἄμαρτωλή ζωή του. Σήμερα ὁ ἀναμάρτητος τρώει στό σπίτι του. Ἀπό σήμερα ὅλα ἀλλάζουν.

Μπήκε μέσα του ὁ Χριστός. Καί Χριστός θά πεῖ εὐλογία, ἀγάπη, συμπόνια, εὐσπλαχνία, ἐλεημοσύνη, δικαιοσύνη, ἀρετή, εἰρήνη, εὐτυχία. Χριστός θά πεῖ σωτηρία σώματος καί ψυχῆς, γιατί εἶναι θεός ἀγάπης, ἐλέους καί οἰκτιρῶν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ (ΜΑΤΘ.)

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Κύριος σά θεράπευσε τόν τυφλό τῆς Ἱερικῶ καί ἔφαγε στό σπίτι τοῦ Ζακχαίου, ξεκίνησε γιά τήν Ἱερουσαλήμ. Τόν ἀκολουθοῦσαν ἐκτός ἀπό τούς μαθητές του καί πλῆθος πιστῶν ἀπό ὅλα τά γύρω μέρη. Νόμιζαν πῶς πηγαίνοντας στήν Ἱερουσαλήμ θά ἴδρυνε τήν ἐπίγεια βασιλεία του, ἐπειδή πίστευαν πῶς ἦταν ὁ Μεσσίας. Ὁ Μεσσίας ἦταν γιά τούς Ἑβραίους ὁ λυτρωτής τῆς φυλῆς τους. Θά ἔφτανε ὅταν θά ἦταν ὑποδουλωμένοι σέ ξένους κατακτητές καί θά ἔφερνε στό λαό του μαζί μέ τήν ἐλευθερία καί τήν οὐράνια βασιλεία, δηλαδή ἀγάπη, δικαιοσύνη, εὐτυχία. Στό δρόμο οἱ πιστοί ὁπαδοί τοῦ Κυρίου συζητοῦσαν ἀναμεταξύ τους γιά τά ἀξιώματα καί τίς πρωτοκαθεδρίες πού θά ἔπαιρναν. Ὁ Χριστός ἄκουσε τή συζήτηση καί μαζεύοντάς τους γύρω του, εἶπε τήν παραβολή τῶν ταλάντων.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (κεφ. κε', 14 - 30).

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τήν παραβολήν ταύτην. Ἄνθρωπός τις ἀποδημῶν ἐκάλεσε τοὺς ἰδίους δούλους καί παρέδωκεν αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.

Καί ὧ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, ὧ δὲ δύο, ὧ δὲ ἓν, ἐκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν, καί ἀπεδήμησεν εὐθὺς.

Πορευθεὶς δὲ ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβῶν εἰργάσατο ἐν αὐτοῖς καί ἐποίησεν ἄλλα πέντε τάλαντα.

Ἦσαύτως καί ὁ τὰ δύο ἐκέρδησε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο.

Ὁ δὲ τὸ ἓν λαβῶν ἀπελθὼν, ὠρυξεν ἐν τῇ γῇ καὶ ἀπέκρυψε τὸ ἀργύριον τοῦ Κυρίου αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ χρόνον πολὺν ἔρχεται ὁ Κύ-

Ἐξήγηση

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτὴ τὴν παραβολήν. Ἔνας ἄνθρωπος ἀναχωρῶντας στὰ ξένα ἐκάλεσε τοὺς δούλους του καὶ τοὺς παράδωσε τὰ ὑπάρχοντά του.

Καὶ ἔδωκε σ' ἄλλον πέντε τάλαντα καὶ σ' ἄλλον δύο καὶ σ' ἄλλον ἓνα, στὸν καθένα κατὰ τὴν ἀξία του καὶ ξενητεύτηκε ἀμέσως.

Ἐκεῖνος πού πήρε τὰ πέντε τάλαντα ἐπῆγε καὶ δούλεψε μ' αὐτὰ καὶ κέρδισε ἄλλα πέντε.

Ἔτσι κι ὁ ἄλλος μέ τὰ δύο, κέρδισε κι αὐτὸς ἄλλα δύο.

Ὅμως ἐκεῖνος πού ἔλαβε τὸ ἓνα πήγε κι ἔσκαψε τῇ γῇ κι ἔθαψε τοῦ κυρίου του τὸ χοῦμα.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸ φτάνει αὐ-

ριος τῶν δούλων ἐκείνων καὶ συναίρει μετ' αὐτῶν λόγον.

Καὶ προσελθὼν ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν προσήνεγκεν ἄλλα πέντε τάλαντα λέγων· Κύριε, πέντε τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε ἄλλα πέντε ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς.

Ἔφη αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· εὐ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.

Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὰ δύο τάλαντα λαβὼν, εἶπε· Κύριε, δύο τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς.

Ἔφη αὐτῷ ὁ Κύριος αὐτοῦ· εὐ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὸ ἓν τάλαντον εἰληφώς εἶπε· Κύριε, ἔγνων σε ὅτι σκληρὸς εἶ ἄνθρωπος, θερίζων ὅπου οὐκ ἔσπειρας καὶ συνάγων ὅθεν οὐ διεσκόρπισας.

Καὶ φοβηθεὶς ἀπελθὼν ἔκρυψα τὸ τάλαντον σου ἐν τῇ γῇ· ἴδε ἔχεις τὸ σόν.

Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ· πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρὲ· ἦδεις, ὅτι θερίζω, ὅπου οὐκ ἔσπειρα καὶ συνάγω ὅθεν οὐ διεσκόρπισα.

Ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις, καὶ ἐλθὼν ἐγὼ ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ.

Ἄρατε οὖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ τάλαντον καὶ δότε τῷ ἔχοντι τὰ δέκα τάλαντα.

Τῷ γὰρ ἔχοντι παντὶ δοθήσεται καὶ περισσευθήσεται ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

Καὶ τὸν ἀχρεῖον δούλον ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὃ ἔχων ὠτα ἀκούειν ἀκούετω.

τῶν τῶν δούλων ὁ κύριος καὶ λογαριάζεται μαζί τους.

Κι ἐκεῖνος πού πήρε τὰ πέντε τάλαντα ἤρθε κι ἔφερε ἄλλα πέντε τάλαντα καὶ λέγει στὸν κύριό του: Πέντε τάλαντα μου παράδωσες, ἰδέ, κέρδισα ἄλλα πέντε.

Τοῦ εἶπε ὁ κύριός του, λαμπρά, καλὲ μου δοῦλε καὶ πιστέ, σέ λίγα ἦσουν πιστός σέ πολλά θέ σέ διορίσω. Εἰσελθε στοῦ Κυρίου σου τὴ χαρά.

Καὶ ἤρθε καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὰ δύο τάλαντα καὶ εἶπε: Κύριε μου παράδωσες, δύο τάλαντα ἰδὲς κέρδισα ἄλλα δύο.

Τοῦ εἶπε ὁ κύριός του, ὠραία καλὲ μου δοῦλε καὶ πιστέ, σέ λίγα ἦσουν πιστός, σέ πολλά θά σέ διορίσω. Εἰσελθε στοῦ Κυρίου σου τὴ χαρά.

Ὅταν πήγε καὶ αὐτὸς πού εἶχε λάβει τὸ ἓνα τάλαντο εἶπε: Κύριε σέ ἤξευρα πὼς εἶσαι ἄνθρωπος σκληρός, πού θερίζεις ὅπου δὲν ἔσπειρες καὶ μαζεύεις ὅπου δὲν ἐσκόρπισες.

Κι ἀπὸ τὸ φόβο πήγα κι ἔθαψα τὸ τάλαντό σου μέσα στῇ γῇ. Ἴδου ἔχεις τὸ δικό σου.

Κι ἀπάντησε ὁ Κύριός του καὶ τοῦ εἶπε. Δοῦλε κακὲ καὶ πονηρὲ, ἤξευρες πὼς θερίζω ἐκεῖ πού δὲν ἔσπειρα καὶ μαζεύω ἀπ' ἐκεῖ πού δὲν ἐσκόρπισα.

Ἔπρεπε λοιπὸν τὸ χεῖμα μου νά τὸ καταθέσεις στοὺς τραπεζίτες, καὶ ἐγὼ στοῦ γυρισμοῦ θά ἔπαιρνα μὲ τόκο τὸ δικό μου.

Πάρτε του λοιπὸν τὸ τάλαντο καὶ δώστε το σέ κείνον πού ἔχει τὰ δέκα τάλαντα.

Γιατί σ' αὐτὸν πού ἔχει δοθεῖ καὶ θά περισσέψει, ἀπ' ἐκεῖνον δὲ πού δὲν ἔχει θά ἀφαιρεθεῖ καὶ ἐκεῖνο πού ἔχει.

Καὶ τὸν κακὸ τὸ δούλο, βάλτε τον στό σκοτάδι τὸ πιὸ μακρινὸ· ἐκεῖ πού θά εἶναι τὸ κλάψιμο καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν.

Λέγοντας αὐτὰ φώναζε: Ἐκεῖνος πού ἔχει αὐτιά ν' ἀκούει ἄς ἀκούει.

Ρητό: «Εὐ δούλε ἀγαθὲ και πιστέ, ἐπὶ ὀλίγα ἤς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω. Ἐἴσθητε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου».

ΟΜΙΛΙΑ

Στὴ σημερινὴ περικοπὴ διαβάσαμε τὴν παραβολὴ τῶν ταλάντων. Τάλαντα εἶναι τὰ χαρίσματα πού δίνει ὁ Θεὸς στοὺς ἀνθρώπους. Δὲ δίνει σὲ ὅλους τὰ ἴδια. Δίνει ὅμως σ' ὅλους τὴ δύναμη νὰ τ' αὐξήσουν και μέ τὴν ἐργασία τους ν' ἀνέλθουν, ν' ἀνεβοῦν πιο ψηλά, νὰ γίνουν εὐτυχισμένοι στὴ ζωὴ. Ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἐξαρτᾶται και ἡ ἀνύψωσή του και ἡ πτώση του. Ἀπὸ τὴν ἐργασία και τὸ ποσὸν τῆς θέλησης πού θὰ καταβάλλει, ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ του γιὰ νὰ ὑπερνικήσει τὰ ἐμπόδια, ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία. Ὅσοι ἐργάστηκαν, λέγει τὸ Εὐαγγέλιο, αὐξῆσαν τὰ χαρίσματά τους και δέχτηκαν τὴν εὐλογία τοῦ κυρίου των, πού δέν εἶναι ἄλλος, παρὰ ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἐκεῖνος πού ἔμεινε ἀργός και δὲ φρόντισε ν' αὐξήσει τὰ χαρίσματά του πῆρε τὴν τιμωρία πού τοῦ ἄξιζε μέσα στοῦ σκοτάδι τὸ πιο βαθύ.

Ἀπὸ τὴν στιγμή πού πρωτοφανερώθηκε ὁ ἄνθρωπος στὸν κόσμο, πρώτη ἐντολὴ πού πῆρε ἦταν ἡ ἐργασία, λέει ἡ Ἁγία Γραφή. Ἀφοῦ ἔπλασε ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπο «τὸν πῆρε και τὸν ἔβαλε μέσα στὸν Παράδεισο τῆς ἀπολαύσεως γιὰ νὰ ἐργάζεται και γιὰ νὰ τὸν φυλάει».

Μέσα στὸν ὁμορφο Παράδεισο οἱ πρωτόπλαστοι, ὅπως βλέπετε, δέν ἔμεναν ἀργοί.

Δὲ δούλευαν βέβαια σκληρὰ και κοπιαστικά, ἀλλὰ δούλευαν. Ἡ ἐργασία ἔγινε σκληρὴ μετὰ τὴν παρακοή. «Μέ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου σας νὰ βγάξετε τὸ ψωμί σας», εἶπε ὁ Θεός στοὺς πρωτόπλαστους, ὅταν τοὺς ἐδιώξε ἀπὸ τὸν παράδεισο. Καὶ ἀπὸ τότε, ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα ἐργάζεται. Δουλεύει ὁ ἐργάτης, δουλεύει ὁ ἐπιστήμονας, δουλεύει ὁ ἱερέας τοῦ Ὑψίστου, ὅλοι δουλεύουν, γιὰ νὰ ζήσουν, ἀλλὰ και γιὰ τὴν εὐημερία και εὐτυχία τῆς ἀνθρωπότητας.

Ὅ,τι καλὸ και ὠραῖο βλέπετε σήμερα, βγήκε ἀπὸ τὴν ἐργασία τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἐφευρέσεις, ὁ πολιτισμός, εἶναι ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας. Χρόνια πολλὰ ἔμειναν σκυμμένοι πάνω στὰ ἐργαστήριά τους και δούλεψαν σκληρὰ, ὅλοι ὅσοι εὐεργέτησαν τὴν ἀνθρωπότητα. Χωρὶς ἐργασία οὔτε τὸ καθημερινὸ μας ψωμὶ δέν ἐξασφαλίζουμε.

Δούλεψε κι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὅταν μέσα σ' ἕξι μέρες ἐφτιαξε τὸν κόσμο. Δούλεψε κι ὁ ἰδρυτὴς τῆς θρησκείας μας ὁ Χριστός. Δὲ λογαριάζουμε τὰ

τριάντα χρόνια πού ἦταν κοντά στόν Ἰωσήφ καί ὅπως λέει ἡ παράδοση ἐργάστηκε σάν μαραγκός. Παίρνουμε μόνο τρία χρόνια τῆς ζωῆς του, ἔτσι ὅπως τά παρουσιάζουν οἱ τέσσερις εὐαγγελιστές στά Εὐαγγέλια καί θαυμάζουμε τήν ἐργατικότητά του.

Δέ λογαριάζει τόν κόπο, τίς κακουχίες, τίς ταλαιπωρίες, τοὺς διωγμοὺς καί τόν κατατρεγμὸ τῶν γραμματέων καί Φαρισσαίων καί πάντα ἐργάζεται, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ. «Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι ἕως ἡμέρα ἔστί».

Συγκινητική ἡ ἀφοσίωση στὴν ἐργασία. Νηστικός πολλές φορές ἐργαζόταν. Ὅταν μιά μέρα πῆγαν ἀπὸ ἐνδιαφέρον οἱ μαθητές του νά τόν διακόψουν ἀπὸ τὴν ὀμίλια πού ἔκαμε στά πλήθη, γιὰ νά φάει, τοὺς εἶπε: «Φαγητό δικό μου εἶναι νά κάνω τὸ θέλημα αὐτουνοῦ πού μέ ἔστειλε καί νά τελειώσω τὸ ἔργον του». «Ἐμὸν βρωμά ἐστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καί τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον».

Τὸ παράδειγμά του ἀκολούθησαν πιστά οἱ μαθητές καί Ἀπόστολοι. Τοὺς βλέπουμε νά τρέχουν στά πέρατα τῆς Οἰκουμένης ἀκούραστα, γιὰ νά διαδώσουν τὸ Εὐαγγέλιο.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μάλιστα δίνει μεγάλη ἀξία στὴν ἐργασία καί καταδικάζει μέ αὐστηρά λόγια ὄλους ἐκείνους πού τὴν ἀποφεύγουν λέγοντας: «Εἰ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι μηδὲ ἐσθιέτω», δηλαδή: ἂν κανένας δὲ θέλει νά ἐργάζεται, δέν πρέπει οὔτε νά τρώει.

Ἐσεῖς τά παιδιά, ὅσο πηγαίνετε στό σχολεῖο, ἔχετε ὑποχρέωση νά μὴ φανεῖτε κατώτερα στὴν ἐργασία ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας. Ἐκεῖνοι ἐργάζονται γιὰ νά σᾶς ἐξασφαλίσουν ὅλα τά μέσα πού σᾶς χρειάζονται νά μεγαλώσετε καί νά μπορεῖτε νά παρακολουθεῖτε κάπως ἄνετα τά μαθήματά σας.

Ἐσεῖς ἐργάζεστε στό σχολεῖο μαθαίνοντας γράμματα καί στό σπιτί μέ τὴ μελέτη τῶν μαθημάτων σας καί μέ τὴν ἐκτέλεση ὄλων τῶν μαθητικῶν σας καθηκόντων, γιὰ νά πάρετε ὅλα ἐκεῖνα τά ἐφόδια πού θά σᾶς χρειαστοῦν γιὰ νά ἐργαστεῖτε καί νά ἐπιτύχετε ἀργότερα στὴ ζωὴ σας.

Δέν μπορεῖ ὅμως νά γίνῃ σύγκριση τῆς δουλειᾶς σας μέ τὴ δουλειά τῶν γονιῶν σας. Ἡ δουλειά τῶν γονιῶν σας εἶναι σκληρὴ, κοπιαστική. Ἡ δική σας εἶναι πιὸ ἄνετη καί ξεκούραστη.

Παιδιά. Ἀποφυγὴ τῆς ἐργασίας εἶναι παρακοὴ πρὸς τοὺς θεῖους νόμους. Ἀποφυγὴ τῆς ἐργασίας εἶναι σφάλμα βαρὺ καί πρὸς τὸν ἑαυτό μας καί πρὸς τὴν κοινωνία.

Κάθε ἐργασία ἀπαιτεῖ κόπους καί θυσίες, ἀλλὰ μὴ λησμονεῖτε πὼς «τὰ καλά, κόποις κτῶνται».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ (ΜΑΤΘ.)

ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Χριστός μιά μέρα ἦταν σέ τραπέζι στό σπίτι ἑνός Φαρισαίου. Εἶχαν προσκληθεῖ ἐκεῖ πολλοί ἄλλοι Φαρισαῖοι, μέ σκοπό νά τόν πειράξουν.

Στή συζήτηση πού γίνηκε, ὅταν τρώγανε, ὁ Χριστός ξεσκέπασε μέ λόγια σκληρά τήν ὑποκρισία τους.

Ὁ θυμός τους ἦταν μέγας καί σκέφτηκαν νά βροῦν τρόπο νά τόν συλλάβουν.

Ὁ Κύριος ἀναγκάστηκε τότε ν' ἀφήσει γιά λίγο τήν Ἰουδαία καί νά ταξιδέψει πρὸς τὰ ἄγνωστα μέρη τῆς Φοινίκης. Ἐνωθε τόν ἑαυτό του κουρασμένο καί ἤθελε νά ξεκουραστεῖ καί νά βρεθεῖ μόνος μέ τούς μαθητές του γιά νά τούς διδάξει τό Εὐαγγέλιο.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (κεφ. ιε', 21 - 28).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἐξελθὼν ἐκείθεν ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος.

Καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξεληθοῦσα ἐκραύγασεν αὐτῷ λέγουσα· ἐλέησόν με, Κύριε υἱὲ Δαβίδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται.

Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον· καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠρώτων αὐτόν, λέγοντες· ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀπισθεν ἡμῶν.

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐκ ἀπεστάλην, εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ.

Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνει αὐτῷ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι.

Ἐξήγηση

Καὶ βγαίνοντας ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησε πρὸς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος.

Καὶ νά μιά γυνὴ Χαναναία βγήκε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ σύνορα καὶ φώναζε λέγοντας· Ἐλέησέ με, Κύριε, υἱὲ τοῦ Δαβίδ. Ἡ θυγάτερα μου δαιμονίζεται φρικτά.

Κι ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀποκρίθηκε λέξη. Καὶ πῆγαν οἱ μαθητές του κοντὰ καὶ τόν παρακαλοῦσαν λέγοντας· Διῶξε την γιατί φωνάζει ἀπὸ πίσω μας.

Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε· Δέ στάλθηκα παρὰ σὰ πρόβατα τὰ χαμένα τοῦ γένους Ἰσραὴλ.

Κι ἐκεῖνη πῆγε καὶ τόν προσκύνησε λέγοντας· Κύριε, βοήθησέ με.

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων σου καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις.

Ἡ δὲ εἶπε· ναί, Κύριε, καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἔσθιει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν.

Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις· γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε· Δέν εἶναι σωστό νά πάρεις τὸ ψωμί τῶν παιδιῶν σου καὶ νά τὸ ρίξεις στοὺς σκύλους.

Κι αὐτὴ εἶπε· Ναί, Κύριε, καὶ τὰ σκυλιὰ τρῶνε ἀπὸ τὰ ψίχουλα πού πέφτουν ἀπὸ τὸ τραπέξι τῶν κυρίων τους.

Τότε ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τῆς εἶπε· Γυναίκα, μεγάλη σου ἡ πίστις, ἅς σοῦ γίνει αὐτὸ πού θέλεις. Καὶ γιὰ τρεῦθηκε ἡ κόρη τῆς ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ρητό: «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ἡμῖν, ζητεῖτε καὶ εὕρησετε, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν».

ΟΜΙΛΙΑ

Παιδιά μου.

Τολμηρὴ καὶ πρωτότυπη, σοφὴ καὶ ἀληθινὴ εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας. Ὅλα τὰ ἄλλα μεγάλα προβλήματα πού βασάνιζαν τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐξηγοῦνται μ' αὐτὴ καὶ παίρνουν τὴ λύση τους.

Ἐξηγοῦνται τώρα μέ τρόπο ἀπλό καὶ σαφῆ: τί εἶναι ὁ Θεός, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τί εἶναι ὁ κόσμος, τί εἶναι αἰώνια ζωὴ καὶ πῶς μπορούμε νά τὴν ἀπολαύσουμε.

Ἡ διδασκαλία του σπάξει τὰ δεσμά τῆς δουλείας, πού λογάριαζε τὸν ἄνθρωπο σὰν κτήνος, χωρὶς κανένα δικαίωμα στὴ ζωὴ. Δέν ὑπάρχουν πιά δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, παρὰ μόνον παιδιά τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου.

Ἀνυψώνεται ἡ γυναίκα καὶ παίρνει τὴ θέση πού τῆς ἀξίζει μέσα στὴν οἰκογένεια καὶ τὴν κοινωνία.

Οἱ μεγάλες ἀρετές καὶ ἀρχές, ἡ πίστις, ἡ ἐλπίδα, ἡ ἀγάπη, καὶ ἡ δικαιοσύνη, πλημμυρίζουν ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο. Ἡ ἀγάπη πρὸ παντός πρὸς τὸν ἄνθρωπο, σὰ φωτεινὸ μετέωρο στεφανώνει ὅλη τὴ διδασκαλία του.

Στὴ διδασκαλία του βρίσκουν παρηγοριά ὅλοι οἱ πονεμένοι καὶ βασανισμένοι τῆς ζωῆς καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούονται οἱ σωστότερες ἀρχές γιὰ τὴν καλὴ καὶ ὀρθὴ διαχείριση καὶ τοποθέτηση τοῦ πλοῦτου.

Αὐτὴ ἡ διδασκαλία ἀναταράζει τὰ λιμνασμένα νερά. Συμπληρῶνει ὅσα οἱ προφῆτες εἶχαν πεῖ καὶ κουνάει συθέμελα τὰ βάρθρα τῶν ψευτικῶν θεῶν.

Πόσο ευτυχισμένη είναι η ανθρωπότητα! Αυτός, πού τον περίμενε τόσους αιώνες με λαχτάρα και τον είχαν προαναγγείλει οι προφήτες, αυτός ο άγνωστος θεός των φιλοσόφων, πού και βωμό του είχαν στήσει, βρίσκεται τώρα στον κόσμο, για να τον λυτρώσει από τό βραχνά του προπατορικού αμαρτήματος και να τον οδηγήσει σε μία καινούρια ζωή, ευτυχισμένη και χαρούμενη.

Ἡ φήμη του, ὅπως μᾶς λέει ἡ σημερινή περικοπή, εἶχε ξεπεράσει τὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας καί εἶχε φτάσει ὡς τή Φοινίκη τήν παραθαλάσσια καί πλούσια χώρα. Οἱ κάτοικοί της ἦταν ἐθνικοί, δηλαδή λάτρευαν τοὺς ἀρχαίους ἑλληνικούς θεοὺς.

Γι' αὐτό, ὅταν ὁ Κύριος ἀφήνοντας τήν Ἰουδαία, πῆγε πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα γιά νά ξεκουρασεῖ, σάν ἄγνωστος μέσα στοὺς ἄγνωστους, μόλις πάτησε τό πόδι του στά σύνορα ἀναγνωρίστηκε.

Μιά Ἑλληνίδα κατά τή γλώσσα καί τήν ἀνάπτυξη, εἰδωλολάτρισσα, μόλις ἔμαθε πῶς ὁ Χριστός βρισκόταν στά μέρη ἐκεῖνα, ἔτρεξε καί τόν παρακάλεσε νά γιατρέψει τό ἄρρωστο κορίτσι της. Μὲ πόση λαχτάρα εἶχε φτάσει ὡς ἐκεῖ ἡ πονεμένη μάνα!

«Ἐλέησέ με, Κύριε, υἱὸ τοῦ Δαβίδ! Ἡ κόρη μου δαιμονίζεται πάρα πολύ».

Ὁ Χριστός δέν τήν πρόσεξε καί ἐκεῖνη μ' ἐπιμονή ἔτρεχε κατόπι του καί φώναζε μ' ὄλη τή δύναμη τῆς φωνῆς της: «Κύριε, ἐλέησέ με».

Ὁ Χριστός, πού μόνο ἀγάπη εἶχε σκορπίσει γύρω του καί συμπόνια στοὺς δυστυχισμένους καί βασανισμένους, στή Χαναναία ἀπάντησε ἔτσι: «Δέν εἶναι σωστό νά παίρνεις τό ψωμί ἀπό τὰ παιδιά σου καί νά τό ρίχνεις στά σκυλιά».

Σκληρό τό φέροσμά του, ἀλλά ἤθελε νά δεῖ ὡς ποῦ φτάνει ἡ πίστη της.

Δέν τὰ χάνει ἡ Χαναναία, γιατί ἐλπίζει πῶς τελικά θά τήν βοηθήσει ὁ Κύριος. Ἡ ἔξυπνη ἀπάντηση πού ἔδωσε δείχνει τή μεγάλη, τή σταθερή καί ἀκλόνητη πίστη της πρὸς τό Χριστό.

Ὁ Κύριος θαυμάζει τή μεγάλη της πίστη καί τῆς λέγει: «Γυναίκα, μεγάλη σου ἡ πίστη. Ἄς γίνει ὅπως θέλεις».

Πόσο καλός καί φιλόανθρωπος ὁ Κύριος! Πόσο πονετικός καί στοργικός!

Εὐτυχισμένοι ὅσοι μὲ τή δύναμη τῆς πίστεως τους πρὸς αὐτόν, δέχονται τήν εὐλογία του καί δοκιμάζουν τήν καλοσύνη καί τήν ἀγάπη του.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ (ΛΟΥΚΑ)

Ο ΤΕΛΩΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Τελώνης καί ὁ Φαρισαῖος.

Ἀφήνουμε σήμερα στήν εἰσαγωγή μας νά μιλήσει ὁ Κύριος γιά τόν τρόπο πού πρέπει νά προσευχόμαστε. Εἶναι παρμένα τά λόγια του ἀπό τόν ἅγιο εὐαγγελιστή Ματθαῖο (Ματθ. στ', 5-13).

«Κι ὅταν κάνετε προσευχή, μή γίνεστε σάν τούς ὑποκριτές πού ἀγαποῦν νά στέκουν ὄρθιοι μέσα στίς συναγωγές καί στίς γωνιές τῶν μεγάλων δρόμων καί νά προσεύχονται γιά νά φανοῦν στούς ἀνθρώπους. Ἀληθινά σᾶς λέγω, αὐτοί (μέ τίς τιμές πού τούς κάνουν οἱ ἄνθρωποι γιά τήν ἐπιδεικτική τους εὐσέβεια) ἔλαβαν τήν πληρωμή τους. Ἐσύ ὅμως, ὅταν θέλεις νά προσευχηθεῖς, τραβήξου στό κελί σου, κι

ἀφοῦ κλείσεις τὴν πόρτα, προσευχήσου στό Θεό πού εἶναι στά κρυφά, κι ὁ πατέρας σου πού σέ βλέπει στά κρυφά θά σέ πληρώσει στά φανερά.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιη', 10 - 14).

Κείμενο

Ἐξήγηση

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης.

Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσήχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμι ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης.

Νηστεύω δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἐστῶς, οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ' ἐτυπτεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων· ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.

Λέγω ὑμῖν· κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ γὰρ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψώθησεται.

Εἶπε ὁ Κύριος αὐτῇ τὴν παραβολή. Δυὸ ἄνθρωποι πῆγαν μέσα στό ναό, γιά νά προσευχηθοῦν· ὁ ἕνας Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος τελώνης.

Κι ὁ Φαρισαῖος σάθηκε κι αὐτὰ παρακαλοῦσε μέσα του· σέ εὐχαριστῶ Θεέ μου, πού δέν εἶμαι σάν τούς ἄλλους ἀνθρώπους τούς ἄρπαγες, τούς ἀδικούς, τούς μοιχοὺς, οὔτε καὶ σάν αὐτόν ἐδῶ τόν Τελώνη.

Νηστεύω δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα, δίνω τό δέκατο ἀπ' ὅλα ὅσα κερδίζω.

Ὅμως ὁ τελώνης ἔστεκε μακριὰ καὶ δέν ἤθελε μῆτε τὰ μάτια του νά σηκώσει στόν οὐρανό, μόνο χτυποῦσε τό στήθος του κι ἔλεγε. Θεέ μου, εὐσπλαχνίσου με τόν ἁμαρτωλό.

Σᾶς λέγω, αὐτός κατέβη ἀθωωμένος σπíti του παρὰ ὁ ἄλλος, γιατί ὁποῖος ἀνυψῶνεται θά ταπεινωθεῖ κι ὁποῖος ταπεινῶνεται θ' ἀνυψωθεῖ.

Ρητό : «Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν».

ΟΜΙΛΙΑ

Ἡ προσευχή εἶναι ἀνάγκη στόν ἄνθρωπο ἀπό τίς μεγαλύτερες. Ὁ καθένας μας αἰσθάνεται τόν ἑαυτό του ὑποχρεωμένο νά μιλήσει μέ τό Θεό. Σ' αὐτόν, σά γιός στόν πατέρα, λέγει τόν πόνο του, τίς στενοχώριες του, τίς θλίψεις του, τὰ βάσανά του καὶ ζητάει βοήθεια. Ἀπ' αὐτόν ζητάει νά χύσει βάλαμο παρηγοριᾶς στά πονεμένα στήθη του. Νά τοῦ σφουγγίσει τὰ δάκρυα τοῦ πόνου καὶ νά τοῦ δώσει τή δύναμη νά νικήσει τίς μπόρες καὶ τίς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς.

Στό Θεό μας λέμε και τή χαρά μας και τή νιώθουμε διπλή σάν ξερούμε πώς μᾶς συντροφεύει. Λόγια εὐγνωμοσύνης τοῦ ἀπευθύνουμε κι ἀναφωνοῦμε «δόξα σοι ὁ Θεός», όταν μέ τή βοήθειά του πετυχαίνουμε στίς πράξεις μας.

Μεγάλη ἡ τιμὴ πού μᾶς κάνει νά μιλάμε ἀπευθείας μαζί του. Γιατί ὀμιλία μέ τό Θεό εἶναι ἡ προσευχή.

Ἐμεῖς οἱ ταπεινοί στεκόμαστε μπροστά στόν Παντοδύναμο Θεό μας και ζητᾶμε νά μᾶς ἀκούσει. Ἄς μή νομίσουμε ὅμως πώς κάθε προσευχή εἶναι εὐπρόσδεκτη ἀπό τό Θεό. Ἡ προσευχή πού γίνεται μέ ταπεινοφροσύνη, μέ φόβο Κυρίου, δηλαδή μέ σεβασμό, γίνεται δεκτὴ ἀπό τό Θεό. Προσευχή υπερήφανη δέ γίνεται δεκτὴ, γιατί ὁ Κύριος, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, πάει ἐνάντια σ' ἐκείνους πού εἶναι υπερήφανοι και εὐλογαίε τούς ταπεινούς. «Κύριος υπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν».

Δυὸ διαφορετικούς ἀνθρώπους πού προσεύχονται μᾶς παρουσιάζει ἡ σημερινὴ περικοπή και δυὸ διαφορετικούς τρόπους προσευχῆς. Ὁ ἕνας εἶναι Φαρισαῖος και ὁ ἄλλος τελώνης.

Ὁ Φαρισαῖος μπαίνει στήν ἐκκλησία τήν ὥρα τῆς προσευχῆς. Εἶναι ἀσφυκτικά γεμάτη. Ὁ κόσμος τοῦ κάνει μέρος νά περάσει και τὰ μακριὰ του ράσα σέρονουν τή σκόνη τοῦ δαπέδου. Κρόσσια πολλὰ κρέμονται ἀπό τό μεταξωτὸ σάλι, πού ἔχει ριγμένο στίς πλάτες του. Στέκεται μπροστά ἀπ' ὄλους. Σηκώνει τὰ χέρια ψηλά και τὰ πλατυμάνικα ράσα του κρεμοῦνται μέ μεγαλοπρέπεια.

Μέ λόγια εὐχαριστίας ἀρχίζει τήν προσευχή του, πολύ σωστά, ἀλλά και μέ λόγια περηφάνιας και αὐτοθαυμασμοῦ τή συνεχίζει.

Ἡ ὑποκρισία πού διακρίνει ὅλα του τὰ ἔργα, ὅλες τους τίς πράξεις, γυμνὴ παρουσιάζεται και στήν προσευχή του. Κατηγορεῖ ὄλους τούς ἀνθρώπους σάν ἀρπαγες, ἀδικούς, ἀνήθικους. «Δέν εἶμαι και σάν αὐτόν ἐδῶ τόν τελώνη».

«Οὐκ εἰμι ὡσπερ οἱ λοιποὶ» λέγει στό Θεό και τοῦ ἀπαντοῦμε ἐμεῖς: Ναί, δέν εἶσαι σάν τούς λοιπούς. Γιατί ἐκεῖνοι εἶναι ταπεινοὶ κι ἐσύ περήφανος. Ἐκεῖνοι προσέρχονται μέ εὐλάβεια μπροστά στό Θεό και σύ μ' ἀδιαντροπιά. Ἐκεῖνοι ἀναγνωρίζουν τὰ σφάλματά τους και σύ προσθέτεις και ἄλλα μ' αὐτὰ πού λέγεις. Ἐκεῖνοι εἶναι πραγματικά δίκαιοι και σύ μόνο μέ λόγια.

Και συνεχίζει ὁ ὑποκριτής: Νηστεύω δυὸ φορές τήν ἐβδομάδα Δευτέρα και Πέμπτη και δίνω στήν ἐκκλησία τό ἓνα δέκατο ἀπὸ ὅλα ὅσα ἀποχτῶ.

Μᾶς τό εἶπε ὁ Κύριος γιά πιά πράγματα πλήρωναν τό δέκατο. Νά πῶς τούς καυτηριάζει καί τούς ξεσκεπάζει: «Ἐλίμονό σας γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι ὑποκριτές, πού πληρώνετε τό δέκατο τοῦ δούσμου, τοῦ ἄνηθου καί τοῦ κύμινου καί παραμελήσατε τά σημαντικότερα τοῦ νόμου, τή δικαιοσύνη, τό ἔλεος καί τήν πίστη. Ὁδηγοί τυφλοί, διυλίζετε τό κουνούπι καί καταπίνετε τή γκαμήλα».

Δέν τούς ἀρνείται κανείς τή νηστεία, ἀλλά ὅλα ὁμως αὐτά εἶναι ἐξωτερικά γνωρίσματα καί δέ δείχνουν τόν πραγματικόν ἄνθρωπο. Δέ δείχνουν πῶς βασιλεύει μέσα του ἡ καλοσύνη, ἡ δικαιοσύνη καί ἡ ἀλήθεια.

Τέτοια προσευχή δέν εἶναι δεκτή ἀπό τό Θεό. Ἐντί νά ἀκούσει ὁ Θεός, ἀποστρέφει τό πρόσωπό Του. Τέτοια προσευχή, ὅταν ἀνεβαίνει σάν τό θυμίαμα ἐνώπιόν Του, σκορπίζεται πολλές φορές ἀπό τόν ἀέρα, προτοῦ νά φτάσει ὡς τόν Πλάστη.

Ἄλλά εἶναι καιρός νά γυρίσουμε στόν τελῶνη. Νά σταθοῦμε κοντά του στή γωνιά τοῦ ναοῦ καί νά ἀκούσουμε τά λόγια, πού σιγά σιγά λέγει ὁ ταπεινός τοῦτος, σέ σύγκριση μέ τό Φαρισαῖο, ἄνθρωπος. Τά ψιθυρίζει. Βγαίνουν ἀπό τό στήθος του μέ συντριβή, μέ ἀληθινή μετάνοια.

Δέν τολμάει οὔτε τά μάτια του νά σηκώσει πρὸς τόν οὐρανό, ἀπό φόβο μήν ἀντικρίσει τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ καί τόν μαλώσει γιά τίς ἁμαρτίες του. Δέ σηκώνει καί τά χέρια ψηλά μέ ὕφος θεατρίνου. Χτυπάει τό στήθος του, γιά νά δείξει τήν εἰλικρινή του διάθεση τῆς μετάνοιας. Τά κρατάει ἀνταμωμένα μπροστά στό στήθος του καί σέ στάση ἀπόλυτης συντριβῆς, στέλνει στό Θεό αὐτά τά λόγια: «Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ». Θεέ μου συγχώρεσέ μου τίς ἁμαρτίες, ἐμένα τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

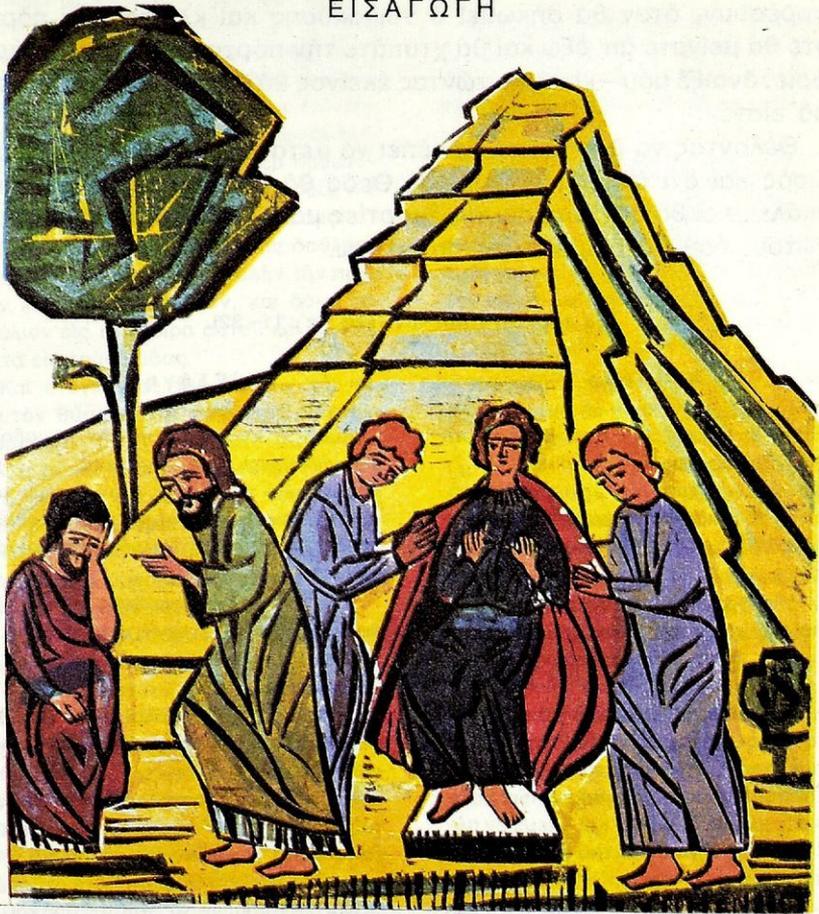
Πόση ταπεινώση καί πόση εἰλικρίνεια δείχνουν τοῦτα τά λόγια. Ἐναγνωρίζει πῶς σάν ἄνθρωπος ἔχει ἁμαρτίες. Ξέρει πῶς κανείς δέν εἶναι ἀναμάρτητος, παρά μονάχα ὁ Θεός, καί ζητάει συγχώρεση.

Τό συμπέρασμα; Μᾶς βγάζει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Σᾶς λέγω πῶς ὁ τελῶνης κατέβηκε ἀθωωμένος στό σπίτι του παρά ὁ ἄλλος, γιατί ὁποῖος ἀνυψῶνεται θά ταπεινωθεῖ καί ὁποῖος ταπεινῶνεται θά ἀνυψωθεῖ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου.

Ὁ Κύριος δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού προετοιμάζει τούς ὁπαδούς του γιά τήν αἰώνια ζωή, μέ διάφορες συμβουλές καί παραβο-

λές. Μιά μέρα ένας τόν ρώτησε: Κύριε, θά εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι πού θά σωθοῦν;

Ὁ Χριστός τοῦ ἀπάντησε. «Προσπαθεῖτε νά μπεῖτε ἀπό τή στενή πύλη. Γιατί σᾶς τό λέγω, πολλοί θά ζητήσουν νά μποῦν καί δέ θά μπορέσουν, ὅταν θά σηκωθεῖ ὁ νοικοκύρης καί κλείσει τήν πόρτα, τότε θά μείνετε ἀπ' ἔξω καί θά χτυπᾶτε τήν πόρτα λέγοντας, – Κύριε, Κύριε, ἄνοιξέ μου – καί ἀπαντώντας ἐκεῖνος θά σᾶς πεῖ – Δέν ξέρω ἀπό ποῦ εἴστε».

Θέλοντας νά μᾶς πεῖ πῶς πρέπει νά μετανουῦμε ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός καί ὅτι ὁ πολυεὐσπλαχνος Θεός θά μᾶς δεχτεῖ μέ ἀνοιχτές ἀγκάλες καί θά συγχωρήσει τίς ἁμαρτίες μας, εἶπε τήν παραβολή τοῦ ἀσώτου, πού θά διαβάσουμε παρακάτω.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιε', 11 - 32).

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τήν παραβολήν ταύτην ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς.

Καί εἶπεν ὁ νεώτερος τῷ πατρί πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας· καί διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον.

Καί μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντὰ ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμησε εἰς χώραν μακράν, καί ἐκεῖ διεσκόρπισε τήν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως.

Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμός ἰσχυρός κατὰ τήν χώραν ἐκείνην, καί αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι.

Καί πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καί ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους.

Καί ἐπεθύμει γεμίσει τήν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων, ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καί οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ.

Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι, ἀναστὰς

Ἐξήγησις

Εἶπεν ὁ κύριος αὐτὴν τήν παραβολήν. Ἔνας ἄνθρωπος εἶχε δύο γιούς.

Κι εἶπε ὁ πιό μικρός στὸν πατέρα του, πατέρα δῶσε μου τὸ μέρος τῆς περιουσίας πού μου ἀνήκει. Κι ἐκεῖνος τούς μοίρασε τήν περιουσία του.

Καί σέ λίγες ἡμέρες μάζεψε ὅλα ὁ μικρότερος ὁ γιός καί ἔφυγε σέ τόπο μακρινό, κι ἐκεῖ σκόρπισε τήν περιουσία του μέ τό νά ζεῖ ἄσωτα.

Καί σάν τὰ ξόδεψε ὅλα ἔγινε πείνα δυνατή σ' αὐτὸν τὸν τόπο καί ἄρχισε ἐκεῖνος νά στερεῖται.

Καί πῆγε καί προσκολλήθηκε σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου ἐκεῖνου, καί τὸν ἔστειλε στὰ χωράφια του νά βόσκει χοίρους.

Καί λαχταροῦσε νά γεμίσει τήν κοιλία του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι, ἀλλὰ δέν τοῦ ἔδινε κανεὶς.

Κι ἤλθε στὰ συγκαλά του καί εἶπε· πόσοι ἐργάτες τοῦ πατέρα μου περισσεύουν τό ψωμί, ὅμως ἐγὼ πεθαίνω ἐδῶ τῆς πεί-

πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἔρῳ αὐτῷ· πάτερ ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου.

Οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.

Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου.

Εἶπε δὲ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας.

Καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθώμεν.

Ἵτι οὗτος ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι.

Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν.

Καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παίδων ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα.

Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει, καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον, τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν, ὠργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ, ἐξελεθὼν παρεκάλει αὐτόν.

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἴδου τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι, καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφρον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ.

Ἵτε ὁ δὲ υἱὸς σου οὗτος ὁ καταφαγὼν σου τὸν βῖον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ· τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν.

νας. Θά σηκωθῶ νὰ πάω στὸν πατέρα μου καὶ θά τοῦ πῶ: Πατέρα, ἔρταιξα στὸν οὐρανὸ καὶ σ' ἔσενα, δέν ἀξιζῶ πιά νὰ μέ λές γιὸ σου· κάνε με σάν ἓνα ἀπὸ τοὺς ἐργάτες σου.

Καὶ σηκώθηκε καὶ πήγε στὸν πατέρα του καὶ ἐνῶ ἦταν μακριὰ ἀκόμα, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του, καὶ τὸν λυπήθηκε, καὶ ἔτρεξε ἔπεσε σὸ λαιμὸ του καὶ τὸν καταφίλησε.

Καὶ ὁ γιὸς του τοῦ εἶπε πατέρα, ἔφταιξα στὸν οὐρανὸ καὶ σ' ἔσενα, δέν ἀξιζῶ πιά νὰ μέ λένε γιὸ σου. Κάνε με σάν ἓνα ἀπὸ τοὺς ἐργάτες σου. Καὶ ὁ πατέρας εἶπε στοὺς δούλους του· γρήγορα βγάλτε τὴ φορεσιά τὴν πρώτη καὶ ντύστε τον καὶ δώστε δακτυλίδι γιὰ τὸ χεῖρι του καὶ παπούτσια γιὰ τὰ πόδια του.

Καὶ φέрте σφάξτε τὸ μοσχάρι τὸ καλοθρεμμένο καὶ ἄς φάμε νὰ εὐχαριστηθοῦμε.

Γιατὶ αὐτὸς ὁ γιὸς μου πεθαμένος ἦταν καὶ ἐζησε, χαμένος ἦταν καὶ βρέθηκε. Κι ἄρχισαν νὰ γλεντοῦν.

Ὁ γιὸς του ὁ πιὸ μεγάλος ἦταν σὸ χωράφι· καὶ καθὼς γύριζε καὶ πλησίαζε σὸ σπίτι, ἤκουσε τραγούδια καὶ χορούς.

Καὶ φωνάζοντας ἕναν ἄνηρέτη τὸν ρωτοῦσε νὰ μάθει τί συμβαίνει.

Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, πὼς ὁ ἀδελφός σου ἦρθε καὶ ἔσφαξε ὁ πατέρας σου τὸ μοσχάρι τὸ καλοθρεμμένο γιατί γύρισε γερός. Καὶ θύμωσε καὶ δέν ἠθελε νὰ μπει μέσα. Κι ὁ πατέρας του βγήκε καὶ τὸν παρακαλοῦσε.

Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε τοῦ πατέρα του· νά, τόσα χρόνια σέ σουλεύω καὶ ποτέ μου προσοαγὴ σου δέν παρεβήκα καὶ δέν μοῦ ἔδωσες ποτέ σου ἓνα κατσίμα γιὰ νὰ γλεντήσω μὲ τοὺς φίλους μου. Μά μόλις ἦρθε ὁ γιὸς σου αὐτός πού ἔφαγε τὴν περιουσία σου μὲ πόρνες, τοῦ ἔσφαξες τὸ καλοθρεμμένο μοσχάρι.

Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν.

Εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη.

Ρητό : «Ὁ ἀδελφός οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη».

Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, παιδί μου, ἐσὺ πάντοτε εἶσαι μαζί μου καὶ τὰ δικά μου εἶναι δικά σου.

Μά νά εὐχαριστηθοῦμε ἔπρεπε καὶ νά χαροῦμε, γιατί ὁ ἀδελφός σου πεθαμένος ἦταν καὶ ἐζησε καὶ χαμένος καὶ βρέθηκε.

ΟΜΙΛΙΑ

Δέν ἄκουσε τόν πατέρα του ὁ ἄσωτος γιός κι ἔφυγε μακριά του. Σπατάλησε τήν περιουσία του καὶ κατάντησε ἔλεεινός καὶ ἀξιολάκρυτος νά βόσκη χοίρους.

Πολλές φορές ἄκουσε μιά φωνή μέσα του νά τοῦ λέει πῶς ἔπρεπε νά γυρίσει πάλι στόν πατέρα του κοντά στή ζεστασιά τῆς πατρικῆς στέγης, ἀλλά ποτέ δέν ἔπαιρνε τήν ἀπόφαση. Ντρεπόταν νά γυρίσει πάλι στό σπίτι του καὶ ν' ἀντικρίσει τό πρόσωπο τοῦ πατέρα του.

Χρειαζόταν γενναιότητα ψυχῆς κι αὐτός ἦταν ἓνα σκουπίδι. Χωρίς θέληση, χωρίς τίποτε. Τραβοῦσε τό δρόμο πού οἱ χοῖροι τραβοῦσαν, γιατί λίγο διέφερε ἀπ' αὐτούς στά χάλια πού βρισκόταν.

Αὐτός, τό χαϊδεμένο παιδί τοῦ πατέρα του, πού ζοῦσε μέσα σέ τόσες ἀνέσεις πού εἶχε ὅλα τὰ καλά στήν διάθεσή του, καὶ τόν ὑπηρετοῦσαν τόσοι ὑπηρέτες, τώρα ζεῖ μιά ζωή πού ἦταν ἀδύνατο νά ζήσει ἄνθρωπος.

Μιά μέρα ἔκλαψε πολύ. Ἐκλαιε μέ ἀναφιλητά. Εἶδε τί ἔχασε καὶ πῶς κατάντησε καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ποτάμι ἀπό τὰ μάτια του. Τά λερωμένα χέρια του σφουγγίζαν τὰ μάγουλά του καὶ τὰ δάκρυα δέ σταματοῦσαν. Πολλές φορές εἶχε κλάψει, μά τοῦτα τὰ δάκρυα δέν μοιάζανε σάν τ' ἄλλα. Τοῦτα τὰ δάκρυα ἐβγαίνουν ἀπό τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Ἦταν τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας. Τά δάκρυα πού ἐξαγνίζουν, πού θεραπεύουν. Ἐκλαιγε, ἔκλαιγε, ὥσπου σταμάτησαν οἱ κρουνοὶ τῶν δακρύων.

Πόσο ἀλαφρωμένο νιώθει τώρα τόν ἑαυτό του! Χαμογελαίει πάλι μέσα του ἡ ζωή. Τό μάτι του δέν εἶναι θολό. Δέν τὰ βλέπει τώρα ὅλα μαῦρα. Τώρα βλέπει κι ἄλλο δρόμο, ὄχι μόνο τό δρόμο πού τόν ὀδηγοῦσε ἀπό τό χοιροστάσιο στόν κάμπο. Βλέπει καθαρά μπροστά του καὶ τό δρόμο πού ὀδηγεῖ πρὸς τόν πατέρα του, πρὸς τό σπίτι του, πρὸς τό χαμένο παράδεισο. Καὶ δέ χάνει καιρό. Τραβάει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀφήνει τήν κτηνώδη ζωή καὶ τραβάει πρὸς τήν ἀληθινή ζωή. Στή ζεστασιά της, στή θαλπωρή της, στό

μυρωμένο άερα της. Έκει, νά χαρεί πάλι μιá ζωή γεμάτη αγάπη. Ν' άνθισει πάλι τούτο τό άμάραντο λουλούδι στήν ψυχή του. Νά θρονιαστεί πάλι μέσα του ή συμπόνια, ή καλοσύνη, ή χαρά, ή ειρήνη, ή πίστη, ή έγκράτεια, όλα τούτα τά μαργαριτάρια τά άτίμητα πού έλαμπαν στό πατρικό σπίτι.

Τραβάει πρós τό σπίτι του και τρέχει, τρέχει, λés και φοβάται πώς θά τόν σταματήσει ένα άόρατο χέρι και ούτε γυρίζει νά δει πίσω του. Πού τή βρήκε τόση δύναμη! Κάθε σταγόνα δάκρυ πού έχυνε ήταν και μιá ξνεση πού τού φτέρωνε τά πόδια και τού δυνάμωνε τήν καρδιά. Τό δραμα τού πατρικού σπιτιού τόν ήλέκτριζε, τόν μαγνήτιζε και όλο προχωρούσε σά δαιμονισμένος.

Όταν τό πόδι του πάτησε στά σύνορα τού χωριού του, τότε σταμάτησε και γύρισε πίσω. Νιώθει χαρά άνείπωτη για τήν πράξη του αυτή. Έπρεπε νά τήν κάνει γρηγορότερα. Δικαιολογείται στον έαυτό του λέγοντας: «Κά-λιο άργά παρά ποτέ».

Άφού ξεκουράστηκε λίγο από τούτο τό βιαστικό ταξίδι του και σφούγ-γισε τόν ιδρώτα του, συνεχίζει τό δρόμο του. Βλέπει μπροστά του τό σπίτι του μεγάλο, έπιβλητικό και χτυπάει ή καρδιά του. Έπαναλαμβάνει τά λόγια πού θά έλεγε στον πατέρα του μήπως σαστίσει τήν τελευταία στιγμή και δέν θά ξέρει τί νά τού πει.

Άνεβαίνει τίς μαρμαρένιες σκάλες. Κανείς δέν τόν αναγνωρίζει. Βαδί-ζει πρós τό δωμάτιο τού πατέρα του. Κλονίζονται για μιá στιγμή τά βή-ματά του. Μά άμέσως παίρνει θάρρος και προχωρεί.

Μόλις τόν είδε ό πατέρας του τόν αναγνώρισε κι έτρεξε νά τόν άγκαλιά-σει. Πέφτει στά πόδια του και τού λέει: Πατέρα μου, γλυκέ μου πατέρα, καλέ μου πατέρα, δέξου με και άφησέ με νά ζήσω κοντά σου σάν ένας από τούς υπηρέτες σου. Δέν μπορώ πιά νά ζήσω μακριά σου. Άφησέ με νά πεθάνω κοντά σου, κοντά σέ σένα, καλέ μου πατέρα.

Σκύβει ό πατέρας, τόν σηκώνει, τόν σφίγγει πάλι στήν άγκαλιά του, σφουγγίζει τά βρεγμένα του μάτια με τά φιλιá του και κλαίει τώρα κι εκείνος από τή χαρά του. Κάθισαν ώρα πολλή άγκαλιασμένοι, βουβοί κι άμίλητοι και άκουγαν μόνο τό ρυθμικό χτύπο τής καρδιάς τους. Οί καρδιές τους χτυπάνε πάλι ή μιá κοντά στήν άλλη. Πόσο είχαν νοσταλγήσει κι οί δυό τους τούτη τή στιγμή!

Δέν τόν δέχτηκε σάν «ένα τών μισθίων του» ό πατέρας. Τόν δέχτηκε σάν παιδί του, με τή χαρά πού δέχεται ό κάθε πατέρας τό παραστρατημένο παιδί του, σάν μετανοεί και γυρίζει πάλι στήν άγκαλιά του.

Τόν ἔντυσε σάν πρῶτα, τόν κράτησε κοντά του καί διάταξε νά γίνει μεγάλο τραπέζι στό σπίτι γιά τό γυρισμό τοῦ παιδιοῦ του. Τό μοσχάρι τό πιό καλοθρεμμένο θυσιάστηκε σήμερα γιά τό χατήρι τοῦ παιδιοῦ. Δέν τό συλλογίστηκε ὁ καλός καί φιλόστοργος πατέρας.

Τό συλλογίστηκε ὁμως ὁ ἀδερφός, αὐτός πού δέν ἔφυγε ἀπό κοντά του καί δούλευε ὄλη του τή ζωή στά χτήματα καί στήν περιουσία τοῦ πατέρα του. Θύμωσε ὁ ἀδερφός γιά τήν ξεχωριστή περιποίηση στόν ἄσωτο καί δέ θέλει νά μπει στό σπίτι. Μιά ζωή ὀλόκληρη ἐργάστηκε κοντά του καί ὁμως ποτέ του δέ φάνηκε τόσο γενναιοδωρος σ' αὐτόν ὁ πατέρας του.

Ὁ καλός ὁμως πατέρας μέ χαμόγελο στά χεῖλη, γεμάτος καλοσύνη, γεμάτος στοργή καί ἀγάπη τόν καλεῖ στή χαρά τοῦ σπιτιοῦ λέγοντάς του: Ἔλα παιδί μου νά χαροῦμε ὄλοι γιά τό γυρισμό τοῦ ἀδερφοῦ σου, γιατί «νεκρὸς ἦν καί ἀνέζησε, ἀπολωλὼς ἦν καί εὔρέθη».

Παιδιά μου,

Μόνο ἓνας Θεός μποροῦσε νά διατυπώσει μέ τρόπο ἀριστουρηματικό, καί τέλειο, μέ καθαρότητα καί σαφήνεια, τή σημερινή παραβολή.

Εἶναι παρμένη ἀπό τήν καθημερινή μας ζωή, γι' αὐτό τήν καταλαβαίνουμε ὄλοι μας.

Πάντοτε ὁ Θεός μας ἔχει ἀνοιχτή τήν ἀγκαλιά του νά μᾶς δεχτεῖ ὅσες φορές μετανοήσουμε εἰλικρινά καί γυρίσουμε πάλι σ' αὐτόν. Ὅ,τι κι ἂν τοῦ ἔχουμε κάνει, μᾶς δέχεται σάν καλός καί φιλόστοργος πατέρας. Γιά τήν ἀγάπη μας θυσίασε καί τό γυιό του τόν ἀγαπητό πάνω στό λόφο τοῦ Γολγοθά. Τά πάντα κάνει γιά μᾶς, ὅταν γυρίσουμε στόν ἴδιο δρόμο.

Πόσο εὐτυχεῖς εἴμαστε πού ἔχουμε ἓναν τόσο καλό καί πονετικό πατέρα!

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ τελευταία κρίση τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστός βρίσκεται στήν Ἱερουσαλήμ. Τήν Κυριακή μπῆκε θριαμβευτικά μέσα στή μεγάλη πόλη. Ὁ λαός τόν ὑποδέχτηκε σάν πραγματικό βασιλιά φωνάζοντας: Ὡσαννά στόν υἱό τοῦ Δαυῖδ. Οἱ γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι βλέποντας τήν πίστη καί τήν ἀγάπη τοῦ λαοῦ, θύμωναν κι ἔλεγαν: Τό βλέπετε πώς τίποτα καλό δέν κάναμε; Νά, ὁ λαός τρέχει πίσω του.

Ὁ Χριστός ὄλες τίς μέρες πήγαινε στό ναό κι ἐκεῖ δίδασκε τό λαό. Καταλάβαινε πώς ἡ τελευταία του ὥρα ἔφτανε γι' αὐτό μιλοῦσε μέ γλώσσα αὐστηρή πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς γραμματεῖς καί Φαρισαί-

ους, τούς νομοδιδασκάλους καί γενικά πρός κάθε διαβασμένο. Στιγμάτιζε τήν ὑπόκρισία τους, τό φθόνο τους καί τίς ἀμαρτίες τους. Ἔδωσε καί στούς μαθητές του τίς τελευταῖες του ὑποθήκες, τίς τελευταῖες του παραγγελίες καί στό τέλος τούς μίλησε τί θά κάμει σάν ξαναγυρίσει κατά τήν ἡμέρα τῆς τελευταίας του κρίσης.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (κεφ. κε', 36 - 46):

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος· ὅταν δέ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καί πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ,

καί συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καί ἀφοριεῖ αὐτούς ἀπ' ἀλλήλων, ὡσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐριφῶν,

καί στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων.

Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Ἐπείνασα γάρ, καί ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψασα, καί ἐποτίσατέ με, ξένος ἦμην, καί συνηγάγετέ με,

γυμνός, καί περιεβάλατέ με, ἡσθένησα, καί ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἦμην, καί ἤλθετε πρός με.

Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι, λέγοντες· Κύριε, πότε σέ εἶδομεν πεινῶντα καί ἐθρέψαμεν ἢ διψῶντα καί ἐποτίσαμεν;

Πότε δὲ σέ εἶδομεν ξένον καί συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καί περιεβάλομεν;

Πότε δὲ σε εἶδομεν ἄσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καί ἤλθομεν πρός σε;

Καί ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποίη-

Ἐξήγηση

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέσα στὴ δόξα του κι ὅλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μαζί του, τότε θά καθίσει πάνω στό λαμπρὸ θρόνο του,

καί θά μαζευτοῦν τὰ ἔθνη ὅλα ἐμπρός του καί θά χωρίσει τούς ἀνθρώπους μεταξύ τους ὅπως ὁ βοσκὸς χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ γίδια,

καί τὰ πρόβατα θά βάλει δεξιὰ του καί τὰ γίδια ἀριστερά.

Τότε ὁ βασιλιάς θά πεῖ στούς δεξιὰ του. Ἐλάτε, οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατέρα μου κληρονομήστε τὴ βασιλεία πού σᾶς ἐτοίμασθηκε ἀπὸ τό θεμέλιωμα τοῦ κόσμου.

Γιατί πείνασα καί μοῦ δώσατε νά φάω, δίψασα καί μέ ποτίσατε, ξένος ἦμουν καί μέ περιμαζέψατε,

γυμνός καί μέ ντύσατε, ἀρρώστησα καί μέ ἐπισκεφθήκατε· στὴ φυλακῇ ἦμουν κι ἤρθατε νά μέ δεῖτε.

Τότε θά τοῦ ἀποκριθοῦν οἱ δίκαιοι καί θά τοῦ ποῦν. Κύριε, πότε σέ εἶδαμε πεινασμένο καί σέ θρέψαμε; ἢ διψασμένο καί σέ ποτίσαμε!

Καί πότε σέ εἶδαμε ξένο καί σέ περιμαζέψαμε ἢ γυμνὸ καί σέ ντύσαμε;

Καί πότε σέ εἶδαμε ἀρρωστο ἢ ἐν φυλακῇ καί ἤρθαμε νά σέ ἐπισκεφτοῦμε;

Κι ὁ βασιλιάς θ' ἀπαντήσει καί θά τοῦς πεῖ: ἄληθινὰ σᾶς λέγω, ὅσα κάνατε σ' ἕνα

σατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε.

Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθαι ἀπ' ἐμοῦ οἱ καταραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἠτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ.

Ἐπεινάσα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψασα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ οὐ συνήγαγετέ με, γυμνός καὶ οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενής καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με.

Τότε ἀποκριθῆσονται αὐτῷ καὶ αὐτοὶ λέγοντες· Κύριε πότε σὲ εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνόν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ οὐ διηκονήσαμεν σοι;

Τότε ἀποκριθῆσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε.

Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Πη τ ό : «Οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει» (ψαλμ. α', 5).

ΟΜΙΛΙΑ

Εἶναι ἀλήθεια, πού τὴν καταλαβαίνουμε ὅλοι μας, πὼς κάθε καλὴ πράξη πρέπει νὰ ἀνταμείβεται καὶ κάθε κακὴ νὰ τιμωρεῖται. Τί βλέπουμε σήμερα μέσα στὴν κοινωνία πού ζοῦμε;

Βλέπουμε πὼς γιὰ τοὺς κακούργους, τοὺς κλέφτες, τοὺς παραβάτες τῶν νόμων τῆς πολιτείας, ὑπάρχει ὁ ἀστυφύλακας, ὁ χωροφύλακας, τὸ δικαστήριον, οἱ φυλακές.

Ἐπὶ τὸν δὲ ὅσον ἔχουν ἀποκριθῆσονται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ἐπὶ τὸν δὲ ὅσον ἔχουν ἀποκριθῆσονται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ἐπὶ τὸν δὲ ὅσον ἔχουν ἀποκριθῆσονται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ἐπὶ τὸν δὲ ὅσον ἔχουν ἀποκριθῆσονται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ὁ νόμος μᾶς τιμωρεῖ, ὅταν κλέψουμε· δέ μᾶς τιμωρεῖ ὅμως, ὅταν δέ δώσουμε ἐλεημοσύνη στούς φτωχοῦς. Μᾶς τιμωρεῖ ὁ νόμος, ὅταν βλαστημήσουμε τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τά θεῖα γενικά, ὅταν ὑβρίσουμε ἕναν ἄνθρωπο. Δέ μᾶς τιμωρεῖ ὅμως, ἂν δέν πᾶμε στήν ἐκκλησία.

Ὁ ἐκκλησιασμός εἶναι καθήκον τῶν χριστιανῶν, ἀλλά ἡ ἐκτέλεσή του ἀφήνεται στή συνείδηση καί τήν ἐλευθερία τοῦ καθενός.

Δέ σέ τιμωρεῖ ὁ νόμος, ὅταν βλέπεις πῶς ὑποφέρει ὁ πλησίον σου κι ἐνῶ μπορεῖς νά τόν βοηθήσεις δέν τό κάνεις.

Κι ὅταν δέ δίνεις ἢ δίνεις πολύ λίγα, ἐνῶ ἔχεις πολλά, στόν ἔρανο πού κάνει τό Κράτος, ὁ Ἐρυθρός Σταυρός, ἕνα φιλανθρωπικό σωματεῖο γιά σκοπούς πού θά ἀνακουφίσουν καί θά βοηθήσουν τήν ἀνθρώπινη δυστυχία. Τόσες πολλές εἶναι οἱ περιπτώσεις πού δέν κάνεις τό καθήκον σου καί ἐνῶ ὄλες σου αὐτές οἱ πράξεις εἶναι ἀξιοκατάκριτες, δέ σέ τιμωρεῖ κανένας, γιατί δέν τό λέει ὁ γραφτός νόμος.

Ἀλλά εἶναι σωστό, εἶναι δίκαιο, νά μήν τιμωροῦνται κι αὐτές μας οἱ πράξεις; Θά μοῦ πῆτε οἱ ἄνθρωποι πού βλέπουν ὄλες τίς πράξεις μας θά μᾶς τιμωρήσουν περιφρονώντας μας. Θά μᾶς δείχνουν μέ τό δάχτυλο, θά μᾶς λένε ἄκαρδους κι ἄσπλαχνους, δέ θά μᾶς λένε καλημέρα, ἀλλά τί μέ τοῦτο; Γιά νά μή κάνουμε τό καθήκον μας, πάει νά πεῖ πῶς δέν τούς λογαριάζουμε τούς ἀνθρώπους οὔτε κι ἔχουμε τύψη στή συνείδηση.

Ἄς πάρουμε τώρα τούς ἀνθρώπους, πού ἔκαναν τό καθήκον τους μέ τό παραπάνω. Ἔζησαν μιά ζωή τίμια, ἠθική, σύμφωνη μέ τούς θεῖους καί τούς ἀνθρώπινους νόμους. Ἔδωσαν στούς φτωχοῦς. Μοίρασαν τήν περιουσία τους στά ἀγαθοεργά ἰδρύματα, δηλαδή νοσοκομεῖα, ὄρφανοτροφεῖα, γηροκομεῖα. Ἰδρυσαν σχολεῖα καί ἐκκλησίες, στάδια καί γυμναστήρια, κι ἔκαμαν βρῦσες καί πηγάδια καί ἄλλα ἔργα πολιτισμοῦ.

Ὅλοι αὐτοί πῶς θά πληρωθοῦν; Ὁ κόσμος θά εὐλογεῖ τό ὄνομά τους καί ἡ πολιτεία τούς μεγάλους εὐεργέτες θά τούς τιμήσει μ' ἕνα παράσημο. Θά γράψει τό ὄνομά τους σέ εἰδική στήλη. Θά τούς κάνει καί ἀγάλματα καί προτομές. Θά δώσει τό ὄνομά τους στό ἴδρυμα πού ἔχτισαν ἢ σ' ἕνα δρόμο τῆς πολιτείας καί θά τούς κάμει κι ἕνα σωρό ἄλλες τιμές καί διακρίσεις.

Εἶναι ἀρκετά ὅμως αὐτά;

Γιά τούς ἀνθρώπους πού ἔκαναν τίς καλές πράξεις κι ἂν δέν γίνονταν ὄλα αὐτά, τό ἴδιο εἶναι. Γιατί αὐτοί δέν ἀπόβλεψαν στίς τιμές πού θά τούς κάνουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά στό πῶς νά φανοῦν χρήσιμοι στούς ἀνθρώπους. Ἐξᾴλλου, οἱ τιμές δίνονται καί γίνονται κατά κανόνα μετά θάνατον, ἀφοῦ πεθάνει ὁ εὐεργέτης.

Παιδιά μου,

για όλες μας αυτές τις πράξεις και τις καλές, και τις κακές, υπάρχει και το ανώτατο δικαστήριο, πού δε συνεδριάζει εδώ στη γη, αλλά στον ουρανό.

Ἡ χριστιανική θρησκεία, μέ τά ὄσα μᾶς εἶπε ὁ Χριστός μας, παραδέχεται καί τή δικαιοσύνη καί τή θεία ἀνταπόδοση. Ὅλα εἶναι γραμμένα μέ τίς μικρότερες λεπτομέρειες. Τίποτε δέν ἔχει παραληφθεῖ ἀπό τό μεγάλο βιβλίο τῶν πράξεών μας.

Τοῦτο τό βιβλίο θά ἀνοιχτεῖ, ὅπως μᾶς λέγει τό σημερινό Εὐαγγέλιο, τήν ἡμέρα πού θά κριθεῖ ὁ κόσμος.

Θά ἔλθει ὁ Χριστός μας καθισμένος πάνω στό βασιλικό του θρόνο, μέ θεϊκή μεγαλοπρέπεια, γιά νά δικάσει ὅσους θά εἶναι τότε ζωντανοί, ἀλλά καί ὅσους εἶχαν πεθάνει ἀπό τόν πρῶτο ἄνθρωπο ὡς ἐκεῖνη τή στιγμή.

Αὐτή τή φορά δέ θά εἶναι ὁ ταπεινός ἄνθρωπος τῆς Γαλιλαίας, πού τρία ὀλόκληρα χρόνια δίδασκε τό Εὐαγγέλιό του. Θά εἶναι ὁ κριτής ὁ ὑπέρλαμπρος, πού θά ζητήσῃ νά τοῦ ποῦνε πόσοι ἔζησαν σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιο. Ὅλοι, καί «οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες» καί «οἱ τὰ φαῦλα πράξαντες», θά δικαστοῦν ἀπό τόν Κύριο καί θά δικαιωθοῦν ἢ θά κατακριθοῦν κατά τήν ἡμέρα αὐτή πού θά γίνῃ ἡ κρίση.

Τώρα, ἐκεῖνοι πού ἔκαμαν τίς καλές πράξεις, ἔζησαν σύμφωνα μέ τίς θεῖες ἐντολές, θά ἀκούσουν τή γλυκιά καί θωπευτική φωνή τοῦ Κυρίου πού θά τοὺς καλεῖ στήν αἰώνια βασιλεία μαζί μέ τοὺς ἀγγέλους.

Οἱ ἄλλοι, πού ἔκαναν κακές πράξεις πού δέν ἔζησαν σύμφωνα μέ τοὺς θεῖους καί τοὺς ἀνθρώπινους νόμους, μέ τοὺς γραφτούς ἢ τοὺς ἄγραφτους θά ἀκούσουν τή φοβερή καταδίκη: «Πηγαίνετε ἀπό μένα οἱ καταραμένοι στή φωτιά τήν αἰώνια, τήν ἐτοιμασμένη γιά τό διάβολο καί τοὺς ἀγγέλους του».

Μᾶς ἱκανοποιεῖ ἀπόλυτα ἡ θεία δικαιοσύνη. Δίνει χαρά καί παρηγοριά καί ἀνακούφιση στίς μυριάδες τῶν πιστῶν δούλων τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἰκανοποιεῖ ὄλους αὐτούς πού δοκιμάστηκαν καί ὑπόφεραν στήν πρόσκαιρη τούτη ζωὴ τοῦ κόσμου. Ὅλοι ὅσοι πείνασαν καί δίψασαν, ὅσοι ἦταν γυμνοί καί ὑπόφεραν, ἀλλά ἔζησαν ζωὴ Χριστιανική, θά δικαιωθοῦν ἀπό τόν δικαιοκρίτη Χριστό. Ὅλοι οἱ ἐνάρετοι, οἱ δίκαιοι, οἱ εὐσεβεῖς, ἐκεῖ θά πάρουν τό αἰώνιο βραβεῖο τῶν καλῶν τους πράξεων.

Γι' αὐτή τήν αἰώνια ζωὴ ἐργάστηκαν καί στό τέλος τήν ἀπόλαυσαν. Γίνηκαν οἱ ἄξιοι κληρονόμοι της.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ

Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Κύριος, ὕστερα ἀπὸ ἐντατική ἐργασία, ἀποσυρόταν σέ μέρη ἔρημα μακριά ἀπὸ τὸν κόσμον κι ἐκεῖ ξεκουραζόταν. Δέν ἦταν ὅμως πάντα τυχερός. Πολλές φορές τὰ πλήθη τῶν γύρω χωριῶν, πού λαχταροῦσαν ν' ἀκούσουν τὴν ὁμορφὴ διδασχὴ του, ἔτρεχαν καί στοὺς ἔρημους ἀκόμη τόπους καί μὴ λογαριάζοντας τὴν κούρασή του, ζητοῦσαν νά τὸν ἀκούσουν.

Ἡ σημερινή περικοπὴ εἶναι μέρος ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου, πού εἰπώθηκε μπροστά σέ πολλές χιλιάδες κόσμου, στὴν κορυφὴ ἑνὸς ὁμορφου καί κατάφυτου βουνοῦ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (κεφ. στ', 14 - 21).

Κείμενο

Ἐξήγηση

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἐὰν ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος·

ἐὰν δὲ μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὲ γίνεσθε, ὡσπερ οἱ ὑποκριταί, σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

Σὺ δὲ νηστεύων ἀλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μὲ φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ Πατρὶ σου τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ Πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἂν συγχωρέσετε στοὺς ἀνθρώπους τὰ σφάλματά τους, θὰ συγχωρέσει καὶ σέ σᾶς ὁ πατέρας σας ὁ οὐράνιος·

ἂν ὅμως, δὲ συγχωρέσετε τῶν ἀνθρώπων τὰ σφάλματά τους, δὲ θὰ συγχωρέσει οὔτε ὁ πατέρας σας τὰ δικὰ σας σφάλματα.

Καὶ σὰ νηστεύετε, μὴ γίνεστε σάν τοὺς ὑποκριτὲς μελαγχολικοί, πού παραμορφώνουν τὰ πρόσωπά τους γιὰ νά φανοῦν στοὺς ἀνθρώπους πὼς νηστεύουν. Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, αὐτοὶ ἔλαβαν τὴν πληρωμὴ τους.

Σὺ δὲ, σὰ νηστεύεις, λάδωσε τὸ κεφάλι σου καὶ νίψε τὸ πρόσωπό σου, γιὰ νά μὴ φανεῖς στοὺς ἀνθρώπους πὼς νηστεύεις, ἀλλὰ μόνο στὸν κρυφὸ σου τὸν πατέρα καὶ ὁ πατέρας σου πού βλέπει στό κρυφὸ θὰ σέ πληρώσει στό φανερό.

Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς καὶ βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι.

Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν, οὐδὲ κλέπτουσιν·

ὅπου γὰρ ἔστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν.

Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς στῆ γῆ, ὅπου σκόρος καὶ σαπίλα καστρέφει καὶ ὅπου κλέφτες τρυποῦν καὶ κλέβουν.

Μόνον θησαυρίζετε θησαυροὺς στὸν οὐρανό, ὅπου οὔτε σκόρος οὔτε σαπίλα καταστρέφει καὶ ὅπου κλέφτες δὲν τρυποῦν μήτε κλέβουν.

Γιατί ὅπου εἶναι ὁ θησαυρὸς σας ἐκεῖ θά εἶναι καὶ ἡ καρδία σας.

Ρητὸ : «Ὅπου γὰρ ἔστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν».

ΟΜΙΛΙΑ

Ὅταν μᾶς ἔρθει ἀρρώστια βαριά καὶ κινδυνεύουμε νὰ πεθάνουμε, φωνάζουμε μὲ ἀγωνία τὸ γιατρό νὰ ἔλθει στὸ σπίτι μας νὰ μᾶς δώσει τίς βοήθειές του, γιὰ νὰ γίνουμε καλά. Μὲ πόση λαχτάρα κοιτάζουμε τὴν πόρτα, σὰν βλέπουμε πὼς ἀργεῖ! Κάθε λεπτό πού περνάει, μᾶς φαίνεται ὥρα ὀλόκληρη, χρόνος ἀτέλειωτος. Πόσο φροντίζουμε γιὰ τὸ σῶμα μας!

Ὁ ἄνθρωπος, παιδιὰ μου, ἀποτελεῖται καὶ ἀπὸ ψυχὴ. Τοῦτο τὸ συστατικό εἶναι τὸ πιὸ πολύτιμο, γιατί τοῦτο εἶναι πού δίνει τὴ ζωὴ. Φορέας τοῦ πολύτιμου τούτου ἀγαθοῦ εἶναι τὸ σῶμα. Εἶναι τὸ χειροπιαστό πρᾶγμα τῆς ἀνθρώπινης ὑποστάσεώς μας.

Εἶδατε τί θυσίες καταβάλλουμε γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς ὑγείας μας. Εἶναι ὑποχρέωση ἀπ' τίς μεγαλύτερες στὸν ἄνθρωπο ἢ διατήρηση τῆς ὑγείας, γιατί εἶναι πλασμένος «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωση», μοιάζει τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Πλάστη του. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ στολίδι τοῦ κόσμου. Τὸ τελειότερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀσέβεια λοιπὸν πρὸς τὸ Θεὸ νὰ παραμελήσει κανεὶς τὸν ἑαυτό του πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς στῆ μορφῇ.

Διαρκῆς καὶ ἀτελείωτη πρέπει νὰ εἶναι ἡ φροντίδα μας γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ σώματος. Εἶπαμε ὅμως, πὼς δὲν εἴμαστε μόνο σῶμα ἀλλὰ καὶ ψυχὴ. Τοῦτο τὸ συστατικό τὸ ἄυλο, τὸ ἀπιαστο, πού εἶναι πνοὴ ἀπ' τὰ θεϊκὰ στήθια δοσμένη στὸν πρῶτον ἄνθρωπο καὶ ἀπ' αὐτόν σ' ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, ἀρρωσταίνει καμιά φορὰ; Ἀρρωσταίνει. Καὶ τούτῃ ἡ ἀρρώστια εἶναι βαρύτερη, πιὸ μεγάλη, ἀπ' τὴ σωματικὴ.

Γιατί ἡ ἀρρώστια ἢ σωματικὴ βασταίει ὅσο ζεῖ ὁ ἄνθρωπος. Ὅσο ἡ ψυχὴ του βρίσκεται πάνω στὸ φθαγρὸ του σῶμα. «Πᾶσα λύπη καὶ

στεναγμός» σταματοῦν μόλις σταματήσει καί ἡ ζωή. Ἡ ἀρρώστια ὅμως ἢ ψυχική, ἀκολουθαίει τήν ψυχή καί δέν τήν ἀποχωρίζεται «εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα».

Ἡ ἁμαρτία, εἶναι ἡ ἀρρώστια τῆς ψυχῆς. Καί ἁμαρτία θά πει παράβαση τῶν θεῶν ἐντολῶν, τῶν θεῶν νόμων. Καί γιά τή θεραπεία τῆς ψυχῆς ὑπάρχουν οἱ γιατροί καί τὰ φάρμακα. Ὁ καλός μας Χριστός, πού ἀγάπησε πολύ τό ἀνθρώπινο γένος, δέ μπορούσε νά μή φροντίσει καί γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Τί καλός καί πονετικός πατέρας πού εἶναι! Φροντίζει γιά τό ἄρρωστο παιδί Του, γιά τόν ἄνθρωπο, καί μᾶς δίνει τίς θεῖες συνταγές, πού εἶναι ἀλάθητες στό ἀποτέλεσμα. Ἄμα τίς ἀκολουθήσει κανένας εἶναι ἀδύνατο νά μή γιατρεφτεῖ. Εἶναι ἀδύνατο νά μή γίνει καλά.

Στή σημερινή περικοπή πού διαβάσαμε ὁ Χριστός δίνει τρεῖς παραγγελίες, τρεῖς συνταγές, τρεῖς ἐντολές, πού θά μᾶς βοηθήσουν στήν καταπολέμηση τῆς ἁμαρτίας.

«Ἄν θά συγχωρέσετε στούς ἀνθρώπους τά σφάλματά τους, θά συγχωρέσει κι ἐσᾶς ὁ Πατέρας σας ὁ οὐράνιος. Ἄν ὅμως δέν συγχωρέσετε στούς ἀνθρώπους τά σφάλματά τους, δέ θά συγχωρέσει οὔτε ὁ Πατέρας σας τά δικά σας σφάλματα.

Πρῶτο βῆμα στή σωτηρία τῆς ψυχῆς ἢ συχώρεση τῶν σφαλμάτων τῶν ἀνθρώπων. Κάνει συμφωνία μαζί μας ὁ Χριστός. Ὅλα τά σφάλματά μας τά σβήνει, τά συγχωρεῖ, ἂν ἐμεῖς συγχωρέσουμε τά σφάλματα τῶν ἀδερφῶν μας. Ἄν διώξουμε ἐμεῖς τό μίσος ἀπ' τήν καρδιά μας, θά διώξει καί ὁ Θεός τήν ὀργή του ἀπό μᾶς. Ἄν πλημμυρίσει ἡ ψυχή μας ἀπό ἀγάπη θά μᾶς περιβάλει μέ τήν ἀγάπη Του καί ὁ Κύριος. Καί ξέρετε τί θά πει αὐτό; «ἐάν ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν». Ἐάν εἶναι φίλος καί σύμμαχος μας ὁ Θεός, κανένας δέν μπορεῖ νά τά βάλει μαζί μας καί νά μή νικηθεῖ.

Προχωρεῖ παρακάτω ὁ Κύριος καί μᾶς συμβουλεύει, πῶς πρέπει νά νηστεύουμε. Ἐχει ὑπόψη του τούς Φαρισαίους πού ἦταν ὑποκριτές καί, γιά νά δείξουν στό λαό πῶς νηστεύουν, προσπαθοῦσαν νά φανοῦν στενοχωρημένοι, κιτρινωποί, μέ δακρυσμένα μάτια, μέ ἄπλυτα κι ἀχτένιστα μαλλιά. Τέτοια νηστεία δέν τή θέλει. Ὅταν ὁ Χριστιανός νηστεύει, πρέπει νά εἶναι καθαρὸς καί στό σῶμα. Οὔτε εἶναι ἀνάγκη νά διαλαλεῖ τή χριστιανική του αὐτὴ πράξη. Διδάσκοντας ὁ Χριστός τέτοιον τρόπο νηστείας, μᾶς διδάσκει τήν ταπεινοφροσύνη. Εἶναι μιά χριστιανική ἀρετὴ πού τήν πρόσεξε πολύ ὁ Κύριος. Δέν ἀγαπάει τούς καυχισιάρηδες, τούς κενόδοξους.

Θυμηθείτε τί μᾶς εἶπε γιά τήν ἐλεημοσύνη. «Μή γνῶτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου». Καί γιά τήν προσευχή τά ἴδια μᾶς λέγει: "Όταν προσεύχεσαι, χριστιανέ, ἔμπα μέσα στό κελλί σου καί προσευχή σου καί ὁ Πατέρας σου ὁ Οὐράνιος πού σέ βλέπει στά κρυφά, θά σέ ἀνταμείψει στά φανερά. Μέ τά ἴδια λόγια κλείνει τή συμβουλή του γιά τή νηστεία.

Τήν τριλογία του τή σημερινή ὁ Κύριος τήν κλείνει μέ ἐπιχειρήματα δυνατά γιά τό ἔργο τῆς ἐλεημοσύνης. Ἄλλη φορά μᾶς δίδαξε τόν τρόπο πού μπορεῖ νά γίνει δεκτὴ ἀπό τό Θεό ἡ ἐλεημοσύνη. Μᾶς μίλησε γιά τή μυστικότητα πού ἀναφέραμε λιγάκι παραπάνω.

Τώρα μᾶς λέει γιατί πρέπει νά κάνουμε ἐλεημοσύνη. Γιατί ἀπλούστατα, κάνοντας ἐλεημοσύνη, εἶναι σά νά δίνουμε τά λεφτά μας στό οὐράνιο θησαυροφυλάκιο νά φυλαχτοῦν. Ἐκεῖ εἶναι καλά ἀσφαλισμένα, γιατί οὔτε σκουλήκι τά ἀφανίζει οὔτε κλέφτες τρυποῦν καί κλέβουν. Εἶναι καλό νά θησαυρίζουμε θησαυρούς στόν οὐρανό, γιατί ἐκεῖ πού εἶναι ὁ νοῦς μας θά εἶναι καί ἡ καρδιά μας. Θά βρισκόμαστε ἔτσι σέ μιὰ διαρκή ἐπικοινωνία μέ τό Θεό καί θά γεννοῦνται στό μυαλό μας σκέψεις θεάρεστες.

Ἄπό αὔριο ἀρχίζει ἡ ἀγία Σαρακοστή. Οἱ χριστιανοί θ' ἀρχίσουν τή νηστεία. Τώρα ξέρει πῶς θά νηστέψει κάθε χριστιανός μικρός ἢ μεγάλος. Μέ ἀγνή καί εἰλικρινή διάθεση, ἀπό ἀνάγκη ψυχική καί ὄχι γιά τά μάτια τοῦ κόσμου. Τή νηστεία ὁμως θά τή συνοδεύουν καί καλές πράξεις. Οἱ καλές πράξεις εἶναι ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς καλῆς νηστείας. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέγει, πῶς ἡ τέτοια νηστεία ἀνοίγει τό δρόμο πρὸς τό Θεό καί ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περικυκλώνει τήν ψυχή μας.

Πόσο εὐτυχησμένοι θά εἶναι οἱ χριστιανοί πού θά νηστέψουν ἔτσι!

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΑΠΟ ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

«Μέ τή νηστεία ὁμως, ἀγαπητοί μου, θά ἀκούσετε στούς ὠραίους ἕνους τῆς Ἐκκλησίας μας κατά τή Μεγάλη Τεσσαρακοστή, συνδέεται μιὰ μεγάλη ἀρετή, ἡ ἀρετή τῆς ἐλεημοσύνης. Νηστεία καί ἐλεημοσύνη. Ἴδού δύο ἐπιταγές χριστιανικές. Ἡ νηστεία τοῦ πλουσίου πρέπει νά εἶναι ἡ ἀνακούφιση γιά τούς φτωχοῦς. Καί εἶναι νηστεία τότε ἡ ἐλεημοσύνη, ὅταν δίδει κανεῖς στούς φτωχοῦς, ἐκεῖνο πού ἀρνεῖται νά δώσει στόν ἑαυτό του. Ὅταν δίδει καί χορταίνει αὐτούς πού πεινοῦν.

Ὁ Λαρίσης Δωρόθεος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἄφοῦ ὁ Κύριος βαπτίστηκε στόν Ἰορδάνη ποταμό, πῆγε στήν ἔρημο ὅπου ἔμεινε σαράντα μέρες. Ἐκεῖ προετοιμάστηκε μέ προσευχή καί νηστεία γιά τό μεγάλο του ἔργο πού θ' ἄρχιζε. Ἐκεῖ τόν πείραξε ὁ διάβολος, ἀλλά ὁ Χριστός ἔμεινε ἀκλόνητος στήν πίστη του.

Ἀπό τήν ἔρημο ἔφυγε ὁ Χριστός καί πῆγε στόν Ἰορδάνη ποταμό, ἐκεῖ πού ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος βάφτιζε τούς ἀνθρώπους. Ὅταν τόν εἶδε ὁ Ἰωάννης εἶπε: «Νά ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ».

Κεῖνη τήν ὥρα ἦταν κοντά του δυό ἀπ' τούς καλοῦς του μαθητές ὁ Ἰωάννης ὁ γιός τοῦ Ζεβεδαίου καί ὁ Ἀντρέας, ὁ γιός τοῦ Ἰωνά. Ὅταν εἶδαν τόν Ἰησοῦ, ἔνωσαν μίαν ἀκατανίκητη δύναμη νά τούς τραβάει κοντά του κι ἔτρεξαν καί γίνηκαν μαθητές του καί ἀπό κεῖνη τήν ὥρα δέν τόν ἄφησαν ποτέ ἀπό κοντά τους. Ὁ Ἀντρέας ἔφερε καί τόν ἀδελφό του τό Σίμωνα πού πῆρε τό ὄνομα Πέτρος.

Μαζί μέ τούς τρεῖς πρώτους μαθητές, ὁ Χριστός ἀποφάσισε νά κάμη ἕνα ταξίδι στή Γαλιλαία.

Τῆ συνέχεια θά τῆ διαβάσουμε στή σημερινή περικοπή.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. α', 44-52).

Κεῖμενο

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἦθελεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελεῖν εἰς τήν Γαλιλαίαν καί εὐρίσκει Φίλιππον καί λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι.

Ἦν δέ ὁ Φίλιππος ἀπό Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καί Πέτρου.

Εὐρίσκει Φίλιππος τόν Ναθαναήλ καί λέγει αὐτῷ· ὄν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καί οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν, τόν υἱόν τοῦ Ἰωσήφ τόν ἀπό Ναζαρέτ.

Καί εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ, ἐκ Ναζαρέτ

Ἐξήγησις

Ἐκεῖνον τόν καιρό θέλησε ὁ Ἰησοῦς νά βγῆι στή Γαλιλαία καί βρῖσκει τό Φίλιππο καί τοῦ λέει, ἀκολούθα με.

Κι ὁ Φίλιππος ἦταν ἀπό τή Βηθσαϊδά, ἀπό τήν πατρίδα τοῦ Ἀντρέα καί τοῦ Πέτρου.

Βρῖσκει ὁ Φίλιππος τό Ναθαναήλ καί τοῦ λέει. Ἐκεῖνον πού ἔγραψε ὁ Μωϋσῆς μέσα στό νόμο καί οἱ προφῆτες, τόν βρήκαμε, τόν Ἰησοῦν, τόν υἱόν τοῦ Ἰωσήφ πού κατάγεται ἀπό τή Ναζαρέτ.

Κι ὁ Ναθαναήλ τοῦ εἶπε. Ἀπό τή Ναζα-

δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; λέγει αὐτῷ Φίλιππος: ἔρχου καὶ ἴδε.

Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι.

Λέγει αὐτῷ Ναθαναήλ· πόθεν με γινώσκεις; ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκὴν εἰδόν σε.

Ἀπεκρίθη Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῷ· Ῥαββὶ σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ ὅτι εἰπὸν σοι, εἰδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς πιστεύεις; μείζω τούτων ὄψει.

Καὶ λέγει αὐτῷ· ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγῶτα καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ρητό : «Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνη».

ΟΜΙΛΙΑ

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας! Γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας. Ἔχει σήμερα τὸ πανηγύρι τῆς καὶ μᾶς καλεῖ μέ τις καμπάνες τῆς νά τρέξουμε κοντά τῆς, νά γιορτάσουμε τὴ νίκη τῆς. Νά χαροῦμε τὴ χαρὰ τῆς. Νά χαροῦμε τὴν ἡμέρα τὴ χαρμόσυνη τὴ γεμάτη εὐφροσύνη, ὅπως λένε τὰ ἄσκησιν τροπάρια τῆς.

Γιορτάζει τὸ θρίαμβό τῆς. Τί θρίαμβος στ' ἀλήθεια! Μπροστά ἀπὸ δύο χιλιάδες πάνω κάτω χρόνια ὁ Ἄρχηγός τῆς, ξεκίνησε ἀπὸ τὴ μικρὴ καὶ ἄσημη Ναζαρέτ, γιὰ νά ἰδρῦσει τὴν ἐκκλησία του. Κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο τρεῖς χρόνια, μέσα στὰ ὄρια τῆς Γαλιλαίας καὶ τῆς Ἰουδαίας καὶ μετὰ τὸ θάνατό του οἱ Ἀπόστολοι τὸ ἐκήρυξαν σ' ὅλη τὴ γῆ. «Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν».

Οἱ ἀλήθειες τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἔφεραν ἀναστάτωση στὴν

ῥετ μπορεῖ νά γίνει κάτι καλὸ; Τοῦ λέει ὁ Φίλιππος: Ἐλα καὶ δές.

Εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὸ Ναθαναήλ πού πῆγαινε κοντά του καὶ λέγει. Νά ἀληθινὰ Ἰσραηλίτης στὸν ὁποῖο δέν ὑπάρχει πονηριά.

Τοῦ λέει ὁ Ναθαναήλ, πῶς μέ ξέρεις; Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε. Πρὶν σέ φωνάξει ὁ Φίλιππος, σέ εἶδα ὅταν ἦσουν κάτω ἀπὸ τὴ συκιά.

Ἀποκρίθηκε ὁ Ναθαναήλ καὶ τοῦ λέγει· διδάσκαλε, σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ.

Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε: Γιατί σοῦ εἶπα πῶς σέ εἶδα κάτω ἀπὸ τὴ συκιά, πιστεύεις; μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὰ θὰ δεῖς.

Καὶ τοῦ λέει: ἀλήθεια, ἀλήθεια σὰς λέω, ἀπὸ τώρα θὰ δεῖτε τὸν οὐρανὸ, ἀνοιχτὸ καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ν' ἀνεβαίνουν καὶ νά κατεβαίνουν ἐπάνω στὸν υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου.

άνθρωπότητα. Τά βάθρα τών ειδώλων σείστηκαν κι ένιωσαν τόν έαυτό τους άδύνατο νά κρατήσουν τούς ψεύτικους θεούς των. Δέν έπесαν όμως άμέσως. Κράτησαν όρθωμένο τό άνάστημά τους αιώνες πολλούς και στά πόδια τους έτρεχε πλήθος αίμα χριστιανικό.

Έφαγαν και κατεσπάραξαν τά άγρια θηρία τής Ρώμης τούς όπαδούς του Χριστου. Χιλιάδες πολλές ήταν οι μάρτυρες που κήκαν ζωντανόι, που πέρασαν «έν στόματι μαχαίρας», που ύπέφεραν μαρτύρια και διωγμούς από τούς αυτοκράτορες τής Ρώμης και όμως τίποτε δέ στάθηκε ίκανό νά σταματήσει τήν έξάπλωση τής νέας θρησκείας. Είναι ή εκκλησία του Χριστου θεμελιωμένη πάνω στο άγιο αίμα και στά κόκαλα άμέτρητων μαρτύρων, γι' αυτό «πύλαι Άδου ου κατισχύουσιν αυτής». Τίποτε δέ θά μπορέσει νά τήν γκρεμίσει και νά τήν κλονίσει.

Τούτο τό μεγάλο δέντρο, που άπλωσε τά μεγάλα και πλατύσκια κλωνάρια του, γιγάντωσε και θέριεψε μέ τό αίμα τών μαρτύρων και άγίων του Χριστου.

Ποιά ήταν ή δύναμη ή άκατανίκητη που έσπρωχνε τούς όπαδούς της στο θάνατο και όχι στήν άρνηση του Χριστου;

Ποιός ήταν αυτός ό τεράστιος μαγνήτης που τραβούσε μέ τήν δύναμή του κοντά του τόσους ανθρώπους; Η δύναμη τών λόγων του Ευαγγελίου. Σε ποιά θρησκεία άκούστηκε ποτέ τέτοιο κήρυγμα άγάπης; Ποιά θρησκεία ως τότε έχυσε βάλαμο παρηγοριάς στις πληγές τής άρρωστης ανθρωπότητας;

«Έλθετε προς με οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι κἀγώ αναπαύσω ύμās». Οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι! οι στρατιές οι αναρίθμητες, έγερναν τό πονεμένο κεφάλι τους μπροστά στα πόδια του Θεου τους και μαζι του ταξίδευαν προς τήν αιωνιότητα.

– Εύτυχισμένοι όσοι πεινούν και διψούν δικαιοσύνη, γιατί αυτοί θά χορτάσουν.

– Εύτυχισμένοι οι λυπημένοι, γιατί αυτοί θά παρηγορηθούν.

– Εύτυχισμένοι όσοι καταδιωχθούν γιά τήν άρετή τους, γιατί δική τους είναι ή βασιλεία τών ουρανών.

Τούτο τό ρυθμικό τραγούδι τής θρησκείας του Ναζωραίου, ποιά θρησκεία τό είπε ως τώρα;

Αυτά τά λόγια, που είναι μία σταγόνα μέσα στον ωκεανό τών λόγων του Χριστου, έτσι όπως μās παρουσιάζονται στα Ευαγγέλια, μά και στις Πράξεις τών Άποστόλων, στήν Καινή μας Διαθήκη, αυτά τά λόγια έδιναν

τή δύναμη στους στρατιώτες τῆς πίστης νά τραβήξουν πρὸς τὸ θάνατο, πρὸς τὴν ἀθανασία.

Τριακόσια εἴκοσι πέντε χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε πού φάνηκε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο καὶ νά, τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀρχίζει νά φωτίζει τὰ κεφάλια τῶν αὐτοκρατόρων. Προσέρχεται πρῶτος στὴ χριστιανικὴ θρησκεία ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας.

Τώρα δὲν κρύβεται σίς σπηλιές καὶ στὰ ὄρη καὶ σίς κατακόμβες. Τώρα τὸ σπαθὶ πού εἶχε βαφεῖ στὸ αἷμα τῶν χριστιανῶν, γίνεται σύμμαχος τοῦ Σταυροῦ καὶ μέ τῆ δύναμή του νικαεὶ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ψεύτικης θρησκείας. Τὸ 394 ὁ Μέγας Θεοδόσιος, ὁ αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου, δίνει τὸ τελειωτικὸ χτύπημα κατὰ τῆς εἰδολολατρίας. Τώρα γκρεμίζονται τὰ βάθρα τῶν εἰδώλων καὶ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἀπλώνεται ὀλοένα καὶ περισσότερο.

Σὰν πέρασε ὁ κίνδυνος τῶν διωγμῶν φάνηκε νέος, οἱ αἰρέσεις. Γεννήθηκαν μέσα στους κόλπους τῆς ἐκκλησίας. Ἡ αἵρεση τῶν εἰκονομάχων τὴν κλόνησε πολὺ στὸ τέλος ὅμως ἡ Ἐκκλησία νίκησε νίκη λαμπρὴ καὶ βγήκε ἀλώβητη ἀπὸ ὄλους αὐτοὺς τοὺς κινδύνους.

Μία ποίμνη, ἓνας Ποιμένας

Ἡ σημερινή γιορτή στήν ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων εἶναι ἀφιερωμένη. Στό μεγάλο θρίαμβο τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐμεῖς ὁμως πῆραμε ἀφορμή ἀπό τήν περικοπή τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου νά μιλήσουμε κάπως πλατύτερα γιά τήν ἐξάπλωση τῆς χριστιανικῆς μας θρησκείας.

Εἶναι στ' ἀλήθεια μεγάλη ἡ συγκίνηση πού νιώθουμε ἀκούοντας τή σημερινή περικοπή.

Μετροῦνται στά δάχτυλα τοῦ ἑνός χεριοῦ οἱ πρῶτοι ὀπαδοί του, οἱ πρῶτοι μαθητές του, πού εἶναι καί οἱ πρῶτοι χριστιανοί. Πέντε ἄνθρωποι ἐκεῖ στά γαλανά νερά τῆς λίμνης τῆς Γαλιλαίας τοῦ εἶπαν γιά πρώτη φορά «σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ» καί τώρα ἑκατομμύρια πολλὰ ἐπαναλαμβάνουν τά ἴδια λόγια καί προσκυνοῦν τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, τόν καλό μας Χριστό.

Σήμερα ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπλωμένη στίς πέντε ἡπείρους καί ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος πιστεύει σ' αὐτή, γιατί τελειότερη διδασκαλία ἀπό τή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου δέ φάνηκε στόν κόσμο κι οὔτε θά φανεῖ.

Τό ἔργο ὁμως τῆς Ἐκκλησίας δέν τελείωσε. Τό Εὐαγγέλιο ἀπλώνεται καί θά ἀπλώνεται, ὡς τήν ποθητή ἡμέρα πού ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θά πιστέψουν σ' αὐτό. Τότε μιά θά εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί ἕνας ὁ ποιμένας της, «μία ποιμνὴ εἰς ποιμνῆν», ὅπως προφητικά μᾶς εἶπε ὁ Χριστός μας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Χριστός μας βρίσκεται στήν Καπερναούμ τήν ὄμορφη πόλη μέ τά γραφικά σπιτάκια τῆς. Τούτη τήν πόλη τήν ἀγαποῦσε ἐξαιρετικά ὁ Κύριος. Ἐδῶ πέρασε τήν πιό ὄμορφη καί χαρούμενη περίοδο τῆς ζωῆς του. Οἱ κάτοικοι τῆς Καπερναοῦμ ἦταν ἀπλοί, τίμιοι, πολεμικοί καί γενναῖοι, χωρίς πονηριά, μέ παιδιάτικη ἀφέλεια καί καλή καρδιά.

Στήν Καπερναοῦμ ἔμενε συνήθως στό σπίτι τοῦ Πέτρου. Μόλις μαθεύτηκε πῶς ἦρθε ὁ Χριστός, κόσμος πολὺς μαζεύτηκε στό σπίτι νά τόν ἀκούσει.

Ἦταν ἐκεῖ καί πολλοί γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι πού εἶχαν ἔρθει ἀπό τίς γύρω πόλεις καί ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ ἀκόμη νά τόν ἀκούσουν. Ἦθελαν νά βεβαιωθοῦν μέ τά ἴδια τους τά μάτια, ὅτι γιάτρευε, ὅπως ἔλεγαν, τίς ἀρρώστιες μέ μόνο τό λόγο του.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον (κεφ. β', 1-12).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ, καί ἠκούσθη, ὅτι εἰς οἶκόν ἔστι.

Καί εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καί ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον.

Καί ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων·

καί μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην, ὅπου ἦν, καί ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κρᾶβαττον ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο.

Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

Ἐξήγηση

Ἐκείνον τὸν καιρὸ, σάν μπῆκε ὁ Ἰησοῦς στήν Καπερναοῦμ, ἀκούστηκε πῶς εἶναι σέ ἕνα σπίτι.

Καί ἀμέσως μαζεύτηκαν τόσοι πολλοὶ πού πιά δὲ χωροῦσε οὔτε τό μέρος τό κοντά στή θύρα· καί τούς μιλοῦσε τό λόγο τοῦ Θεοῦ.

Καί ἔρχονται καί τοῦ φέρνονν παραλυτικό, πού τόν βαστοῦσαν τέσσερις.

Καί σά δὲ μπορούσαν ἀπό τό πλῆθος νά τοῦ τόν πηγαίνουν κοντά, ξεσκέπασαν τή στέγη ἐκεῖ πού ἦταν, καί τρυπώντας τὴν κατεβάζουν τό κρεβάτι πού ἦταν πλαγιασμένος ὁ παραλυτικός.

Κι ὅταν εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστη τους, λέει τοῦ παραλυτικοῦ· παιδί μου, νά εἶναι συγχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες σου.

Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθημένοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν·

τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἰς, ὁ Θεός;

Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτως διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς· εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

Τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει;

Ἴνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας, λέγει τῷ παραλυτικῷ·

Σοὶ λέγω, ἔγειραι καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ἕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου.

Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας· ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

Καὶ ἦταν μερικὸ ἀπὸ τούτων γραμματεῖς ἐκεῖ καθισμένοι καὶ σκέπτονταν μέσα τους (στὴν καρδιά τους)·

πῶς αὐτός, ἔτσι μιλώντας ἄσβεστ; ποιὸς μπορεῖ νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες, παρὰ ἑνός, ὁ Θεός;

Κι ἁμέσως ἔνωσε ὁ Ἰησοῦς μέ τὸ πνεῦμα του, τὸ τί σκέπτονταν μέσα τους καὶ λέει; γιατί τὰ σκέπτεστε αὐτὰ μέσα στὴν καρδιά σας;

Τί εἶναι εὐκολότερο, νὰ πῶ στὸν παραλυτικὸ, εἶναι συγχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες σου ἢ νὰ πῶ σὶγκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε;

Ὅμως γιὰ νὰ μάθετε πῶς ἔχει ἐξουσία ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ συγχωρεῖ στή γῆ ἁμαρτίες, λέει στὸν παραλυτικὸ:

Ἐσένα λέγω, σὶγκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στό σπίτι σου.

Καὶ σηκώθηκε, κι ἁμέσως παίρνοντας τὸ κρεβάτι βγήκε μπροστά σέ ὄλους, τόσο πού θαύμαζαν ὄλοι καὶ δόξαζαν τὸ Θεὸ λέγοντας, πῶς ποτέ δέν εἶδαμε τέτοιο θαῦμα.

Ρη τ ὁ : «Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε. Ἐν ᾧ γαρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε».

ΟΜΙΛΙΑ

Ὁ παραλυτικὸς τῆς Καπερναούμ, σὺν ἔμαθε πῶς ὁ Χριστὸς βρίσκεται ἐν τῇ πόλει του, παρακαλοῦσε τοὺς διαβάτες μέ φωνὴν γεμάτην πόνο νὰ τὸν πᾶνε στό μέρος πού δίδασκε.

Πίστευε πῶς ἅμα τὸν δεῖ ὁ θεῖος γιατρός, θά τὸν λυπηθεῖ καὶ θά τὸν γιατρέψει, γιατί εἶχε ἀκούσει πολλά θαύματα τοῦ Κυρίου. Ὅλοι ὅσοι περνοῦσαν ἦταν βιαστικοί. Ἔτρεχαν γιὰ νὰ προλάβουν νὰ πιάσουν μιὰ θέση μέσα στό σπίτι, γιὰ ν' ἀκούνε καλύτερα τὸν ἀγαπημένο τους διδάσκαλο. Φώναζε ὁ παραλυτικὸς καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια του. Καταλάβαινε πῶς ἂν δέν τὸν λυπόταν οἱ ἄνθρωποι, θά ἔχανε τὴν εὐκαιρία νὰ βρεθεῖ κοντά στό Χριστό καὶ θά κοίτονταν ἐκεῖ στό κρεβάτι τοῦ πόνου καὶ τῶν βασάνων ποιὸς ξέρει πόσα χρόνια ἀκόμη.

Ἐπί τέλους τέσσερις ἄνθρωποι σταμάτησαν. Λυπήθηκαν τό δυστυχημένο καί ἀποφάσισαν νά τόν πάνε στό Χριστό.

Κουρασμένοι ἔφτασαν στό σπίτι πού μιλοῦσε ὁ Κύριος. Πῶς ὅμως νά μποῦνε μέσα; Ἦταν τόσο πολὺς ὁ κόσμος, πού ἦταν ἀδύνατο νά προχωρήσει κι ἕνας μόνον ἄνθρωπος. Παρακάλεσαν, ἰκέτευσαν, ἔδειξαν τό δυστυχημένο ἄνθρωπο, μήπως καί τούς κάνουν νά συγκινηθοῦν, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατο νά γίνει ἕνας στενός διάδρομος νά περάσουν.

Οἱ ἄνθρωποι δέν τά χάνουν. Ἀνεβάζουν τόν παραλυτικό στή στέγη κι ἀπ' ἐκεῖ βγάζοντας τά κεραμίδια τόν κατεβάζουν μπροστά στό Χριστό.

«Ἰδῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου».

Οἱ κακοί καί φθονεροί Φαρισαῖοι ἔβραζαν μέσα τους καί ἤθελαν νά ξεσπάσουν. Ἦθελαν νά ἐκδηλώσουν τό μίσος τους πρὸς τό Χριστό. Παίρνουν ἀφορμὴ ἀπὸ τά λόγια τοῦ Χριστοῦ πού λέγει στὸν παραλυτικό, «τέκνον μου σοῦ εἶναι συχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες σου» καί τόν κατακρίνουν σά βλάσφημο.

Βλαστημάει ὁ Χριστός γιατί σχωρῶ τίς ἁμαρτίες. Βλαστημάει, γιατί σώζει ἕναν ἄνθρωπο. Αὐτοί, ἀντὶ νά χαροῦν λυποῦνται. Τό πάθος τοῦ φθόνου δέν τούς ἀφήνει νά δοῦν καλό στὸν ἄλλο ἄνθρωπο. Ἔτσι εἶναι ὁ φθονερός.

Γιὰ θυμηθεῖτε τό διάβολο πού φθόνησε τούς πρωτόπλαστους μέσα στὸν Παράδεισο καί θέλησε νά τούς κάμει κακό.

Γιὰ θυμηθεῖτε τὸν Ἰωσήφ μέ τούς ἀδελφούς του. Τὸν φθονοῦν γιὰ τό ὠραῖο του ντύσιμο πού ἔκανε σά μικρότερος καί τὸν πουλοῦν στοὺς ἐμπόρους.

Γιὰ θυμηθεῖτε καί τὸν ἀρχισυνάγωγο. Ἀπὸ φθόνο, λυπήθηκε γιὰ τὴ θεραπεία τῆς γυναίκας πού βασανιζόταν σκυφτὴ 18 ὀλόκληρα χρόνια.

Γιὰ θυμηθεῖτε ἀκόμα πῶς ὁ φθόνος τῶν Φαρισαίων καί τῶν ἀρχόντων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, δδῆγησε τό Χριστό μας πάνω στό λόφο τοῦ Γολγοθᾶ.

Τό πάθος τοῦ φθόνου, παιδιὰ μου, εἶναι ἁμαρτία μεγάλη. Εἶναι ἁμαρτία, ἀλλά καί παιδεία.

Ὁ Γρηγόριος ὁ θεολόγος λέγει: «Τοῦτο τό πάθος τοῦ φθόνου εἶναι ἀπὸ ὄλα τά ἄλλα τό πιὸ δίκαιο, ἀλλά καί τό πιὸ ἄδικο».

Δίκαιο, γιατί ὁ φθονερός τιμωρεῖται μόνος του. Δέν κοιμᾶται, ὑποφέρει, στενοχωρεῖται τιμωρεῖται μόνος του. Δέν κοιμᾶται, ὑποφέρει, στενοχωρεῖται σά βλέπει τὸν ἄλλον νά πετυχαίνει στίς δουλειές του. Σά

βλέπει τόν άλλον νά γελᾶ καί νά χαίρεται. Σά βάζει κι ὁ άλλος καλό φόρεμα. Σάν ἔχει ὁ άλλος τά ἴδια ἢ καλύτερα παιγνίδια ἀπό τά δικά του. Σάν παίρνει ὁ άλλος καλύτερο βαθμό καί τόν ἐπαινοῦν γιά τή φρονιμάδα του.

Ψυχὴ βασανισμένη! Ψυχὴ ἀξιολύπητη!

Κι ὡς ἐδῶ τά πράγματα πάνε καλά. Ὅταν τρώγεται ὁ κακός καί φθονερός γιά τό καλό πού βλέπει στόν πλησίον δέ βλάπτει κανένα, τόν ἑαυτό του βλάπτει. Στόν ἑαυτό του κάνει κακό.

Τό ἄσχημο εἶναι, ὅταν ὁ κακός καί φθονερός θελήσει νά κάμει, ἐξαιτίας τοῦ φθόνου του, κακό στόν πλησίον του μέ ψεύτικες καταγγελίες, μέ διάφορα λόγια στούς γειτόνους καί πολλές φορές μέ διάφορες ζημιές πού προκαλεῖ στήν περιουσία τοῦ ἀνθρώπου πού δέ χωνεύει.

Μέ τίς πράξεις του αὐτέξ ἀδικεῖ, κάνει κακό. Ἐδῶ ἁμαρτάνει διπλά καί διπλή θά πάρη καί τήν τιμωρία του. Πόσο δυστυχησμένοι ἀνθρώποι εἶναι οἱ φθονεροί! Ἀξίζει ἓνα δάκρυ συμπόνιας γιά τούς δυστυχησμένους αὐτούς ἀνθρώπους καί δυό λόγια στήν προσευχή μας στόν Κύριο νά τούς βοηθήσει νά γυρίσουν στόν καλό δρόμο.

Ἄς γυρίσουμε πάλι στό Χριστό μας. Ἀφοῦ συγχώρεσε τίς ἁμαρτίες τοῦ παραλυτικοῦ, τόν θεράπευσε. Τί χαρά καί τί ἐκπληξη στό λαό πού ἄκουε τόν Κύριο. Τί χαρά καί τί ἱκανοποίηση στούς τέσσερις πιστούς ἀνθρώπους πού κουβάλησαν τόν παραλυτικό! Τί χαρά καί τί συγκίνηση στόν παραλυτικό! Καί τί φθόνος καί κακία στούς Φαρισαίους!

Μαζί μέ τό πλήθος τῆς Καπερναούμ, δοξολογοῦμε κι ἔμεις τό Θεό γιά τό Σωτήρα Χριστό πού ἔστειλε στόν κόσμο, γιά νά μᾶς βοηθήσει νά ζήσουμε μιά ζωὴ χαρούμενη, γεμάτη χριστιανικὴ ἀγάπη, μακριά ἀπό φθόνους κι ἄλλες ἀνθρώπινες κακίες.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΡΙΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Πόση φρίκη προκαλοῦσε ἄλλοτε ἡ θέα τοῦ σταυροῦ, ὅταν ἀκόμη δέν τόν εἶχε ἀγιάσει τό Πανάγιο Αἷμα τοῦ Χριστοῦ! Ἦταν τότε τό σύμβολο τῆς ἀτιμίας καί τῆς ντροπῆς. Ἐπάνω ἐκεῖ θανατώνονταν οἱ κακοῦργοι, ὅπως σήμερα θανατώνονται ἢ στή λαιμητόμο, ἢ στήν ἀγχόνη, ἢ μέ ντουφέκι. Ὅ,τι αἰσθάνεται κανεῖς ὅταν ἀντικρίζει τή λαιμητόμο καί τήν κρεμάλα σήμερα, ἐκεῖνο αἰσθάνονταν οἱ ἄνθρωποι τότε, ὅταν ἔβλεπαν τό Σταυρό.

Οἱ Αἰγύπτιοι καί οἱ Πέρσες πρῶτοι πρῶτοι ἀπό τήν ἀρχαιοτάτη ἐποχή θανάτωναν τούς κακούργους καί τούς προδότες ἐπάνω στό σταυρό. Ἐπειτα καί οἱ Ρωμαῖοι ἔκαναν καθημερινή χρήση θανατώνοντας τούς κακούργους καί τούς δυστυχισμένους δούλους τους. Ἀπό τούς Ρωμαίους πῆραν τό σταυρό καί οἱ Ἑβραῖοι καί αὐτόν φόρτωσαν ἐπάνω στούς ὤμους τοῦ Κυρίου μας καί ἔτσι φορτωμένος Ἐκεῖνος ἀνέβηκε στόν ἀνηφορικό δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ καί ἐπάνω ἐκεῖ σάν ἕνας κοινός κακούργος ὑπόμεινε ἕνα σκληρό, ἕναν ἐπονείδιστο θάνατο.

Ἀπό τότε ὁ σταυρός δέν εἶναι πλέον τό σύμβολο τῆς ἀτιμίας καί τῆς ντροπῆς, εἶναι τό σύμβολο τῆς χάριτος καί τῆς οὐράνιας γαλήνης καί τῆς παρηγοριᾶς».

Ὁ Καρυστίας καί Σκύρου Παντελεήμων

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον (Κεφ. η', 34-38 καί θ', 1)

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν Σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μοι.

Ὅς γάρ ἂν θέλῃ τήν ψυχὴν αὐτοῦ σώσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τήν ψυχὴν αὐτοῦ, ἕνεκεν ἐμοῦ καί τοῦ

Ἐξήγηση

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅποιος θέλει νά ἔλθει ὀπίσω μου, ἄς ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό του, καί ἄς σηκώσει τόν σταυρό του καί ἄς μέ ἀκολουθεῖ.

Γιατί ὅποιος θέλει νά γλιτώσει τή ζωὴ του, θά τήν χάσῃ· μά ὅποιος γιά μένα καί γιά τό Εὐαγγέλιο, χάσει τή ζωὴ του, αὐτός

Ευαγγελίου, ούτος σώσει αὐτήν.

Τὶ γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδίῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;

Ἦ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;

Ὅς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.

Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθειᾶν ἐν δυνάμει.

Ρητὸς: «Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἂν κερδίῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»

θά τῇ σώσει.

Γιατί τί θά ὠφελήσει τὸν ἄνθρωπο ἂν κερδίσει τὸν κόσμο ὀλόκληρο καὶ χάσει τὴν ψυχὴν του;

Ἦ τί θά δώσει ὁ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς του;

Γιατί ὅποιος ντραπεῖ γιὰ μένα καὶ τὰ λόγια μου, μέσα σ' αὐτὴ τῇ γενεᾷ τῇ διεφθαρμένη καὶ ἁμαρτωλῇ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θά τὸν ἀποστραφεῖ ὅταν ἔρθει μέσα στὴ δόξα τοῦ πατέρα του μαζί με τοὺς ἁγίους ἀγγέλους.

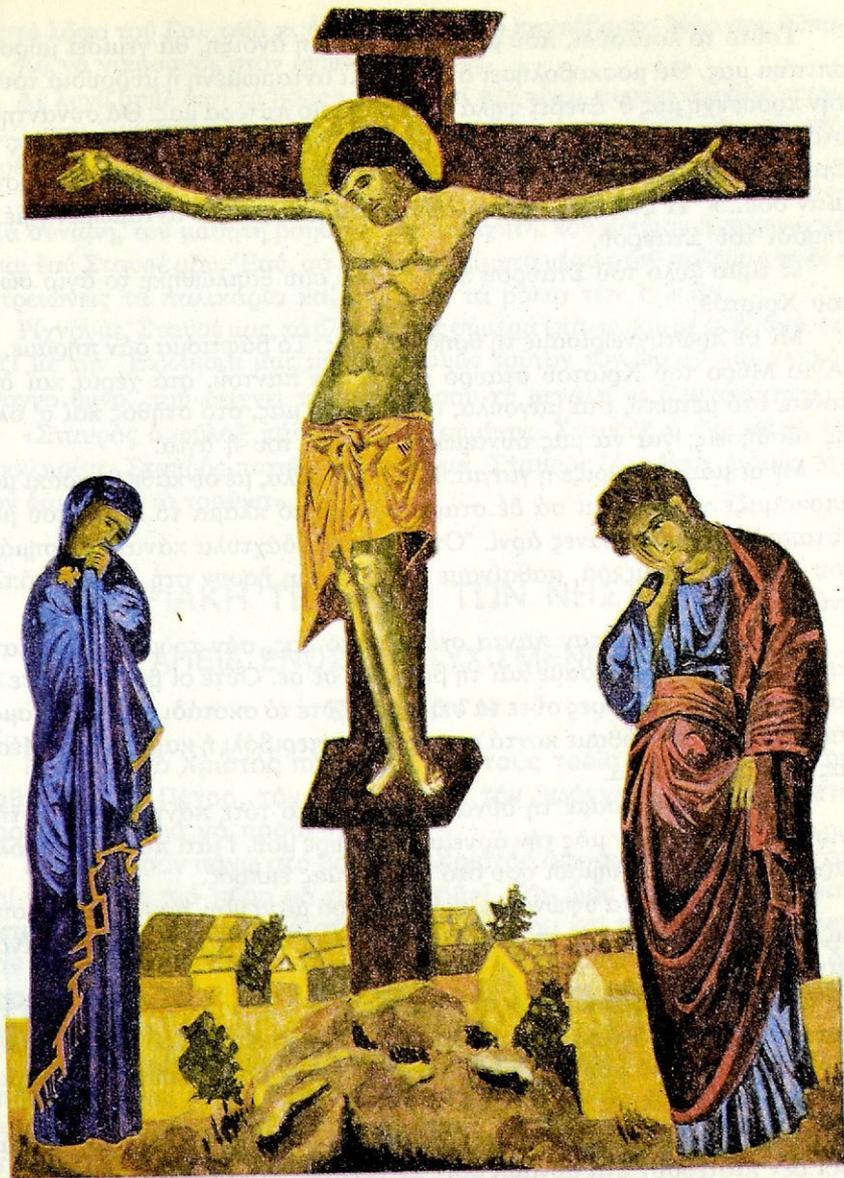
Καὶ τοὺς ἔλεγε. Ἀληθινὰ σὰς λέω, πῶς μὴ ρητοὶ ἀπ' αὐτοὺς πού στέζουν ἐδῶ δὲ θά δοκιμάσουν θάνατο, ὡς πού νά δοῦν τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ νά ἐρχεται με δύναμη.

ΟΜΙΛΙΑ

Εἶναι ἡ ἁγία Σαρακοστή ἓνα πέλαγος μακρῷ. Ταξιδεύοντας μέσα σὲ τοῦτον τὸν μεγάλο ὠκεανό, κάναμε τὴν πρώτη μας στάση στὴ μέση τοῦ ταξιδιοῦ μας. Θέλουμε νὰ ξεκουραστοῦμε καὶ με νέα δύναμη νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μας, ὥσπου νὰ φτάσουμε στὸ ποθητὸ λιμάνι, στὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Τό νησί με τὴν κατάφυτη φύση του, με τὸ γάργαρο νερό του, πού δροσιζει τὰ στήθη μας, τὰ στήθη τῶν ἀγνῶν χριστιανῶν, εἶναι ὁ Τίμιος Σταυρός. Αὐτόν προβάλλει ἡ ἐκκλησία μας στὴ μέση τῆς ἁγίας Σαρακοστῆς γιὰ νὰ ἀντλήσουν δύναμη οἱ χριστιανοί, πού με νηστεία καὶ προσευχῆς ἐτοιμάζονται ψυχικά, γιὰ νὰ πᾶνε κοντὰ στὸ Χριστό μας.

Θά τὸν δοῦμε αὔριο, μέσα στὰ δροσερὰ λουλουδάκια, τὰ πρῶτα τῆς ἀνοιξῆς, νὰ προβάλλει ἀπὸ τὸ ἱερό τῆς ἐκκλησίας κρατούμενος ἀπὸ τὰ χέρια τῶν παπάδων μας, γιὰ νὰ γίνῃ προσκύνημα τῶν πιστῶν, πού θά γεμίσουν τίς ἐκκλησίαις μας.

Καὶ θά γονατίσουν μπροστά του καὶ θά τὸν φιλήσουν καὶ θά πάρουν τὸ λουλουδάκι ἀπὸ τὴ χάρη του καὶ γεμάτοι δύναμη καὶ πίστη θά γυρίσουν στὰ σπίτια τους.

Ἡ Σταύρωση τοῦ Κυρίου

Τούτο τό λουλούδι, πού μνηνάει τή μεγάλη άνοιξη, θά γεμίσει μύρο τό σπιτάκι μας. Θά μοσκοβολήσει ό τόπος. Κι άνταμωμένη ή μυρουδιά του μέ τήν προσευχή μας θ' άνεβεί ψηλά στόν ούράνιο πατέρα μας. Θά συναντηθει στό δρόμο καί μέ τήν ψαλμωδία πού οί παπάδες μας σά σήκωναν τό Σταυρό έψελναν: «Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί εύλόγησον τήν κληρονομίαν σου...» Ή ζωή μας, ή ζωή τών χριστιανών, είναι άνταμωμένη μέ τό σημάδι του Σταυρού.

Ω τίμιο ξύλο του Σταυρού πού άπάνω σου ξαπλώθηκε τό άγιο σωμα του Χριστού!

Μέ sé πρωτογνωρίσαμε τή θρησκεία μας. Τό βάπτισμα σάν πήραμε, τό "Άγιο Μύρο του Χριστού σταυρό μάς έκανε παντού, στά χέρια καί στά πόδια, στό μέτωπο, στά μάγουλα, στην πλάτη μας, στό στήθος καί σ' όλες τίς αισθήσεις, γιά νά μάς δυναμώσει ή χάρη του ή άγια:

Μέ sé μάς νανούριζε ή γιαγιά. Καί ή μανούλα, μέ sé κάθε βραδάκι μάς αποκοίμιζε γλυκά. Καί σά dé σταματούσαμε τό κλάμα τό πολύ, έσύ μάς καταπράυνες, μάς έκανες άρνί. "Όταν τά τρία δάχτυλα κάνανε τό σημάδι σου σάν είμαστε μικρά, μαθαίναμε πώς δύναμη ήσουν στή ζωή καί όπλο άνίκητο.

Τό χέρι μας έρχόταν πάντα στό μέτωπό μας, σάν τρόμος μάς έπιανε βαθύς. Βοήθεια ζητούσαμε καί τή βρήκαμε sé sé. Ούτε οί βροντές ούτε οί άστραπές ούτε οί μπόρες ούτε τά σκιάχτρα ούτε τό σκοτάδι ούτε οί σεισμοί μάς φόβιζαν. Σέ νιώθαμε κοντά μας καί ήταν περιβόλι ή καρδιά μας. Μέσα μας κι έξω ξαστεριά.

Άπό τότε γνωρίσαμε τή δύναμή σου κι από τότε πάντα ζητούμε τήν ενίσχυσή σου καί δέν μάς τήν άρνείσαι, Σταυρέ μου. Γιατί πάντα μέ άδολη καρδιά κάνουμε τό σημάδι σου στό στήθος μας έμπρός.

"Όταν sé βλέπω νά ύψώνεσαι, νιώθω φτερά μέσα μου, πού μ' άνεβάζουν μαζί σου στού ούρανού τά παλάτια, εκεί πού ό θρόνος του Θεού είναι άκουμπισμένος.

"Όταν σ' έχω κρεμασμένον στό στήθος μου, νιώθω τή δύναμή σου, τή ζεστασιά σου, τήν άγάπη σου. Δίπλα στή μιά καρδιά πού μου δίνει τή ζωή, έχω μίαν άλλη πού μου στερεώνει τή ζωή καί μου δίνει δύναμη νά πάω έμπρός, πάντα έμπρός.

Άστράφτεις στό φώς του ήλιου κι άπ' τίς μαρμαρυγές σου σκοτίζονται όσοι δέν πιστεύουν στή δύναμή σου. Σέ θέλουμε πάντα κοντά μας.

Σέ σηκώνουμε μέ καρτερία, όπως sé σήκωσε καί ό Χριστός άνεβαίνον-

τας τό λόφο τοῦ Γολγοθᾶ κι ἀντλοῦμε ἀπό τό πανσέβαστο ξύλο σου δύναμη, γιά νά νικήσουμε στόν ἀγώνα τῆς ζωῆς.

Δέ λυγίζουμε ἀπό τό βάρος σου, γιατί δέν εἶναι φορτίο δυσβάσταχτο. Μαζί σου λιγοστεύει τό βάρος τῶν πταισμάτων μας. Μαζί σου καί στίς χαρές καί στίς λύπες μας καί στή ζωή καί στό θάνατο.

Εἶσαι τοῦ στρατακόπου βοηθός, τοῦ ζευγολάτη ἐλπίδα, τοῦ ἐργάτη θεία δύναμη, τοῦ μαθητῆ βοήθεια ἀκαταμάχητη, τοῦ κόσμου ἡ παρηγοριά εἶσαι ἐσὺ Σταυρέ μου. Ἐσὺ, σά φυλαχτό ἀτίμητο μέσα στοῦ πολέμου τῆ βοῆ ἀντρειώνεις τά παλικάρια καί διώχνεις τά βόλια τῶν ἐχθρῶν.

Ρίχνουμε, Σταυρέ μας, τό βλέμμα μας σήμερα ἐπάνω σου μέ σεβασμό καί μαζί μέ τήν Ἐκκλησία μας σοῦ ψάλλουμε τοῦτον τόν ὠραῖο καί γλυκό-φθογγο ὕμνο, πού δείχνει τῆ δύναμή σου τῆ μεγάλη κι ἀκατανίκητη.

«Σταυρός ὁ φύλαξ πάσης τῆς Οἰκουμένης. Σταυρός ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας. Σταυρός πιστῶν τό στήριγμα. Σταυρός Ἁγγέλων ἡ δόξα καί τῶν δαιμόνων τό τραῦμα».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΕΝΟΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μιά μέρα ὁ Χριστός πῆρε μαζί του τούς τρεῖς ἀγαπημένους του μαθητές, τόν Πέτρο, τόν Ἰάκωβο, καί τόν Ἰωάννη καί ἀνέβηκε στό ὄρος Θαβώρ γιά νά προσευχηθεῖ.

Σάν ἔφτασαν πάνω στό βουνό, ὁ Χριστός ἄφησε τούς μαθητές του καί πήγε λίγο πιό πέρα νά προσευχηθεῖ. Τήν ὥρα πού προσευχόταν μεταμορφώθηκε μπροστά στους μαθητές του καί τά ρούχα του γίνηκαν ἀστραφτερά, ἄσπρα ὑπερβολικά, ὅσο λευκαντής πάνω στή γῆ δέ μπορεῖ νά τά λευκάνει. Τό πρόσωπό του φωτισμένο ἀπό θεϊκό φῶς, ἔλαμπε σάν τόν ἥλιο.

“Ὅταν κατέβηκαν ἀπό τό βουνό καί πήγαιναν πρὸς τούς ἄλλους μαθητές, εἶδαν μέσα στόν κάμπο μαζωμένο πολύν κόσμο. “Ὅταν τά πλήθη τόν εἶδαν νά ῥχεται, χάρηκαν πολύ κι ἔτρεξαν νά τόν ὑποδεχτοῦν. Τότε ἓνας ἄνθρωπος ἀπό τό πλήθος πέφτοντας στά πόδια τοῦ Χριστοῦ ζήτησε νά θεραπεύσει τό παιδί του.

Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Σωτήρα

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀνθρωπὸς τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον.

Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ ρῆσαι αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου, ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι καὶ οὐκ ἴσχυσαν.

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; Ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Φέρετε αὐτὸν πρὸς με.

Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν· καὶ ἰδὼν αὐτόν, εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκυλίετο ἀφρίζων.

Καὶ ἐπήρωτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· παιδιόθεν.

Καὶ πολλὰκις αὐτόν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν, ἀλλ' εἶ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν, σπλαχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι.

Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρῶν ἔλεγε· πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ.

Ἰδὼν δὲ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἐξέλθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν.

Καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτὸν ἐξήλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν.

Ἐξήγησις

Ἐκείνον τὸν καιρὸ ἕνας ἀνθρωπὸς ἦλθε στὸν Ἰησοῦ γονυπετώντας καὶ λέγοντας, Διδάσκαλε, σοῦ ἔφερα τὸν γιό μου πού ἔχει δαιμόνιο καὶ τὸν ἔχει κάνει ἄλαλον (βουβό).

Κι ὅπου τὸν πιάνει τὸν ρίχνει κάτω, κι ἀφρίζει καὶ τρίζει τὰ δόντια του καὶ μένει ξερός, καὶ εἶπα στοὺς μαθητές σου, νά τὸ βγάλουν καὶ δὲν μπόρεσαν.

Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ τοὺς λέει. Γενεὰ ἄπιστη, ὡς πότε θά μένω μαζί σας; ὡς πότε θά σᾶς ὑποφέρω; Φέρετε τον σ' ἐμένα.

Καὶ τοῦ τὸν ἔφεραν· καὶ σάν τὸν εἶδε τὸ πνεῦμα, ἀμέσως τὸν σπάρραξε, κι ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ κυλιόταν ἀφρίζοντας.

Καὶ ρώτησε τὸν πατέρα του: Πόσος χρόνος εἶναι ἀπὸ τότε πού τὸ ἔπαθε; Κι ἐκεῖνος εἶπε· ἀπὸ παιδί.

Καὶ πολλές φορὲς καὶ στῆ φωτιά τὸν ἔριξε καὶ στά νερά γιὰ νά τὸν σκοτώσει. Ἄλλὰ, ἂν ἴσως μπορεῖς, σπλαχνίσου μας καὶ βοήθησέ μας.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· ἂν μπορεῖς νά πιστέψεις, ὅλα εἶναι δυνατὰ σέ ἐκείνον πού πιστεύει.

Ἀμέσως φώναξε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ καὶ με δάκρυα ἔλεγε: Πιστεύω, Κύριε, βοήθησέ με νά μὴν ἀπιστώ.

Καὶ βλέποντας ὁ Ἰησοῦς πὺς τρέχει πολὺς κόσμος, πρόσταξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτο λέγοντάς του: Ἔσὺ τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλο καὶ κωφὸ, ἐγὼ σέ προστάζω ἔβγα ἀπὸ μέσα του καὶ μὴν μπεῖς πιά σ' αὐτόν.

Κι ἀφοῦ φώναξε καὶ τὸν σπάρραξε πολὺ, βγήκε κι ἔγινε σὰ νεκρός, τόσο πού πολλοὶ ἔλεγαν πὺς πέθανε.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη.

Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό.

Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδένι δύναται ἐξελεθεῖν, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.

Καὶ ἐκείθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῶ.

Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Κι ὁ Ἰησοῦς τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χερί του καὶ τὸν σήκωσε καὶ στάθηκε ὄρθιος.

Καὶ σάν μπῆκε σ' ἓνα σπίτι, τὸν ρωτοῦσαν ἰδιαιτέρως, οἱ μαθητὲς του, γιατί ἐμεῖς δὲν κατορθώσαμε νά τό βγάλουμε;

Καὶ τοὺς εἶπε: Τοῦτο τὸ γένος μέ τίποτε δὲν μπορεί νά βγεῖ παρὰ μέ προσευχῇ καὶ νηστεία.

Καὶ βγαίνοντας ἀπὸ κεῖ, προχωροῦσαν μέσα ἀπὸ τῆ Γαλιλαία, καὶ δὲν ἤθελε νά τό ἔξερει κανεὶς.

Γιατί ἐξηγοῦσε στοὺς μαθητὲς του κι ἔλεγε, πὼς τὸν υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου τὸν παραδίδουν σέ χεῖρια ἀνθρώπων καὶ θά τὸν θανατώσουν· καὶ ἀφοῦ θανατωθεῖ, σέ τρεῖς ἡμέρες θ' ἀναστηθεῖ.

Ρητό : «Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνάτὰ τῷ πιστεύοντι».

ΟΜΙΛΙΑ

Δύο ὄπλα ἀκαταμάχητα ἔχει στή διάθεσή του ὁ κάθε ἀνθρώπος. Τήν προσευχή καὶ τή νηστεία. Δύο κλειδιά πού ἀνοίγουν τήν πόρτα τῆς ψυχῆς γιά νά φτάσει ὡς τὸν ὑπέρκosμο θρόνο τοῦ Θεοῦ καὶ νά ἐπικοινωνήσῃ μαζί του.

Μᾶς τό εἶπε καθαρά ὁ Κύριος στή σημερινή περικοπή καὶ μᾶς ἔδωσε τὸν ἑαυτό του παράδειγμα αἰώνιο ἀνθρώπου πού προσεύχεται.

Προσεύχεται στήν ἔρημο πρὶν ἀρχίσει τό ἔργο του. Προσεύχεται στήν Κανά, στό ὄρος Θαβῶρ, στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Παντοῦ καὶ πάντοτε προσεύχεται ὁ Κύριος. Ἐκεῖνες οἱ ἀγωνιώδεις ἐπικλήσεις του στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ καὶ οἱ στάλες τοῦ ἰδρώτα πού ἔπεφταν πάνω στά ἀνοιξιὰτικα χορταράκια, θά μείνουν σάν παράδειγμα αἰώνιο στοὺς ἀνθρώπους. Δείχνουν πὼς στίς δύσκολες στιγμές τῆς ἀγωνίας μας στό Θεό καὶ πατέρα καταφεύγουμε κι ἀπ' αὐτόν ζητοῦμε ἐνίσχυση.

Ποῖός ἄλλος μπορεί νά μᾶς βοηθήσει ἀπὸ τό Θεό;

Σ' αὐτόν καταφεύγουμε καὶ μέ τήν προσευχή μας τὸν παρακαλοῦμε πάντοτε. Στή χαρά, στή λύπη, στήν εὐτυχία, στή δυστυχία, στή φουρτούνα,

στή γαλήνη, στή μπόρα, στήν καλοσύνη, στή γέννηση, στό θάνατο, σέ κάθε τῆς ζωῆς περίσταση.

Πρός τόν οὐρανό γυρίζουν τά μάτια, πρὸς τόν οὐρανό σηκώνονται παρακλητικά τά χέρια μας, ἀπό τότε πού θά νιώσουμε τόν κόσμο, ὡς τήν ἡμέρα πού θά πεθάνουμε.

Τί ἀνεκτίμητη ὑπηρεσία προσφέρει στόν ἄνθρωπο ἡ προσευχή! Εἶναι σκόλα πού τόν ἀνεβάζει ὡς τό θρόνο τοῦ Θεοῦ. Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ καλοσύνη του! Μᾶς δίνει τό δικαίωμα νά σταθοῦμε μπροστά του καί νά ποῦμε τόν πόνο μας, νά τόν παρακαλέσουμε γιά τίς ἀνάγκες μας καί νά τόν εὐχαριστήσουμε γιά τίς εὐεργεσίες του.

Τήν στιγμή, παιδιά μου, πού τά χεῖλη μας θά ψιθυρίσουν τήν προσευχή, βρισκόμαστε μπροστά στό Θεό. Ἐμεῖς οἱ ταπεινοί, μπροστά στήν παντοδυναμία του καί τήν ἄπειρη καλοσύνη του.

Ὅπου κι ἂν βρεθεῖ ὁ ἄνθρωπος, στό δρόμο, στό βουνό, στόν κάμπο, στό σπίτι, στό σχολεῖο, στή θάλασσα καί θελήσει νά προσευχηθεῖ, εἶναι πλάι του κι ὁ Θεός καί τόν ἀκούει, γιὰτί ὁ Θεός βρίσκεται παντοῦ. Εἶναι «πανταχοῦ παρών».

Ποῦ νά πάω Κύριε; λέγει ὁ προφήτης καί βασιλιάς Δαβίδ. Ὅπου κι ἂν πάω, ἐκεῖ θά εἶναι καί τό χέρι σου Δέσποτα.

Ὅλη ἡ πλάση προσεύχεται. Ἀπό τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ὡς τό ταπεινότερο χορταράκι τῆς γῆς. Καί τοῦτο σηκώνει τό μικρό του ἀνάστημα τό πρωί καί στέλνει τήν εὐχαριστία του στό Δημιουργό.

Τί πρέπει ὅμως νά ζητοῦμε ἔμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἀπό τό Θεό μας; Τοῦτο εἶναι ἓνα δύσκολο σημεῖο πού πρέπει νά τό προσέξουμε πολύ. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρισόστομος μᾶς λέγει, πῶς πρέπει νά ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό μας ἐκεῖνα τά πράγματα πού μᾶς συμφέρουν, ἀλλά καί δέ θά δυσανεξήσουν καί τό Θεό.

Ἀκούμε πολλές φορές ἀνόητες παρακλήσεις. Μπορεῖ ἓνας ἄνθρωπος νά μᾶς ἔβλαψε, μπορεῖ νά μᾶς ἔκανε καί κακό μεγάλο. Ὁ Θεός τί λέτε, περιμένει τή δική μας παράκληση γιά νά κάμει ἐκεῖνο πού πρέπει; Ἀλίμονο, ἂν τήν κάθε κακή πράξη γιά νά τήν τιμωρήσει ὁ Θεός, χρειαζόταν καί ἰδιαίτερη παράκληση.

Ἐμεῖς θά ζητοῦμε ἀπό τό Θεό μας νά μᾶς βοηθήσει, ὅταν ἔχουμε ἀνάγκη. Θά τόν εὐχαριστοῦμε γιά τά δῶρα πού μᾶς χαρίζει, ἀλλά δέ θά τόν παρακαλέσουμε ποτέ γιά νά κάμει κακό στόν ἄλλο. Μᾶς τά ξεκαθάρισε

καλά αὐτά ὁ Θεός μας. Εἶδατε τί μᾶς λέγει στό «Πάτερ ἡμῶν». Συγχώρεσε μας τίς ἁμαρτίες μας, ὅπως κι ἐμεῖς θά συγχωροῦμε ἐκείνους πού μᾶς ἔβλαψαν». Εἶναι λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ θεοῦ.

Θά ζητοῦμε τά αἰτήματά μας μέ καθαρή καρδιά, μέ τή σκέψη μας συγκεντρωμένη πρὸς τὸ Θεό τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς μας, τῆς συνομιλίας μας μ' αὐτόν καί μέ πίστη πὼς θά κάμει δεκτές τίς δίκαιες καί λογικὲς ἀπαιτήσεις μας καί θά μᾶς βοηθήσει. Παιδί μου, ὅταν προσεύχεσαι, μίλησε μέ εὐλικρίνεια στό θεό σά γιός πρὸς τόν πατέρα του καί νά εἶσαι βέβαιος, πὼς ὁ πατέρας ὅλου τοῦ κόσμου, πού τόση ἀγάπη ἔδειξε καί δείχνει γιὰ τά πλάσματά του, θά σέ ἀκούσει καί θά σέ βοηθήσει.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΟΡΤΑΣΕΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν συνήθεια κάθε χρόνο νά πηγαίνουν στήν Ἱερουσαλήμ, γιὰ νά γιορτάσουν τὸ Πάσχα στό ναό τοῦ Σολομώντα. Ἐκτός ἀπό τοὺς Ἑβραίους, πού ἀπό τά πιό μακρινά μέρη ξεκινοῦσαν γιὰ νά κάνουν τὸ ἐτήσιο αὐτὸ μεγάλο προσκύνημα, πήγαιναν καί πολλοὶ ἔθνικοὶ ἀπὸ περιέργεια, γιὰ νά δοῦν πὼς γιότραζαν οἱ Ἑβραῖοι τὸ Πάσχα τους. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἔθνικοὶ καί εἶχαν ἀσπαστεῖ τὸν Ἰσραηλιτισμό.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον (κεφ. ι', 32-45)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαβὼν ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν,

ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα

Ἐξήγηση

Ἐκείνον τὸν καιρὸ ἀφοῦ πῆρε ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς του, ἄρχισε καί τοὺς ἔλεγε τὰ ὅσα ἐπρόκειτο νά πάθει.

Νά, ἀνεβαίνομε στα Ἱεροσόλυμα, κι ὁ

καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν· καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου, λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὁ ἐὰν αἰτήσωμεν ποιήσης ἡμῖν.

Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· τί θέλετε ποιῆσαι με ὑμῖν;

Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δὸς ἡμῖν ἵνα εἰς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἰς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε, δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δυναμέθα. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆσθε.

Τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτόίμασαι.

Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα, ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἀρχεῖν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν·

οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος,

καὶ ὅς ἂν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δούλος· καὶ γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θά παραδοθῆι στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς γραμματεῖς καὶ θά τὸν καταδικάσουν σέ θάνατο καὶ θά τὸν παραδώσουν στοὺς Ἐθνικούς.

Καὶ θά τὸν περιπαίξουν καὶ θά τὸν φτύσουν καὶ θά τὸν μαστιγώσουν καὶ θά τὸν σκοτώσουν καὶ ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες θ' ἀναστήθῃι.

Καὶ πηγαίνουν μπροστά ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης τὰ παιδιά τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τοῦ λένε· διδάσκαλε, θέλομε δ,τι σοῦ ζητήσουμε νά μάς τό κάνεις.

Κι ἐκεῖνος τοὺς εἶπε, τί θέλετε νά σᾶς κάμω;

Κι ἐκεῖνοι τοῦ ἀποκρίθηκαν. Δὸς μας νά καθίσουμε ἕνας δεξιά κι ἕνας ἀριστερά σου, ὅταν θά εἶσαι στή δόξα σου.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε δὲν ξέρετε τί ζητάτε. Μπορεῖτε νά πιεῖτε τό ποτήρι πού πίνω ἐγὼ καὶ τό βάπτισμα πού ἐγὼ βαπτίζομαι νά βαπτισθεῖτε; Κι ἐκεῖνοι εἶπαν μποροῦμε καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· τό ποτήρι πού πίνω ἐγὼ θά τό πιεῖτε, καὶ τό βάπτισμα πού ἐγὼ βαπτίζομαι θά βαπτισθεῖτε.

Μά τό νά καθίσετε δεξιά ἢ ἀριστερά μου δὲν εἶναι στό χέρι μου νά δώσω ἐκτός σέ ὅσους ὀρίστηκε.

Καὶ σάν τ' ἄκουσαν οἱ δέκα, ἔρχισαν κι ἀγανακτοῦσαν γιά τὸν Ἰακώβο καὶ τὸν Ἰωάννη.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοὺς κάλεσε καὶ τοὺς λέει. Ξέρετε πὼς οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐθνῶν κυριεύουν τὰ ἔθνη καὶ οἱ μεγάλοι τους τὰ ἐξουσιάζουν.

Ἄς μὴ εἶναι ἔτσι καὶ σέ σᾶς, ἀλλὰ ὅποιος θέλει μεταξύ σας νά εἶναι μέγας ἄς εἶναι ὑπηρέτης σας.

Καὶ ὅποιος θέλει νά γίνῃ μεταξύ σας πρῶτος, ἄς εἶναι δούλος σ' ὄλους. Γιατί καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦρθε γιά νά ὑπηρετηθῇ, ἀλλὰ γιά νά ὑπηρετήσῃ καὶ νά δώσῃ τὴ ζωὴ του ἀντάλλαγμα γιά τὴ σωτηρία τῶν πολλῶν.

Ρητό: «Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ».

ΟΜΙΛΙΑ

Ὁ Κύριος βαδίζει πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ξέρει τί τὸν περιμένει ἐκεῖ καὶ ὁμως πηγαίνει, γιὰ νὰ κάμει τὸ θέλημα τοῦ πατέρα του, καὶ νὰ πληρωθοῦν ὅσα εἶπαν οἱ προφῆτες γι' αὐτόν.

Πόσο περιίλυπη εἶναι ἡ ψυχὴ του! Ρίχνει μιά ματιὰ γύρω του καὶ κοιτάζει τὴν ὁμορφὴ κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνη καὶ τὴ χαϊδεύει μὲ τὴ ματιὰ του, ἀποχαιρετώντας τὴν γιὰ πάντα.

Ξέρει ἓνα ἓνα τὰ χωριουδάκια, πού μὲ τὰ κάτασπρα σπιτάκια τους μοιάζουν κοπάδια πρόβατα, ἔτσι ὅπως εἶναι ἀπλωμένα στὸν πράσινο κάμπο. Χαιρετάει καὶ τοὺς κατοίκους μὲ τὴ φαντασία του καὶ τοὺς στέλνει τὴν εὐλογία του. Ζοῦνε ἡσυχὴ καὶ χαρούμενοι, δουλεύοντας τὴ γῆ τους καὶ χαίρονται τὴ γλυκιά ἐποχὴ τῆς ἀνοιξῆς χωρὶς νὰ ξέρουν πὼς χάνουν γιὰ πάντα τὸν ἀγαπημένο τους Ἰησοῦ.

Ἄδικα θὰ περιμένουν οἱ λογιῆς λογιῆς ἄρρωστοι. Ξαπλωμένοι σὲ κρεβάτι τοῦ πόνου τους δὲ θὰ περιμένουν ἀπὸ κανένα πιά βοήθεια. Οἱ πονεμένοι στὴ ζωὴ ἄδικα θὰ περιμένουν ἓνα λόγο παρηγορητικό.

Οἱ συναγωγῆς δὲ θὰ δοῦνε πιά τὸν ξανθὸ Ναζωραῖο νὰ διδάσκει τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου καὶ νὰ ἐξηγῆ τὸ μωσαϊκὸ νόμο. Οἱ ἄνθρωποι μόνο τίς ἀυστηρῆς μορφῆς τῶν Φαραισαίων καὶ τῶν γραμματέων θ' ἀντικρίζουν πιά. Τούτων τῶν ὑποκριτῶν πού εἶχαν κάνει τὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ ἀβίωτη μὲ τὴν ἀυστηρὴ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων κι ἄς ἦταν οἱ ἴδιοι βουτηγμένοι στὴν ἀνομία. Ἀποχαιρετοῦσε τὰ πάντα ὁ Χριστός, γιατί ἤξερε πὼς ἦταν τὸ στερόν του ταξίδι.

Ὁ Κύριος βαδίζει πρὸς τὸ ἐκούσιο πάθος του. Ἦρμος, ἐπιβλητικός, προχωρεῖ πρὸς τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραήλ, βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Τὸν ἀκολουθοῦν οἱ μαθητῆς του κι οὔτε μιά κουβέντα δὲ λένε ἀναμεταξύ τους, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῆσουν τὸ λυπημένο τους διδάσκαλο, λές κι ἓνα προαίσθημα κακό ἔπνιγε τὰ στήθη τους.

Προχωρώντας ὁ Χριστὸς τοὺς φώναξε κοντά του καὶ τοὺς εἶπε πιά καθαρά, τί ἐπρόκειτο αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ συμβεῖ.

Μὲ τὰ μάτια τῆς θείας ψυχῆς του ἔβλεπε τί τὸν περιμένε στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἤθελε νὰ τοὺς προετοιμάσει γιὰ τὸ μεγάλο δράμα, πού θὰ ξετυλίγονταν σὲ λίγο μπροστά τους.

Παίρνοντας αφορμή από τις πρωτοκαθεδρείες πού ζητούσαν οι υιοί του Ζεβεδαίου, τούς εἶπε: «Ὅποιος θέλει νά εἶναι μεταξύ σας μέγας, ἄς εἶναι ὑπηρέτης σας καί ὁποιος θέλει νά γίνει μεταξύ σας πρῶτος, ἄς γίνει ὑπηρέτης σ' ὄλους σας».

Πόσο ὠραία λόγια! Δίνει ἕνα καλό μάθημα ταπεινοφροσύνης στούς μαθητές του. Αὐτός, ὁ βασιλιάς τοῦ οὐρανοῦ, ὁ δημιουργός καί ἐξουσιαστής τοῦ παντός, πού τόν προσκυνοῦν καί τόν ὑπηρετοῦν οἱ ἄγγελοι, ἤρθε νά ὑπηρετήσῃ τούς ἀνθρώπους στή γῆ καί νά πλύνῃ τά πόδια καί τῶν μαθητῶν του ἀκόμη καί ὕστερα νά θυσιαστῆί γιά τό ἀνθρώπινο γένος.

Δίνει ἀκόμη καί μάθημα ἀγάπης ὁ Κύριος. Γιατί, τί ἄλλο παρά μεγάλη ἀγάπη δείχνουν τά λόγια του «λύτρων ἀντί πολλῶν;»

Ἡ ἀγάπη καί ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι δύο μεγάλες χριστιανικές ἀρετές. Πηγαίνουν κοντά, πλάι πλάι. Ἐχεις ἀγάπη, ἔχεις καί ταπεινοφροσύνη. Ἐχεις ταπεινοφροσύνη, ἔχεις καί ἀγάπη. Γιατί, ὅταν ἀγαπᾷς τόν πλησίον σου σάν τόν ἑαυτό σου, θά θελήσεις ποτέ νά φανεῖς περήφανος, ἀκατάδεχτος, κακός σαυτόν; Ἀφοῦ τέτοιο πράγμα δέν τό θέλεις καί σύ γιά τόν ἑαυτό σου, πῶς θά τό θελήσεις γιά τόν ἄλλο;

Παράδειγμα ταπεινοφροσύνης ἀλλά καί ἀγάπης αἰώνιο, μᾶς ἔδωσε ὁ Χριστός ὅλη του τή ζωή. Γεννιέται στή σπηλιά, καταδέχεται νά βαφτιστῆί ἀπό τόν Ἰωάννη στόν Ἰορδάνη, γιαντρέυει καί συμβουλεύει νά μήν ποῦνε σέ κανέναν τ' ὄνομά του. Δέχεται τά ραπίσματα σάν ὁ ταπεινότερος θνητός.

Παράδειγμα ἀγάπης εἶναι ὀλόκληρο τό Εὐαγγέλιο. Ὅπου κι ἂν τό ἀνοίξουμε ξεχυλίζει ἀπό ἄμετρη ἀγάπη πρὸς τόν ἀνθρώπο. Γι' αὐτό καί ὀνομάστηκε βιβλίο τῆς ἀγάπης.

Σέ τοῦτες τίς δύο χριστιανικές ἀρετές γυρίζουμε τώρα τό λόγο γιατί τούς ἀξίζει κάθε ἐπαινος.

Ταπεινοφροσύνη, λουλούδι ἀμάραντο τῆς ἁγίας θρησκείας τοῦ Χριστοῦ! πού στολίδι ἀτίμητο σέ εἶχανε ὅσοι σέ πιστεύανε εἰλικρινά, ἀπ' τῆς ψυχῆς τά βάθη καί σύ ἀγάπη! αἰώνια ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, κήρυγμα γλυκόφθογο, λυτρωτικό, τοῦ κόσμου βάλσαμο γλυκό. Ἐλάτε μέσα στήν ψυχή μου. Στολίστε τήν μέ τήν ὁμορφιά σας τήν ἀγνή, τήν πάλευκη σάν τῶν Ἀγγέλων τήν μορφή καί μείνετε γιά πάντα κοντά μου, γιά νά φέρω ἐπάξια τόν τίτλο τοῦ καλοῦ χριστιανοῦ. Γιά νά γίνω κι ἐγώ «πρῶτος καί ταπεινός τῆ καρδία» ὅπως ἦταν ὁ Χριστός μας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στήν Βηθανία βρίσκεται ὁ Κύριος, στό σπίτι κάποιου Σίμωνα τοῦ λεπροῦ. Φιλοξενεῖται καί ὁ Λάζαρος μέ τίς ἀδερφές του. Ἡ Μαρία, γιά νά δείξη τήν εὐγνωμοσύνη της γιά τήν ἀνάσταση τοῦ ἀδερφοῦ της, ἔχυσε στά πόδια τοῦ Κυρίου ἓνα δοχεῖο πολύτιμο μύρο. Μοσκοβόλησε ὅλο τό σπίτι κι ἡ γλυκιά μυρουδιά τοῦ μύρου εὐχαρίστησε ὅλους.

Μόνο τήν ψυχή τοῦ Ἰούδα δέν μπόρεσε νά μαλακώσει. Αὐτουνοῦ πού τήν εἶχε πουλημένη στό πάθος τοῦ χρήματος. Στό πάθος πού σβήνει κάθε εὐγενικό αἶσθημα στήν καρδιά τῶν ἀνθρώπων καί τήν κάνει νά σκέπτεται ταπεινά.

Ἀγανάχτησε καί διαμαρτυρήθηκε γιά τή σπατάλη τόσο χρήματος ὁ φιλοχρήματος μαθητής, γιατί ὅλα τά ζύγιζε καί τά μετροῦσε μέ τήν ἀξία μόνο τοῦ χρήματος, καί τήν εὐγνωμοσύνη ἀκόμη.

Γιά νά ἐκδικηθεῖ τό δάσκαλό του ἔτρεξε στούς γραμματεῖς καί Φαρισαίους καί διαπραγματεύτηκε τήν παράδοσή του. Οἱ μανιασμένοι ἀρχηγοί τῶν Ἑβραίων, πού ὕστερα ἀπό τήν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου εἶχαν ἀναστατωθεῖ καί ζητοῦσαν τή σύλληψη καί τιμωρία ὄχι μόνον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί τοῦ Λαζάρου, χάρηκαν μέ τήν ἀτιμη προσφορά του. Ἔργο εὐγνωμοσύνης καί ἀγάπης κάνει ἡ Μαρία στόν Κύριο καί Θεό της καί ἔργο προδοσίας καί ἀτιμίας ὁ φθονερός μαθητής. Πουλάει τόν διδάσκαλό του, τόν ἀκένωτο θησαυρό τῆς ἀγάπης, γιά τριάκοντα ἀργύρια!

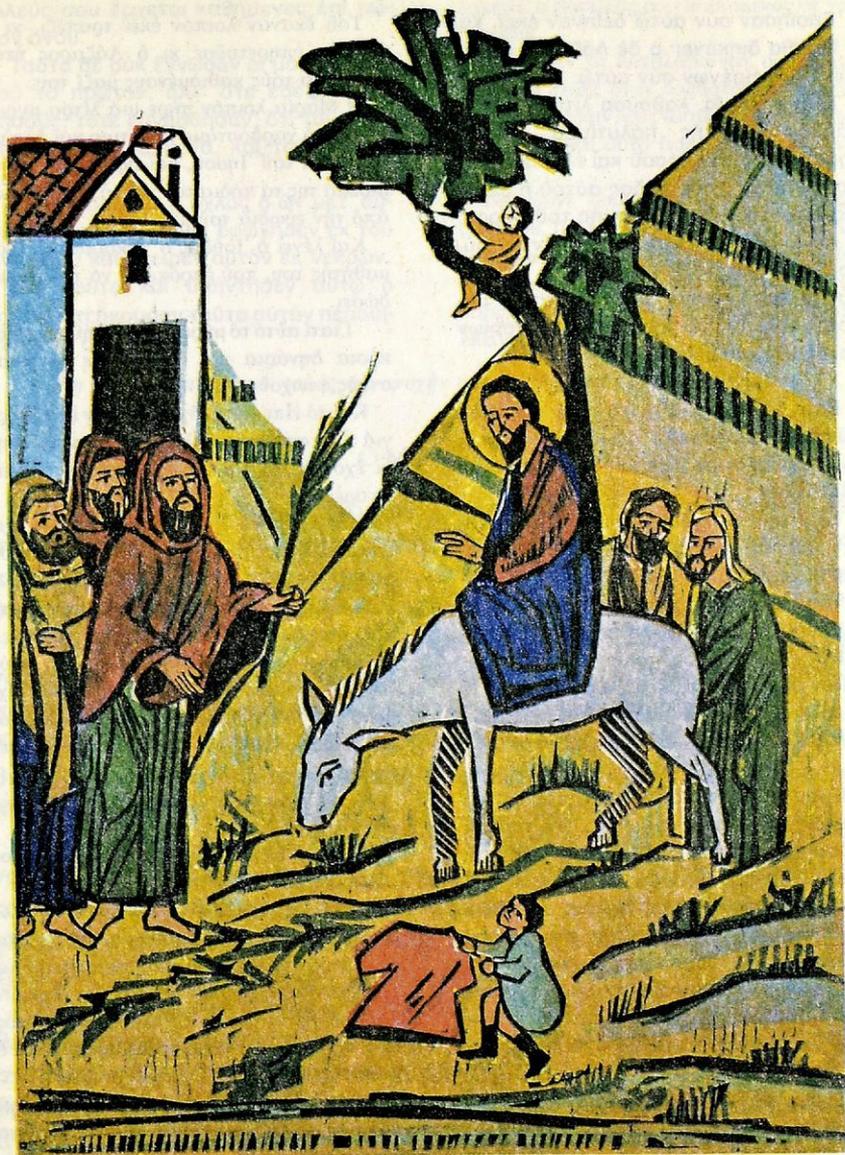
Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. ιβ', 1-18).

Κείμενο

Πρὸ ἕξι ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν.

Ἐξήγηση

Ὁ Ἰησοῦς, ἕξι μέρες πρὸ τοῦ Πάσχα πῆγε στή Βηθανία ὅπου ἦταν ὁ Λάζαρος ὁ πεθαμμένος, πού τόν ἀνάστησε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς.

Ἡ θριαμβευτική εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στά Ἱεροσόλυμα

Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἰς ἣν τὴν ἀντικειμένων σὺν αὐτῷ.

Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου.

Λέγει οὖν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· διατί τοῦτο τὸ μῦρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων دينارῶν καὶ ἐδόθη πτωχοῖς;

Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν.

Εἶπε οὖν ὁ Ἰησοῦς· ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πενταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό.

Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.

Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστί, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν, ὃν ἠγειρεν ἐκ νεκρῶν.

Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς, ἵνα τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν. Ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Τῆ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς, ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἐορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βατὰ τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον· ὡσαννά· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Εὐρὺν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὄναριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστί γεγραμμένον.

Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βα-

τοῦ ἔκαναν λοιπὸν ἐκεῖ τραπέζι, καὶ ἡ Μάρθα ὑπηρετοῦσε καὶ ὁ Λάζαρος ἦταν ἕνας ἀπὸ τῶν καθισμένων μαζί του.

Ἡ Μαρία λοιπὸν πήρε μιά λίτρα μυρωδικό ἀπὸ ναρδόσταμο πολυτίμο καὶ ἔλειψε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ σφούγγισε μὲ τὰ μαλλιά της τὰ πόδια του καὶ τὸ σπίτι γέμισε ἀπὸ τὴν εὐωδιά τοῦ μύρου.

Καὶ λέγει ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἕνας μαθητῆς του, πού ἐπρόκειτο νὰ τὸν παραδώσει.

Γιατί αὐτὸ τὸ μῦρο δὲν πουλήθηκε τριακόσια δηνάρια καὶ δὲ δόθηκε τὸ ποσὸ στοὺς φτωχοὺς;

Καὶ τὸ εἶπε αὐτό, ὄχι γιατί τὸν ἐνδιέφερε γιὰ τοὺς φτωχοὺς, ἀλλὰ γιατί ἦταν κλέφτης καὶ ἔχοντας τὸ ταμεῖο κρατοῦσε τίς συνεισφορές.

Εἶπε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἀφῆσέ την, τὸ ἔχει φυλάξει γιὰ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου.

Γιατί πάντοτε τοὺς φτωχοὺς τοὺς ἔχετε μαζί σας, ὅμως ἐμένα δὲν μέ ἔχετε πάντοτε.

Ἔμαθε λοιπὸν πλῆθος πολὺ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους πὼς εἶναι ἐκεῖ, καὶ ἦρθαν ὄχι μόνο γιὰ τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦν καὶ τὸ Λάζαρο πού ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς.

Κι ἀποφάσισαν οἱ ἀρχιερεῖς νὰ θανατώσουν καὶ τὸ Λάζαρο.

Γιατί γι' αὐτὸν πῆγαν πολλοὶ Ἰουδαῖοι καὶ πίστεψαν στὸν Ἰησοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα πολὺ πλῆθος πού εἶχε ἔλθει στὴν γιορτῆ, σὺν ἀκουσαν πὼς ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς στὰ Ἱεροσόλυμα, πήραν τὰ βάρια τῶν φοινίκων, βγήκαν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν καὶ φώναζαν. Ὡσαννά, εὐλογημένος αὐτὸς πού ἔρχεται στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εἶναι ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ.

Τότε ὁ Ἰησοῦς βρῆκε ἕνα γαϊδουράκι καὶ κάθισε ἐπάνω, καθὼς εἶναι γεγραμμένο (στοὺς προφῆτες).

Μὴ φοβᾶσαι, θυγατέρα Ἱερουσαλήμ, νά,

σιλεύς σου έρχεται καθήμενος επί πώ-
λον όνου.

Ταυτα δε ουκ εγνωσαν οι μαθηται αυ-
του το πρωτον, αλλ' οτε εδοξασθη ο
Ίησοϋς, τότε εμνήσθησαν, οτι ταυτα ην
επ' αυτω γεγραμμένα, και ταυτα εποί-
ησαν αυτω.

Έμαρτύρει ουν ο όχλος ο ών μετ' αυ-
του, οτε τον Λάζαρον εφώνησεν εκ του
μνημείου και ηγειρεν αυτον εκ νεκρων.

Δια τουτου και υπήντησεν αυτω ο
όχλος, οτι ηκουσαν τουτου αυτον πεποιθη-
κέναι το σημειον.

ερχεται ο βασιλιάς σου καθισμένος σε γαι-
δουρακι.

Αυτά δέν τά καταλάβαιναν οι μαθητές
του τότε, όμως όταν δοξάστηκε ο Ίησοϋς,
τότε θυμήθηκαν πώς αυτά για κείνον ήταν
γραμμένα, και αυτά έκαμε γι' αυτον ο κό-
σμος.

Βεβαίως λοιπόν ο κόσμος πού ήταν
μαζί του, οτι φώναξε από τον τάφο τό Λά-
ζαρο και τον ανέστησε από τούς νεκρούς.

Γι' αυτό και βγήκε νά τον υποδεχτεί ο
λαός, γιατί άκουσε πώς έκανε ο Ίησοϋς
εκεινο τό θαύμα.

Ρητό: «Ο ποιμήν ο καλός την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων».

ΟΜΙΛΙΑ

Τήν Κυριακή τό πρωί, ο Χριστός ξεκίνησε από τή Βηθανία για νά πάει
στήν Ίερουσαλήμ. Στή μεγάλη πόλη είχαν μάθει πώς βρισκόταν εκεί και
πώς θαρχόταν στήν πρωτεύουσα, για νά γιορτάσει τό Πάσχα. Τί χαρά
ένιωσε τό πλήθος!

Είχε τόσα χρόνια νά τον δεί. Τόν περισυνό χρόνο μέ λαχτάρα κοίταζε
νά τον δεί και νά τον αναγνωρίσει στό πλήθος των προσκυνητών, πού από
παντού είχε φτάσει στό μεγάλο ναό, αλλά μέ λύπη του δέν τον είδε. Ο
Χριστός είχε κατέβει και κείνη τή χρονιά στήν Ίερουσαλήμ, αλλά δέν κά-
θισε νά γιορτάσει τό Πάσχα, επειδή είδε πώς οι διαθέσεις των γραμματέων
και Φαρισαίων ήταν άγριες.

Τώρα θά τον έβλεπαν. Θά τον άκουαν πάλι νά τούς μιλάει στό μεγάλο
ναό και θά εύχαριστιόταν πού για λίγο ο αυστηρός τους νόμος θά ερμηνευό-
ταν αλλοιωτικά. Θά χαιρόνταν πού θά ξπαιρνε κάτι από τήν ήμεράδα και
γλυκύτητα του προσώπου του, και θά πλημμύριζε από άγάπη, ο νόμος της
τιμωρίας και της εκδίκησης των παραστρατημένων.

Είχε φτάσει στή Βηθσαφαγή. Πλήθος πολύ τον άκολουθοϋσε. Έκει κά-
θισε σ' ένα γαιδουράκι και προχωροϋσε προς τήν Ίερουσαλήμ. Τί γίνηκε
στό δρόμο! Τρελός ο κόσμος των γύρω χωριών, έτρεχε από τή χαρά του νά
βρεθει κοντά στό Χριστό. Άπλωνε τά ρουχα του νά περάσει επάνω ο
άγαπημένος του διδάσκαλος. Έκοβε και ξιχνε κλαδιά από φοινίκια κι
άπο άνθισμένα δέντρα και τον έραινε μέ λουλούδια φωνάζοντας:

᾿Ωσαννά! ᾿Ωσαννά! Ἐφελναν ὕμνους καί ψαλμούς λέγοντας: Εὐλογη-
μένος ὁ βασιλιάς πού φτάνει στό ὄνομα τοῦ Κυρίου!

Ἡ μεγαλειώδης πομπή προχωροῦσε πρὸς τήν Ἱερουσαλήμ καί δλοένα
προστίθονταν καί ἄλλοι ἄνθρωποι, πού ἔφταναν ἀπ' ὄλους τούς δρόμους.

Στό γύρισμα τοῦ δρόμου φάνηκε ἡ Ἱερουσαλήμ. Νά ἡ μεγάλη πόλη
ὀλόασπρη μέ τό μεγάλο ναό καί τούς μαρμαρένιους πύργους της. Στήν
κοιλάδα πλήθος πολύ περίμενε ὦρες τό Χριστό. Μόλις φάνηκε ἄρχισε νά
φωνάζει;

᾿Ωσαννά! ᾿Ωσαννά! Τώρα βγαίνουν καί ἀπό τήν πύλη τῆς Ἱερουσαλήμ
χιλιάδες κόσμου κρατώντας στά χέρια κλαδιά φοινίκων καί κλωνάρια ἀπό
ἀνθισμένα δέντρα.

Σείεται ὁ τόπος ἀπό τίς φωνές: Εὐλογημένος ἐκεῖνος πού ἔρχεται στό
ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ. ᾿Ωσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις!

Περνάει τῆ μεγάλη πύλη σάν ὁ ταπεινότερος ἄνθρωπος, ὁ βασιλιάς τῶν
βασιλιάδων, καβάλα στό γαῖδουράκι καί προχωρεῖ μέσα στήν πόλη. Δεξιά
καί ἀριστερά κόσμος πολὺς. Ἀπό τά παράθυρα, ἀπό τά μπαλκόνια ἀπό
παντοῦ, ρίχνουν λουλούδια στόν υἱό τοῦ Δαβίδ, στό βασιλιά τους, στόν
ἐλευθερωτῆ τῶν ψυχῶν τους, σ' αὐτόν, πού τόν περίμεναν αἰῶνες τώρα,
σύμφωνα μέ τίς προφητείες τῶν προφητῶν τους.

Θριαμβευτική ἦταν ἡ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ μας στήν Ἱερουσαλήμ. Τόν
ὑποδέχτηκε μέ εὐλάβεια τό πλήθος, μέ χαρές καί ἀγνότητα ψυχική τά παι-
διά, μέ εὐγνωμοσύνη ὅσοι γιατρεύτηκαν, μέ τήν ἐλπίδα οἱ ἄρρωστοι, μέ τήν
προσδοκία τῆς παρηγοριᾶς οἱ δυστυχισμένοι καί πονεμένοι τῆς ζωῆς καί
ὄλοι μαζί μέ τή χαρά ζωγραφισμένη στά πρόσωπα.

Γιορτάζουμε κι ἐμεῖς σήμερα τήν εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ στήν Ἱερουσαλήμ
καί ὅπως τά παιδιά τότε χαίρονταν κι ἔφελναν κρατώντας «τά τῆς νίκης
σύμβολα», ἔτσι κι ἐμεῖς χαιρόμαστε καί ψάλλουμε τό ὠσαννά στό Χριστό
μας, στόν ἀρχηγό τῆς θρησκείας μας.

Ἀνοίγουμε τό δρόμο τῆς ψυχῆς μας νά περάσει καβαλάρης μέσα μας,
θριαμβευτής καί νικητής κάθε μας κακῆς σκέψης καί πράξης. Γιά νά μᾶς
ἀξιώσει νά ταξιδέψουμε μαζί του μέ καθαρή καρδιά, ὅλο τό διάστημα τῆς
ἑβδομάδας τῶν παθῶν του. Νά σταθοῦμε πλάι του, ν' ἀκούσουμε τά λόγια
του, νά σφουγγίσουμε τόν ἰδρώτα ἀπό τό πρόσωπο τῆς ἀγωνίας του. Νά
μεταλάβουμε ἀπό τόν μυστικό του δειπνο, νά κλάψουμε ἀπάνω στό σταυρό
του καί νά γιορτάσουμε ὕστερα τό θρίαμβό του, τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή
του.

Γ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

ΟΙ ΜΥΡΟΦΟΡΕΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στήν καρδιά τῆς κάθε γυναίκας λάμπει, σάν πετράδι ἀτίμητο ἢ ἀγάπη, ἢ ἀγνή ἀγάπη. Αὐτή τήν σπρώχνει νά προσφέρει ὑπηρεσίες μεγάλες σά μητέρα, σά σύζυγος, σάν ἀδερφή, σά χριστιανή.

Ἡ γυναίκα λιγοστεύει τή σκληρότητα τοῦ ἄντρα καί τή μαλακώνει. Αὐτή χύνει βάλαμο παρηγορίας στούς πικραμένους. Ὁ λόγος τῆς, φωνή ἀγγελική. Τό χέρι τῆς, ξέρει ν' ἀγγίζει μέ βελουδένια μαλακότητα ὅλες τίς πληγές. Τό στοργικό τῆς χαμόγελο χαρίζει τήν ἐλπίδα.

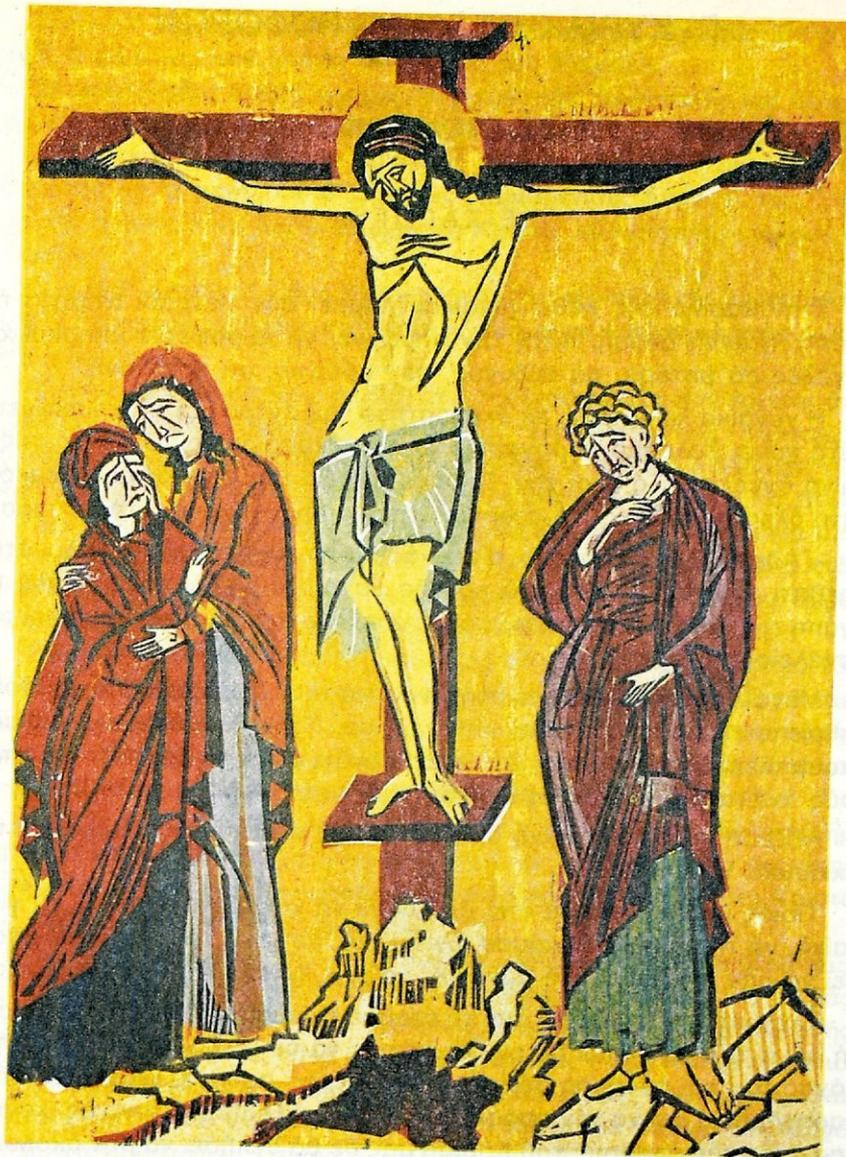
«Ἀδερφή» στόν πόλεμο, ἀλλά «ἀδερφή» καί στήν εἰρήνη πλάι στό κρεβάτι τοῦ πόνου. Καί πρό παντός μάνα. Ἀπό ἐδῶ πηγάζει ὅλη ἡ ἀγάπη τῆς, ὅλη ἡ λαχτάρα τῆς, ὅλος ὁ πόνος τῆς, ὅλη ἡ δύναμη καί τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς τῆς.

Μεγαλώνει τόν ἄνθρωπο στήν ἀγκαλιά τῆς, γι' αὐτό καί πονάει τόν ἄνθρωπο περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον. Στήν ἀγκαλιά τῆς μάνας ἀκουμπάει ὅλος ὁ κόσμος. Ἀπ' ἐκεῖ περνάει ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα, ἀπό τούς ἀνώτατους ἄρχοντες ὡς τόν ταπεινότερο ἄνθρωπο.

Ἀερίζει ἡ τιμὴ πού ἔκανε ὁ Χριστός μας στή γυναίκα, ἀλλά καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ποιός μπορεῖ ὕστερα ἀπό ὅλα αὐτά νά κακομεταχειριστεῖ τή γυναίκα, νά τῆς φερθεῖ βάνουσα, ἐγωιστικά, μέ κακό τρόπο; Ποιός μπορεῖ νά μὴν ὑπακούει στή μάνα καί νά μὴν ἐκτελεῖ τά θελήματά τῆς;

Ὁ Χριστός μας, ἀπάνω ἀπό τό σταυρό τοῦ μαρτυρίου του, σάν εἶδε τή μάνα του νά κλαίει δέ συλλογίστηκε τό δικό του πόνο, ἀλλά τῆς μάνας του καί ἀνάθεσε στόν ἀγαπημένο του μαθητὴ Ἰωάννη νά τήν παρηγορήσει καί νά τήν προσέχει. Κανένας ἀληθῆς χριστιανός, κανένας ἀπό τούς ὁπαδούς τοῦ Κυρίου μας δέ θά θελήσει νά μὴν ἀκολουθήσει τό παράδειγμά Του.

Ἡ Σταύρωση

Κεῖμενο

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἐλθὼν ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Πιλάτος, ἐθαύμασεν, εἰ ἤδη τέθηκε, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτόν, εἰ πάλοι ἀπέθανε.

Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ.

Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελῶν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι καὶ κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένος ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου.

Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσὴ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται.

Καὶ διαγενομένου τοῦ σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμῃ ἡγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν.

Καὶ λίαν πρωτὴ τῆς μῆρας σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου.

Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;

Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα.

καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιῶν, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν.

Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβεῖσθε Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.

Ἐξήγησις

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Ἀριμαθαίας, σεβάσιμος βουλευτής, ποῦ καὶ αὐτὸς περιεμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἦρθε πῆρθε θάρρος καὶ παρουσιάσθηκε στὸν Πιλάτου καὶ ζήτησε τὸ λείψανο τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Πιλάτος ἀπόρησε ποῦ εἶχε πεθάνει τόσο γρήγορα καὶ προσκαλέσας τὸν ἐκατόνταρχο τὸν ρωτοῦσε ἂν εἶχε πεθάνει πρὸ πολλοῦ.

Καὶ σὺν ἔμαθε τὸ θάνατο ἀπὸ τὸν ἐκατόνταρχο, χάρισε τὸ λείψανο στὸν Ἰωσήφ.

Καὶ ἀγόρασε σεντόνι καὶ τὸν κατέβασε καὶ τὸν τίλιξε μέσα στὸ σεντόνι καὶ τὸν ἔβαλε σὲ τάφο ποῦ ἦταν σκαλισμένος μέσα σὲ βράχο καὶ κύλισε μιὰ πέτρα σπῆ θύρα τοῦ τάφου.

Κι ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰωσὴ ἔβλεπαν ποῦ τὸν ἔθαψαν.

Καὶ σὺν πέρασε τὸ Σάββατο, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμῃ ἀγόρασαν ἀρώματα, γιὰ νὰ πάνε νὰ τὸν ἀλείψουν.

Καὶ πρωτὴ, πρωτὴ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας ἔρχονται στὸν τάφο ἀφοῦ βγῆκε ὁ ἥλιος.

Καὶ λέγανε μεταξύ τους, ποιὸς θὰ μᾶς κυλίσει τὴν πέτρα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ τάφου;

Καὶ κοιτάζοντας βλέπουν πῶς εἶχε ἀποκυλιστεῖ ἡ πέτρα ἡ ὁποία ἦταν ὑπερβολικὰ μεγάλη.

καὶ μπῆκαν στὸν τάφο καὶ εἶδαν ἕνα νεὸ καθισμένο δεξιᾷ ντυμένον μέ στολὴ ἄσπρη, καὶ τρόμαξαν.

Κι ἐκεῖνος τοὺς λέει, μὴν τρομάζετε· τὸν Ἰησοῦ ζητᾶτε τὸν Ναζαρηνὸ τὸ σταυρωμένο; Ἀναστήθηκε δὲν εἶναι ἐδῶ· νὰ τὸ μένος ποῦ τὸν ἔβαλαν.

Ἄλλ' ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν.

Καὶ ἐξεληθοῦσαι ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Ἄλλὰ πηγαίνετε καὶ πέστε τοῦς μαθη-
τές του καὶ στὸν Πέτρο ὅτι πηγαίνει ἐμπρὸς
ἀπὸ σᾶς στὴ Γαλιλαία· ἐκεῖ θὰ τὸν δεῖτε,
καθὼς σᾶς εἶπε.

Καὶ βγήκαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸν τάφο
γογγίζοντες γιὰ τὴν εἶχον καταλάβει τὸν
τρόμον καὶ ἔκστασιν καὶ κανενὸς δὲν εἶπεν τίποτε,
γιὰ τὴν φόβον.

Ρητό : «Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν» (Ρωμ. β', 10).

ΟΜΙΛΙΑ

Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Ὁ Χριστὸς μας ἀνεβαίνει τὸ δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ. Σέρνει τὰ κουρασμένα πόδια του πρὸς τὸ δρόμον τοῦ μαρτυρίου του καὶ τὸν ἀκολουθεῖ τὸ πλῆθος πού οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ξεσήκωσαν. Λάμπουν οἱ λόγχοι τῶν στρατιωτῶν καὶ οἱ βαριεῖς τοὺς πανοπλίαις στό φῶς τοῦ ἡλίου. Μὲ τὸ ἀγκάθινον στεφάνιν στό μέτωπό του προχωρεῖ ὁ βασιλιάς ὄλου τοῦ κόσμου πρὸς τὸν τόπον πού θὰ γίνῃ αἰώνιον προσκύνημα τῶν ὀπαδῶν του, στοὺς αἰῶνες πού θ' ἀκολουθήσουν. Ἀπὸ μακριὰ ἀνεβαίνουν στὸν ἀνηφορικὸν δρόμον καὶ οἱ μαθήτριαι τοῦ Κυρίου.

Δὲ φοβήθηκαν τοὺς βλοσυροὺς στρατιώτας τοὺς ἀγριοὺς, τοὺς κακοὺς, τοὺς ἀλύγιστους ἐφαρμοστές τῶν νόμων. Δὲ φοβήθηκαν τὰ ἀγρία καὶ μανιασμένα πλῆθη τῶν Ἑβραίων καὶ ἔτρεξαν ἐκεῖ πάνω στό λόφον τοῦ Γολγοθᾶ, ὅταν ὄλοι σκορπίστηκαν, ὅταν ὄλοι τὸν ἀρνήθηκαν, ὅταν ὄλοι κοίταζαν τὸν ἑαυτὸν τους. Ἐτρεξαν νὰ τοῦ παρασταθοῦν στίς τελευταῖαις στιγμῆς τῆς ζωῆς του.

Ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ χάιδευσεν ἡ ματιὰ τους τὸν πονεμένο Ἰησοῦν μας. Τὸ δάκρυ τους ἀνταμώνονταν μὲ πολλὰ στάλας τοῦ ιδρώτα του καὶ ἔπεφτε στὴ λουλουδιασμένη γῆ καὶ γινόταν ἕνα. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἀγνὸν δάκρυ τῆς γυναίκας εἶναι σάν τὴν δροσίαν τοῦ Μᾶη στίς καρδιὰς πού ὑποφέρουν.

Πόσον ἠθελαν νὰ βρεθοῦν πρὸς τὸν κοντὰ του! Ἐκεῖ ἐπάνω στό ὕψος τοῦ λόφου νησιτικῆς, κάτω ἀπὸ τὴν φλογισμένην ἀκτίνην τοῦ ἡλίου, παρακολουθοῦσαν τὸ θεῖον δράμα καὶ τὸ στήθος τους βούρκωνε ὅσες φορὲς τὸ μανιασμένο πληρωμένο πλῆθος τῶν Ἑβραίων περνώντας ἀπὸ τὸ σταυρὸν, ἔβριζε τὸ διδάσκαλόν τους. Τρεῖς ὥρες στάθηκε ζωντανὸς πάνω στό σταυρὸν

ὁ Χριστός μας καί τίς τρεῖς αὐτές ὥρες δέν τόν ἄφησαν ἀπό τά μάτια τους οἱ ἀγαπημένες του μαθήτριες.

Ἔτσι στιγμιές ἀγωνίας τοῦ Θεοῦ μας, ἀλλά καί τῶν πλασμάτων πού τόν ἀγαποῦσαν καί τόν ἐλάτρευαν σά Θεό τους!

Κι ὅταν ὁ Ἰωσήφ πήρε τήν ἄδεια ἀπό τόν Πιλάτο νά θάψει τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, βρίσκονταν ἀκόμα ἐκεῖ ἐπάνω καί εἶδαν πού «ἔθηκαν αὐτόν». Εἶδαν καί τή μεγάλη πέτρα τήν ἀσήκωτη, πού ἔβαλαν στήν πόρτα τοῦ μνημείου οἱ στρατιῶτες. Ἐκλασαν τήν ταφή του καί γύρισαν στό σπίτι τους ἀργά τό βράδυ. Ἦταν ἡ πιό πονεμένη μέρα τῆς ζωῆς τους. Ἐχασαν τόν ἀγαπημένο τους διδάσκαλο καί δέ θά τόν ξανάβλεπαν.

Τήν Κυριακή ξεκίνησαν τά χαράματα, ὅταν φάνηκε ὁ αὐγερινός κι ἡ πούλια πήγαινε νά κοιμηθεῖ. Κρατώντας στά χέρια τους τά δοχεῖα μέ τά πολύτιμα μύρα προχωροῦσαν πρὸς τό μνήμα τοῦ Κυρίου. Πηδοῦσαν οἱ καρδιές τους ἀπό τή συγκίνηση. Ἡ δροσιά τῆς αὐγῆς δροσίσει τά ἀναμμένα μάγουλά τους καί σιγά σιγά, ἀνάλαφρα, σά νά ἔσαν ἀέρινες, προχωροῦσαν πρὸς τόν ἐρημικό κῆπο πού εἶδαν ὅτι «ἔθηκαν αὐτόν».

Στά μάτια τους ἔλαμπε τό δάκρυ, σάν ἔπεφτε ἀπάνω του τό φῶς τοῦ αὐγερινοῦ καί ἀνέμιζαν τά μακριά τους φορέματα, καθὼς τά χάιδευε τό δροσερό πρῶινό ἀεράκι.

Μπήκαν στόν κῆπο. Τώρα θυμήθηκαν τή μεγάλη πέτρα πού εἶδαν χθές πῶς κύλισαν στήν εἴσοδο τοῦ μνημείου οἱ στρατιῶτες καί ἄρχισαν νά ἀναρωτιοῦνται: «τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τόν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου». Ἦταν πιά μπροστά στό μνήμα καί μέ μεγάλη τους ἐκπληξη εἶδαν πῶς ὁ λίθος ἦταν ριγμένος κάτω κι ἀπό μέσα ἔβγαινε ἕνα δυνατό φῶς πού τίς θάμπωσε.

— Θεέ μου τί συνέβηκε! εἶπαν οἱ μυροφόρες καί βιάστηκαν νά μποῦνε μέσα. Ἐνας λευκοφορεμένος ἄγγελος κάθονταν στά δεξιά τοῦ μνημείου. Μόλις τόν εἶδαν καί εἶδαν πῶς καί τό σῶμα τοῦ διδασκάλου τους δέ βρίσκονταν ἐκεῖ, ἔμειναν μέ ἀνοιχτό τό στόμα. Δέν ἤξεραν τί νά ὑποθέσουν.

Τό κατάλαβε ὁ ἄγγελος καί τοὺς ἐξήγησε τί συνέβηκε. Πόσο χάρηκαν! Χάρηκαν πού θά ξανάβλεπαν τό δάσκαλό τους. Βγαίνουν ἀπό τό μνήμα καί πιασμένες ἀπό τά χέρια τρέχουν πρὸς τοὺς ἄλλους μαθητές τοῦ Κυρίου, γιά νά τοὺς ἀναγγείλουν τό χαρμόσυνο γεγονός.

Ἄλλως μᾶς λέγει ἄλλος εὐαγγελιστής, στίς μυροφόρες πρωτοφανερώθηκε ὁ Κύριος μετά τήν Ἀνάσταση. Εἶναι μεγάλη ἡ τιμή πού ἔκανε στίς

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου

ἀγαπημένες του μαθήτριες. Θέλησε αὐτές πρώτες νά κηρύξουν στόν κόσμο τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασή του, γιατί αὐτές τοῦ παραστάθηκαν ὡς τίς τελευταίες ἡμέρες τῆς ζωῆς του.

Αὐτό εἶναι τό ἔργο τῶν μυροφόρων. Πολύ δίκαια ἡ Ἐκκλησία μας ἀφιέρωσε τήν αὐριανή Κυριακή στίς μυροφόρες. Θέλησε νά τίς τιμήσει γιά τό μεγάλο ἔργο τους, γιά τίς ὑπηρεσίες πού πρόσφεραν στόν Κύριο.

Ἀφοσιωμένες στό Χριστό μας μαζί μέ τόσες ἄλλες μαθήτριές του, τόν ἀκολουθοῦσαν καί στή ζωή Του παντοῦ καί πρόσφεραν τίς ὑπηρεσίες τους καί στόν ἴδιο καί στούς Ἀποστόλους. Τίς σαγήνευε μέ τή διδασκαλία του. Ὁ Κύριος ἔδωσε γιά πρώτη φορά στή γυναίκα τή θέση πού τῆς ἄξιζε μέσα στήν κοινωνία. Τήν ἀνύψωσε ἀπό τή δουλεία καί τῆς ἔδωσε τήν ἰσοτιμία μέ τόν ἄντρα. Τό κήρυγμα: «οὐκ ἐνὶ ἄρσεν ἢ θήλυ» πού ἐπανάλαβε ἀργότερα καί ὁ τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή του, ἦταν κήρυγμα πολύ τολμηρό ἐκείνη τήν ἐποχή καί εἶχε βαθιά ἀπήχηση στίς ψυχές ὄλων τῶν γυναικῶν. Γιά τόν Κύριο ὄλες οἱ γυναῖκες ἦταν τό ἴδιο καί ἡ Σαμαρείτισσα καί ἡ εἰδωλολάτρισσα Χαναναία καί ἡ «Συγκύπτουσα».

Ἡ ἀλάθητη ματιά του, εἶδε τί ρόλο μποροῦσε νά παίξει ἡ γυναίκα στή ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος γιὰ τό καλὸ τῆς καὶ τὴν τίμησε καὶ τὴν ἀνάδειξε καὶ τῆς ἔδωσε τὴ θέση πού τῆς ἄξιζε μέσα στὴν κοινωνία.

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΑΠΟ ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

«Ὡ πόσο ὑψηλὴ, χριστιανὲς γυναῖκες, εἶναι ἡ ἀποστολή σας! Καὶ πόσα ὀφείλετε στὸ Εὐαγγέλιο, πού ἀπὸ τόσο βάθος, σὰς ἀνύψωσε σέ τόσο ὕψος. Εἶθε νά ἐννοήσετε καλὰ τὴν ἀποστολή σας. Εἶθε εὐγνώμονες πρὸς τὸν Εὐεργέτη, νά γίνετε ἀληθινὲς μυροφόρες σκορπίζοντας στὴ γῆ μας μύρα πίστεως, ἐλέους καὶ καλοσύνης. Εἶθε μὲ τὴν γλυκύτητα πού εἶναι ἔμφυτη σέ σᾶς, νά χύσετε λάδι στὶς τρικυμίες πού ταράζουν συθέμελα τό οἰκογενειακὸ καὶ Ἐθνικὸ μας σκάφος. Εἶθε, ἀνώτερες ἀπὸ προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες, πού καμιὰ φορὰ ἔχετε, νά ἐργασθεῖτε μὲ πίστη ἀκλόνητη γιὰ τὴν ἠθικοποίηση καὶ ἀνάπλαση τοῦ Γένους μας».

Κωνσταντῖνος Καλλίνικος

Δ΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΒΗΘΕΣΔΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εἶναι παραλυτικὸς τριάντα ὀχτῶ ὀλόκληρα χρόνια. Τί περιμένει κι αὐτός στὴ θαυματουργὴ πηγὴ τῆς Βηθεσδᾶ, μιά πού δέν ἔχει κάποιον νά τὸν βάλει μέσα, ὅταν θά κατέβαινε ὁ ἄγγελος νά ταράξει τό νερό; Ἐλπίζει, πὼς μπορεῖ νά γίνει καὶ γι' αὐτόν κάτι. Ἡ ἐλπίδα δέν ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπο ποτέ. Ὡς τὴν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς του ἀκοίμητος παραστάτης τὸν δυναμώνει καὶ τὸν βοηθάει νά περάσει καὶ τίς μεγαλύτερες δυσκολίες τῆς. Σύντροφος ἀπὸ τοὺς καλύτερους στὴ ζωὴ. Χάσιμο τῆς ἐλπίδας εἶναι μεγάλος κλονισμὸς καὶ στοιχίζει πολλὰς φορές καὶ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ.

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθεσδα

Πιστός σύντροφος ἡ ἐλπίδα στόν παραλυτικό, δέν τόν ἐγκατέλειψε ποτέ. Ποιός ξέρει! Μπορεῖ ἐκείνη τῆ στιγμή πού ὁ ἄγγελος θά κατέβαινε νά περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ κανένας φιλόθρωπος καί νά τόν ἔβαζε πρῶτον μέσα στό νερό. Ὑπῆρχαν καί φιλόθρωποι καρδιές· ἀλλιῶς δέ θά ἔφτανε κι αὐτός ὡς ἐκεῖ.

Ἦταν σκέψεις εὐχάριστες πού νανούριζαν τόν πόνο καί τή δυστυχία τοῦ καημένου τοῦ παραλυτικοῦ.

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα.

Ἐν ταύταις κατέκειτο πλήθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησης.

Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινε ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιής ἐγίνετο ὡς δήποτε κατείχετο νοσήματι.

Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ, τριάκοντα καὶ ὀκτῶ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ.

Τούτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακειμένον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;

Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν.

Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῆ τὸ ὕδωρ βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει.

Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει.

Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιῆς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιπάτει, ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ.

Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι, τῷ θεραπευμένῳ σάββατον ἐστίν· οὐκ ἐξεστὶ σοὶ ἄραι τὸν κράβαττον.

Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκείνός μοι εἶπεν· ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει.

Ἐξήγησις

Ἐκείνον τὸν καιρὸ ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ Ἱεροσόλυμα.

Κι εἶναι ἐστὶ τὸ Ἱεροσόλυμα κοντὰ τὴν Προβατικὴ πύλη μιά δεξαμενὴ, πού Ἑβραϊκὰ λέγεται Βηθεσδά καὶ εἶχε πέντε στοᾶς.

Ἐκεῖ μέσα κοίτονταν πλήθος οἱ ἄρρωστοι – τυφλοὶ, κουτσοί, παράλυτοι, πού περιέμεναν τὴν κίνηση τοῦ νεροῦ.

Γιατὶ ἄγγελος κάθε τόσο κατέβαινε εἰς τὴν κολυμπήθρα καὶ κινουσε τὸ νερό· ἐκεῖνος λοιπὸν πού ἐμπαινε πρῶτος μετὰ τὴν κίνηση τοῦ νεροῦ γινόταν καλά ἀπὸ ὅποιαδήποτε ἄρρώστια καὶ ἂν ἔπασχε.

Κι ἦταν ἐκεῖ ἓνας ἄνθρωπος πού εἶχε τριάντα ὀκτῶ χρόνια ἄρρωστος.

Αὐτὸν ὅταν τὸν εἶδε ὁ Ἰησοῦς πραγματικῶς ἀπάντησε πὼς ἔχει πολὺν καιρὸ, τοῦ λέει· θέλεις νὰ γιαιτρευτεῖς;

Τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄρρωστος· Κύριε, δὲν ἔχω ἄνθρωπο, πού σάν κινήθῃ τὸ νερό νὰ μὲ βάλῃ εἰς τὴν δεξαμενὴ. Κι ἐνῶ πηγαίνω ἐγώ, ἄλλος κατεβαίνει πρωτύτερα.

Τοῦ λέει ὁ Ἰησοῦς· σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει.

Κι ἀμέσως ἐγινε καλά ὁ ἄνθρωπος, καὶ πήρε τὸ κρεβάτι του καὶ περπατοῦσε. Κι ἦταν Σάββατο ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι εἰς αὐτὸν πού γιαιτρευτεῖται. Σάββατο εἶναι, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σηκώνεις τὸ κρεβάτι σου.

Κι αὐτὸς τοῦς ἀποκρίθηκε. Ἐκεῖνος πού μὲ γιαιτρεψε, ἐκεῖνος μοῦ εἶπε, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει.

Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοὶ ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ περιπάτει.

Ὁ δὲ Ἰαθεῖς οὐκ ἤδει τίς ἐστὶν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ.

Μετὰ ταῦτα εὕρισκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῶ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἴδε ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοὶ τί γένηται.

Ἀπήλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιῆ.

Τὸν ρωτοῦσαν λοιπόν, ποιὸς σοῦ εἶπε πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει;

Καὶ ὁ γιατρεμένος δὲν ἤξευρε ποιὸς ἦταν, γιατί ὁ Ἰησοῦς χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του, ἐπειδὴ ἦταν κόσμος πολὺς ἐκεῖ πέρα.

Κατόπιν τὸν βρῖσκει ὁ Ἰησοῦς μέσα στό ναὸ καὶ τοῦ λέγει· Νά, ἔγινες καλά, νά μὴν κάνεις πιά ἁμαρτίες, μήπως πάθεις κάτι χειρότερο.

Ἐφυγε ὁ ἄνθρωπος καὶ πληροφορήσε τούς Ἰουδαίους πὼς ὁ Ἰησοῦς εἶναι αὐτὸς πού τὸν ἔκανε καλά.

Ρητό : «Ἴδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε».

ΟΜΙΛΙΑ

Σφίγγεται ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου σά διαβάξει τὴν ἀρχὴ τῆς σημερινῆς περικοπῆς. Πλήθος ἀρρωστοί, ἀπὸ λογιῆς λογιῆς ἀρρώστιες, εἶναι ξαπλωμένοι στό κρεβάτι τους περιμένοντας νά μποῦνε στό θαυματουργό νερό τῆς δεξαμενῆς. Σάν ἓνα ὑπαίθριο νοσοκομεῖο ἦταν ὁ τόπος τῆς προβατικῆς πύλης, ὅπου ὑπῆρχε ἡ κολυμπήθρα τῆς Βηθεσδᾶ.

Μιά μέρα φτάνει στόν τόπο τοῦ ἀνθρώπινου πόνου ὁ Χριστός μας. Πήγαινε στήν Ἱερουσαλήμ νά γιορτάσει τὸ Πάσχα. Ἦταν ὁ δεῦτερος χρόνος τῆς δημόσιας ζωῆς του. Δέν μπήκε στή μεγάλη πόλη ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν προβατικὴ.

Ἔνας ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους, πού βρισκόταν ξαπλωμένος στίς πέντε στοές, ἦταν καὶ ὁ παραλυτικός. Μόνος, ἔρημος, χωρὶς κανένα στή ζωῆ, περιμενε κι αὐτός «τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν». Σταματᾶει μπροστά του ὁ Χριστός, ἄγνωστος ἐντελῶς καὶ τὸν ρωτᾶει· Θέλεις νά γίνεις καλά; Ἄν θέλει! Μήπως βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ ἄλλη αἰτία; Θέλει, ἀλλὰ ποιὸς ὅμως νά τὸν βάλει τὴν ὥρα πού ἔπρεπε μέσα στήν δεξαμενῆ;

Μέ φωνή σταθερῆ, πού ἔκρυβε ὄλον τὸν πόνο του, ἀλλὰ καὶ τὴ λαχτάρα καὶ τὴ θέληση νά γίνει καλά, ὁ παραλυτικός ἀπάντησε· Ναὶ κύριε.

«Ἐγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει». Τούτῃ ἡ φωνὴ καταλαβαίνει πὼς τοῦ δίνει δύναμη. Νιώθει τὰ πόδια του ἱκανά νά σηκωθοῦν καὶ νά κρατήσουν τὸ βᾶρος τοῦ σώματός του. Σηκώνεται καὶ

περπατεί. Μ' όλο τό βάρος του κρεβατιού πού φέρνει στίς πλάτες του, τρέχει νά φτάσει όσο πιό γρήγορα μπορεί στό σπίτι του. "Όσοι τόν ήξεραν τόν σταματούσαν και τόν ρωτούσαν πώς γίνηκε αυτό τό θαύμα. Ποιός ήταν ό θεραπευτής του. Πού νά τόν ξέρει! Σαστισμένος όπως ήταν, τόν έχασε από τά μάτια του.

Οί γραμματείς και οί Φαρισαίοι σάν είδαν τό θαύμα δάγκαναν τά χείλη τους από θυμό.

Μοχθηροί στήν καρδιά όπως ήταν, δέ χάρηκαν γιατί ένας άνθρωπος θεραπεύτηκε. Πάντοτε οί ίδιοι ήταν. Μήπως μπορούσε νά φωλιάσει μέσα τους ή αγάπη πρός τόν πλησίον, γιά νά δούν μέ άλλο μάτι τή θεραπεία ενός δυστυχιμένου; 'Αγάπη και μοχθηρία δέν μπορούν νά σταθούν μαζί, γιατί: «ή αγάπη ου λογίζεται τό κακόν» λέγει ό 'Απόστολος Παύλος.

"Ένα βάρος είχε στήν ψυχή του ό παραλυτικός. Δέν μπόρεσε νά ευχαριστήσει τόν ευεργέτη του κι αυτό τόν βασάνιζε πολύ. Πήγε στή συναγωγή νά προσευχηθεί γιά τόν άγνωστο του καλόν άνθρωπο. "Ω! άς ήταν νά τόν έβλεπε μιά φορά μπροστά του νά τόν ευχαριστήσει.

"Ο καρδιογνώστης θεός πηγαίνει και αυτός εκεί. Πόσο χάρηκε ό παραλυτικός σάν έμαθε ποιός ήταν ό ευεργέτης του. «Μηκέτι άμαρτανε» του λέγει ό Χριστός, γιατί άποτέλεσμα άμαρτίας φαίνεται ήτάν ή άρρώστια του.

Νά ξαναμαρτήσει! "Ηταν δυνατόν! Μιά ζωή βασανίστηκε εξαιτίας τής άμαρτίας και νά πέσει πάλι σέ σφάλματα;

Βλέπουμε, παιδιά μου, ότι ό παραλυτικός μπόρεσε και άντεξε επί 38 χρόνια τή μεγάλη του άρρώστια χωρίς γογγυσμό κανένα. Πίστευε και ήλπιζε πώς θά γίνει καλά. Ποτέ δέν έχασε τήν έλπίδα του στό Θεό.

Παιδί μου, άντάμωσε και σύ τήν ψυχή σου μέ τό Θεό, μέ πίστη άκλόνητη πώς θά σέ βοηθήσει και νά είσαι βέβαιος πώς θά αποκτήσεις δύναμη και θά γίνεις ικανός όλα νά τά εκτελέσεις. Θά διώξεις μακριά τίς λύπες και δέ θά συντριβείς άπ' αυτές. Οί άποτυχίες σου θά γίνουν επιτυχίες. "Αν πήρες κακούς βαθμούς στόν έλεγχο σου, μήν απογοητεύεσαι. Βάλε τά δυνατά σου και θά νικήσεις. "Εκείνο πού δέ θέλουμε δέν τό κατορθώνουμε. Δέ μιλάμε γιά πράξεις πού ξεπερνούν τή δύναμή μας, αλλά γιά κείνες πού είμαστε ικανοί νά τίς εκτελέσουμε και δέ θέλουμε. Πίστη στό Θεό και θέληση, οί δυό αυτές άρετές μαζί κάνουν θαύματα. Μέ τίς ίδιες άρετές τράβηξαν εμπρός όλοι οί άγιοι και νίκησαν, άξιωθέντες τής ουρανίου βασιλείας.

Ε΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΑΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣΣΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Γιά νά πάει κανείς σύντομα από τήν Γαλιλαία στήν Ἰουδαία ἔπρεπε νά περάσει ἀπό τήν Σαμάρεια. Τοῦτον τό δρόμο δέν τόν περνοῦσαν ποτέ οἱ Ἰουδαῖοι καί οἱ Γαλιλαῖοι γιά νά μή μολυνθοῦν, ἐπειδὴ τή Σαμάρεια τή θεωροῦσαν χώρα ἀμαρτωλή. Ὁ Χριστός δέ συμμεριζόταν τό μίσος αὐτό τῶν συμπατριωτῶν του. Πηγαίνοντας ἀπό τήν Ἰουδαία στή Γαλιλαία πέρασε ἀπό τή Σαμάρεια.

Ἦταν μεσημέρι. Ὁ ἤλιος ἔριχνε τίς καφτερές μεσημεριάτικες ἀχτίνες του στή γῆ. Καθισμένος ὁ Κύριος στό πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, περίμενε τούς μαθητές του πού τούς εἶχε στείλει στήν πόλη Συχάρ τῆς Σαμάρειας ν' ἀγοράσουν τρόφιμα γιά νά φᾶνε.

Ἀπό τό πρωί εἶχε βαδίσει καί τώρα ἀναπαυόταν. Ἡ ματιά του πλανιόταν στό ἀπέναντί του κατάφυτο βουνό Γαριζίν μέ τά ἐρείπια τοῦ μεγάλου ναοῦ του. Δίπλα του ὁ κάμπος κατάφυτος ἀπό ἐλιές καί ἄλλα διάφορα δέντρα.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. δ΄, 5 - 45).

Κείμενο

Ἐξήγηση

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου, ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ.

Ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ· ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὄδοιπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥσει ἕκτη.

Ἐρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλησαι ὕδωρ· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· δός μοι πιεῖν.

Οἱ γάρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι.

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ φτάνει ὁ Ἰησοῦς σὲ μιὰ χώρα τῆς Σαμαρείας, πού τὴν ἔλεγαν Συχάρ, κοντὰ στό χωριὸ πού ἔδωσε ὁ Ἰακώβ στό γιό του τόν Ἰωσήφ.

Κι ἐκεῖ ἦταν ἓνα πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν κουρασμένος ἀπὸ τὸν δρόμο κάθισε κοντὰ στό πηγάδι· ἡ ὥρα ἦταν περίπου δώδεκα μεσημέρι.

Ἐρχεται μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τῆ Σαμάρεια, γιά νά βγάλει νερό. Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς· δώστε μου νά πιῶ.

Οἱ μαθητές του εἶχαν πάει στήν πόλη, γιά νά ἀγοράσουν τρόφιμα.

Ο Ίησους καί ἡ Σαμαρεΐτιδα

Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· πῶς σύ, Ἰουδαῖος ὢν, παρ' ἐμοῦ ποιεῖν αἰτεῖς, οὐσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις.

Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι δὸς μοι πίνει· σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν.

Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ἀντλημα ἔχεις καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν;

Μὴ σὺ μεῖζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ;

Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν·

ὃς δ' ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος, ἄλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δὸς μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν.

Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθέ ἐνθάδε.

Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· οὐκ ἔχω ἄνδρα· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· καλῶς εἶπας, ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω.

Πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὄν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας.

Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ.

Οἱ πατέρες ἡμῶν, ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐστὶν ὁ τόπος, ὅπου δεῖ προσκυνεῖν.

Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· γυναί, πιστεύσόν μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ

Τοῦ λέει λοιπὸν ἡ γυναίκα ἡ Σαμαρεῖτις, πῶς ἐσύ, ποῦ εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητᾷς νά πιεῖς ἀπὸ ἐμένα, ποῦ εἶμαι γυναίκα Σαμαρεῖτις; γιατί οἱ Ἰουδαῖοι δέν ἔχουν σχέση μέ τούς Σαμαρεῖτες.

Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε καί τῆς εἶπε. Ἄν ἐγνώριζες τό δῶρο τοῦ Θεοῦ καί ποιός εἶναι αὐτός πού σοῦ λέει, δώσε μου νά πῶ, σὺ θά ζητοῦσες ἀπ' αὐτόν νά σοῦ ἔδινε νερό ζωντανό.

Τοῦ λέει· Κύριε οὔτε κουβά ἔχεις καί τό πηγάδι εἶναι βαθύ, ἀπό ποῦ λοιπόν ἔχεις ζωντανό νερό;

Μήπως ἐσύ εἶσαι μεγαλύτερος ἀπό τόν πατέρα μας τόν Ἰακώβ, πού μᾶς ἔδωσε τό πηγάδι, καί ἤπιε ἐκεῖνος ἀπ' αὐτό καί οἱ γιοί του καί τά ζῶα του;

Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καί τῆς εἶπε· Ὅποιος πίνει ἀπό τό νερό αὐτό θά διψήσει πάλι.

Μά ὅποιος πιεῖ νερό πού θά τοῦ δώσω ἐγώ, δέ θά διψάσει ποτέ, ἀλλά τό νερό πού θά τοῦ δώσω θά γίνεῖ μέσα του πηγὴ, πού θ' ἀναβλύζει ζωὴ αἰώνια.

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα· Κύριε, δώσε μου αὐτό τό νερό, γιά νά μὴ διψῶ καί νά μὴν ἔρχομαι ἐδῶ νά βγάξω.

Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς· πῆγαινε φώναξε τόν ἄντρα σου καί γύρισε ἐδῶ.

Ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα καί τοῦ εἶπε· δέν ἔχω ἄντρα. Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς· Καλὰ εἶπες, πῶς δέν ἔχεις ἄντρα.

Γιατί πέντε ἄντρες εἶχες καί αὐτόν πού ἔχεις τώρα δέν εἶναι νόμιμος ἄντρας σου. Ἀλήθεια μίλησες.

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα· Κύριε, βλέπω πῶς εἶσαι προφήτης ἐσύ.

Οἱ πατέρες μας σέ τοῦτο τό βουνό προσκύνησαν τό Θεό, κι ἐσεῖς λέτε ὅτι στήν Ἱεροσολήμ εἶναι ὁ τόπος, ὅπου πρέπει νά τόν προσκυνοῦμε.

Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς· Πίστεψέ με, γυναίκα, πῶς ἔρχεται ἡ ὥρα πού ποτέ οὔτε σέ τοῦτο

ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρὶ.

Ἵμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνούμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν.

Ἄλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνώντας αὐτόν.

Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνώντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.

Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· οἶδα, ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα.

Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἰμὶ, ὁ λαλῶν σοι.

Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἤλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ἐθαύμασαν, ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲντοι εἶπε· τί ζητεῖς; ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς;

Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνὴ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις.

Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός;

Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν.

Ἐν τῷ ἡρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· Ραββί, φάγε.

Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐγὼ βρώσιν ἔχω φαγεῖν, ἣν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.

Ἐλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· μή τις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν;

Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐμὸν βρώμα ἐστίν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον.

Οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐτι τετράμηνός ἐστι καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; ἰδοῦ, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσὶ πρὸς θερισμὸν ἤδη.

τὸ βουνό, οὔτε στήν Ἱερουσαλήμ θά προσκυνήσετε τὸ Θεό.

Ἔσεῖς προσκυνάτε ὃ, τι δὲν ξέρετε· ἐμεῖς προσκυνούμε ἐκεῖνο πού ξέρουμε· γιατί ἡ σωτηρία ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους φάνηκε.

Ὅμως ἔρχεται ὥρα καὶ εἶναι τώρα, ὅταν οἱ ἀληθινοὶ προσκυνητὲς θά προσκυνήσουν τὸ Θεὸ μὲ πνεῦμα καὶ ἀλήθεια. Γιατί καὶ ὁ Θεὸς ἔτσι τοὺς θέλει αὐτοὺς πού τὸν προσκυνοῦν.

Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ ὅσοι τὸν προσκυνοῦν μὲ πνεῦμα καὶ ἀλήθεια πρέπει νά τὸν προσκυνοῦν.

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα· ξέρω πὼς πρόκειται νά ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, θά μάς πεί τὰ πάντα.

Τῆς λέει ὁ Χριστός, ἐγὼ εἶμαι πού σοῦ μιλῶ.

Ἐκενὴ τῇ στιγμή ἔφτασαν οἱ μαθητὲς του καὶ ἀποροῦσαν πού μιλοῦσε μὲ τῇ γυναικῇ· ὅμως κανεὶς δὲν εἶπε τί θέλεις ἢ γιατί μιλεῖς μαζί της.

Ἀφῆσε λοιπὸν τῇ στάμνα της ἡ γυναίκα καὶ πῆγε στήν πόλη· καὶ λέει στοὺς ἀνθρώπους.

Ἐλάτε νά δεῖτε ἕναν ἄνθρωπο πού μοῦ τὰ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα μήπως αὐτός εἶναι ὁ Χριστός;

Τότε βγήκαν ἀπὸ τὴν πόλη πολλοὶ καὶ πήγαιναν στὸν Ἰησοῦ.

Στὸ μεταξὺ παρακαλοῦσαν αὐτόν οἱ μαθητὲς του λέγοντας· Διδάσκαλε, φάγε.

Κι ἐκεῖνος τοὺς εἶπε· Ἐγὼ ἔχω φαγητό νά φάω, πού σεῖς δὲν τό ξέρετε.

Ἐλεγαν λοιπὸν οἱ μαθητὲς μεταξὺ τους· μήπως τοῦ ἔφερε κανένας καὶ ἔφαγε;

Τοὺς λέει ὁ Ἰησοῦς· δικό μου φαγητό εἶναι νά κάνω τὸ θέλημα αὐτοῦ πού μὲ ἔστειλε καὶ νά τελειώσω τὸ ἔργο του.

Σεῖς δὲ λέτε ὅτι ἔχουν περάσει τέσσερις μῆνες καὶ τώρα θ' ἀρχίσει ὁ θερισμός;

Νά, σὰς λέγω σηκώστε τὰ μάτια σας, καὶ κοιτάξτε τὰ χωράφια, πού εἶναι ἔτοιμα γιὰ θερισμό.

Και ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ καὶ ὁ θερίζων.

Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων.

Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν, ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε.

Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς μαρτυρούσης ὅτι εἶπε μοι πάντα ὅσα ἐποίησα.

Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μείναι παρ' αὐτοῖς, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας.

Καὶ πολλῶ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ.

Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλίαν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῆς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Ρητό : «Ὁς δ' ἂν πῖν ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψῆσῃ εἰς τὸν αἰῶνα».

ΟΜΙΛΙΑ

«Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Λόγος μεγάλος, θεϊκός. Λόγος «σάν ἀστραπή σέ μιά σκοτεινὴ νύχτα». Λόγος πού βάζει τὰ θεμέλια τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, σάν πανανθρώπινης θρησκείας. Ὁχι θρησκείας πού κλεινόταν στοὺς τοίχους τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντα, οὔτε στὰ ἐρεῖπια τοῦ ναοῦ τοῦ ὄρους Γαριζίν. Θρησκείας πού ἀγκαλιάζει ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν ἀφήνει ἐλεύθερη παντοῦ καὶ πάντα νά λατρεύει τὸ Θεό.

Πνεῦμα εἶναι ὁ Θεὸς καὶ παντοῦ ὑπάρχει. Ὁλη ἡ γῆ καὶ ὅλα τὰ οὐράνια, εἶναι γεμάτα ἀπὸ Θεοῦ. Ὅπου κι ἂν βρεθεῖς ἐκεῖ καὶ ὁ Θεός, ἐκεῖ καὶ τὸ χέρι τῆς παντοδυναμίας του. Ἐκεῖ κι ἓνας βωμός, γιὰ νά προσκυνήσεις τὸ Θεό σου. Θόλος τοῦ βωμοῦ σου, ὁ οὐρανός μέ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ. Τοῖχοι,

Κι ἐκεῖνος πού θερίζει παίρνει μισθὸ καὶ μαζεύει τὸν καρπὸ γιὰ τὴν αἰώνια ζωή, ἔτσι πού νά χαίρεται μαζί καὶ ἐκεῖνος πού σπέρνει κι ἐκεῖνος πού θερίζει.

Γιατὶ σὲ τοῦτο εἶναι ἀληθινός ὁ λόγος ὅτι ἄλλος εἶναι αὐτός πού σπέρνει καὶ ἄλλος αὐτός πού θερίζει.

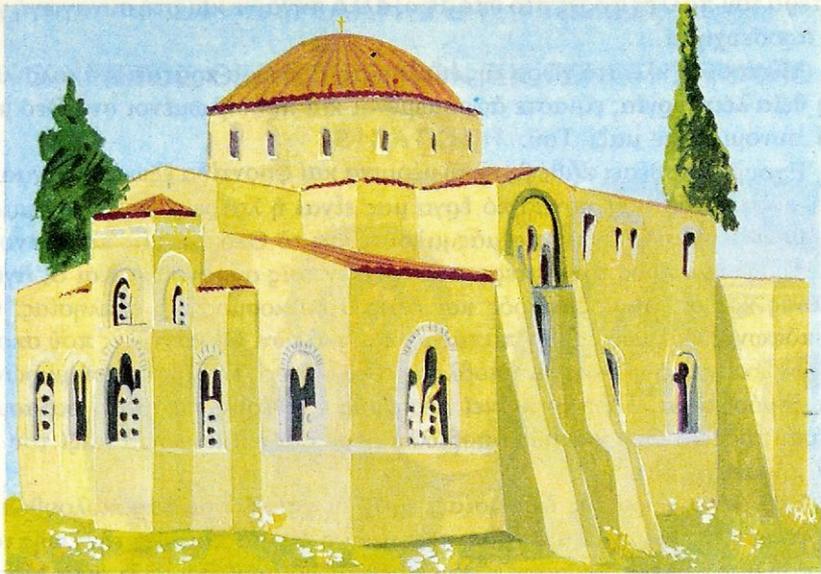
Ἐγὼ σᾶς ἔστειλα νά θερίσετε ἐκεῖνο, γιὰ τὸ ὁποῖο δέν ἔχετε κοπιάσει. Ἄλλοι ἔχουν κοπιάσει καὶ σεῖς μῆκατε στοὺς κόπους τοὺς.

Κι ἀπὸ τὴν πόλη ἐκείνη πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτες πίστεψαν σ' αὐτὸν ἀπὸ τὰ λόγια τῆς γυναικας, πού ἔλεγε, ὅτι τῆς τὰ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκαμε.

Ὅταν δὲ ἦλθαν σ' αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖτες τὸν παρακαλοῦσαν νά μείνι κοντά τους, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ δύο ἡμέρες.

Καὶ πολλοὶ περισσότεροι πίστεψαν ἀπὸ αὐτὰ πού ἔλεγε ὁ Ἰησοῦς.

Καὶ ἔλεγον στὴ γυναῖκα. Δέν πιστεύομε πιά γιατί μᾶς τό εἶπες ἐσὺ, ἀλλὰ γιατί οἱ ἴδιοι ἀκούσαμε καὶ καταλάβαμε ὅτι αὐτός εἶναι ἀληθινὰ ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

ἡ ἀπεραντοσύνη τοῦ κόσμου. Δάπεδο μαρμαρένιο, ἡ γῆ πού τήν πάτησαν
τά ἅγια πόδια τοῦ Κυρίου καί τῶν ἁγίων τῆς θρησκείας μας.

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον χριστιανικό λαό, ἔχουμε
καταλάβει καλά τοῦτο τό κήρυγμα τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ μας. Γι' αὐτό καί
γέμισε ὁ εὐσεβής λαός μας τίς πλαγιές τῶν λόφων του, τά γραφικά ἀκρογιά-
λια του, μ' ἐξωκλησάκια ὁμορφα. Ταπεινά καί ἀπέριττα, κάτασπρα καί
ἀέρινα, ἔτσι ὅπως βρίσκονται πολλές φορές χτισμένα στίς κορυφές τῶν
λόφων, θυμίζουν τό Θεό μας καί τό χέρι μας ἔρχεται στό μέτωπό μας γιά νά
κάμει τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Στούς δρόμους, στίς ἀπόκρημνες πλαγιές,
στούς κάμπους, παντοῦ χίτζει κι ἀπό ἓνα εἰκόνημα καί μέ εὐλάβεια πολλή
στέκεται καί τό προσκυνᾷ. Τό καντηλάκι, πού εὐλαβικά χέρια ἀνάβουν,
καίει στή φτωχική αὐτή φωλιά μπροστά στούς ἁγίους μας καί μᾶς θυμίζει
τήν ἀγάπη μας καί τό σεβασμό σ' αὐτούς.

Παιδιά μου.

Ὁ Χριστός μας μιλώντας κατ' αὐτόν τόν τρόπο στή Σαμαρείτισσα δέν
ἀποκλείει καί τή λατρεία τοῦ Θεοῦ καί σέ ξεχωριστούς χώρους, στίς
ἐκκλησίες. Κι ὁ ἴδιος ἄλλωστε ὕψωνε τά χέρια του πρὸς τόν οὐράνιο

πατέρα του πολλές φορές στο ύπαιθρο, αλλά πήγαινε και στή συναγωγή για να προσευχηθεί.

Μέσα στον κλειστό χώρο της εκκλησίας, όση ώρα κρατάει ή ακολουθία ή η θεία λειτουργία, είμαστε άφοσιωμένοι και προσηλωμένοι στο Θεό μας και συνομιλούμε μαζί Του.

Έχουμε αποθέσει κάθε βιοτική μέριμνα και φροντίδα έξω απ' τό ναό κι εκεί μέσα, κύριο και μοναδικό έργο μας είναι ή λατρεία του Θεού μας.

Όλα μέσα στην εκκλησία μās μιλούνε για τό Θεό και μās παρακινούν να στραφούμε προς τόν πατέρα μας τόν «έν τοις ουρανοίς». Καί οί άγιες εικόνες και ό Τίμιος Σταυρός και όλος ό διάκοσμος της εκκλησίας. Οί γλυκόφωνες ψαλμωδίες τών παπάδων και ψαλτών. Οί καντήλες πού σκορπίζουν εκείνο τό γλυκό και υποβλητικό φώς τους. Τό λιβάκι πού μυρώνει τήν άτμόσφαιρα. Τά πάντα εκεί μέσα μās έμπνέουν ευλάβεια, σεβασμό, άγάπη προς τό Θεό και μās υποβάλλουν σε μιá επικοινωνία μαζί του μέ τήν προσευχή μας.

Στόν ιερό χώρο της εκκλησίας, έμεις οί χριστιανοί παρακολουθούμε τήν τέλεση της θείας λειτουργίας, πού είναι ή αναπαράσταση της ζωής του Κυρίου μας. Έκει γινόμαστε κοινωνοί του Κυρίου μας μέ τήν άγία Μετάληψη, τήν άγία Κοινωνία.

Στόν ιερό χώρο της εκκλησίας πρωτογινόμαστε χριστιανοί και στόν ίδιο παίρνουμε τόν τελευταίο άσπασμό. Έκει δεχόμαστε τήν ευλογία του Θεού και τή χάρη του άγίου Πνεύματος μέ όλα τά μυστήρια της θρησκείας μας.

Είναι λοιπόν ό χώρος της εκκλησίας άγιος, ιερός, άξιος σεβασμού, γιατί είναι τό σπίτι, άς τό πούμε έτσι, του Θεού μας. Γι' αυτό κάθε καλός και γνήσιος χριστιανός μπαίνει μέσα σ' αυτόν μέ πίστη, μ' ευλάβεια, μέ προσοχή βαθιά, μέ άγάπη και ειρήνη στην καρδιά, για να προσευχηθεί και ν' άκούσει από τό στόμα του ιερέα ή του διακόνου τή δέηση «ύπερ τών μετά πίστεως και ευλαβείας και φόβου Θεού εισιόντων έν αύταις».

Η δέηση αυτή, μαζί μέ πολλές άλλες πού άπευθύνει μεγαλόφωνα ή μυστικά ό ιερεύς, φτάνει στόν Πλάστη κι εκείνος μās στέλνει τήν πατρική του ευλογία, πού είναι όπλο άκαταμάχητο σ' όλες τίς μπόρες και τίς αντιξοότητες της ζωής.

ΣΤΉ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ ΤΥΦΛΟ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ

Εἶναι φθινόπωρο. Οἱ Ἑβραῖοι γιόρταζαν τὴν γιορτὴ τῆς «Σκηνοπηγίας», μὰ ἀπὸ τίς μεγαλύτερες γιορτές τους. Βαστοῦσε ἑφτά μέρες καί

τή γιόρταζαν στήν Ἱερουσαλήμ, γιά νά θυμοῦνται τό πέρασμά τους ἀπό τήν ἔρημο, ὅταν γύριζαν ἀπό τήν Αἴγυπτο στή Χαναάν κι ἔμειναν κάτω ἀπό σκηνές.

Ἦ Χριστός πῆγε στήν Ἱερουσαλήμ μαζί μέ τούς μαθητές του γιά τή μεγάλη γιορτή. Τίς περισσότερες ἡμέρες δίδασκε στό μεγάλο ναό. Τήν τελευταία ἡμέρα θύμωσαν τόσο πολύ οἱ Ἰουδαῖοι καί οἱ Φαρισαῖοι, πού θέλησαν νά τοῦ κάμουν κακό.

Καθώς ἔβγαινε ἀπό τόν ναό ὁ Κύριος, ἀπάντησε στά σκαλιά ἕναν τυφλό ἐκ «γενετῆς», πού ζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. θ', 1 - 38).

Κείμενο

Ἐξήγηση

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ παράγων Ἰησοῦς εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς.

Καί ἠρώτησαν αὐτόν οἱ μαθηταί αὐτοῦ λέγοντες· ραββί τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλός γεννηθῆ;

Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ.

Ἐμε δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νύξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι.

Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὦ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου.

Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσσε χαμαί καί ἐποίησε πηλόν ἐκ τοῦ πτύσματος καί ἐπέχρισε τόν πηλόν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ.

Καί εἶπεν αὐτῷ· ὑπάγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος, ἀπῆλθεν οὖν καί ἐνίψατο καί ἤλθε βλέπων.

Οἱ οὖν γείτονες καί οἱ θεωροῦντες αὐτόν τὸ πρότερον, ὅτι τυφλός ἦν, ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθημένος καί προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν, ἄλλοι δὲ ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστίν· ἐκεῖνος ἔλεγε ὅτι ἐγὼ εἰμι.

Ἐκεῖνον τόν καιρὸ περὼντας ὁ Ἰησοῦς εἶδε ἄνθρωπο γεννημένο τυφλό καί τόν ρώτησαν οἱ μαθητές του καί εἶπαν, Διδάσκαλε, ποίος ἔκανε ἁμαρτία, αὐτός ἢ οἱ γονεῖς του, γιά νά γεννηθεῖ τυφλός;

Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς· οὔτε αὐτός ἁμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του. Ἀλλά γιά νά φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ σ' αὐτόν.

Πρῆπει ἐμεῖς νά κάνουμε τὰ ἔργα αὐτοῦ πού μάς ἔστειλε ὅσο εἶναι ἡμέρα· ἔρχεται ἡ νύχτα καί τότε κανεῖς δέ θά μπορεῖ νά δουλέψει μόνος.

Ὅταν εἶμαι στόν κόσμο, φῶς εἶμαι τοῦ κόσμου.

Ὅταν εἶπε αὐτά, ἔφτυσε κάτω κι ἔκανε λάσπη ἀπό τὸ φτύσιμο καί τοῦ ἔβαλε τή λάσπη στό μάτια ἐπάνω.

Καί τοῦ εἶπε, πήγαινε, νίψου στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωὰμ, πού θά πεί ἀπεσταλμένος, ἔφυγε λοιπόν καί νίφτηκε καί γύρισε βλέπωντας.

Οἱ γείτονες τότε καί ὅσοι τόν ἔβλεπαν πρὶν πὼς ἦταν τυφλός ἔλεγον. Δέν εἶναι αὐτός πού καθόταν καί ζητιάνευε;

Ἄλλοι ἔλεγον πὼς αὐτός εἶναι ἄλλοι ὄχι, ἀλλά τοῦ μοιάζει, ἐκεῖνος ἔλεγε πὼς ἐγὼ εἶμαι.

Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· πῶς ἀνεώχθησαν οἱ ὀφθαλμοί;

Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς, πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῳάμ καὶ νίψαι, ἀπελθὼν δὲ καὶ νισάμενος ἀνέβλεψα.

Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστὶν ἐκεῖνος; λέγει· οὐκ εἶδα.

Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν.

Ἦν δὲ σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέφξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.

Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν, ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην καὶ βλέπω.

Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ, ἄλλοι ἔλεγον· πῶς δύναται ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν;

Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς.

Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν.

Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος.

Καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει;

Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· οἶδαμεν, ὅτι οὗτός ἐστι ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη.

Πῶς δὲ νῦν βλέπει, οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἤνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει.

Τοῦ ἔλεγον λοιπὸν· πῶς ἀνοῖξαν τὰ μάτια σου; ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος καὶ εἶπε· ἄνθρωπος ποῦ τὸν λένε Ἰησοῦ ἔκανε λάσπη καὶ μοῦ ἄλειψε τὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε· πήγαινε στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλῳάμ καὶ νίψου· πήγα καὶ ἔμα νίφτηκα εἶδα.

Καὶ τοῦ εἶπαν ποῦ εἶναι ἐκεῖνος; δὲν ξέρω τοὺς λέει.

Τὸν πηγαίνουν στοὺς Φαρισαίους τὸν ἄλλοτε τυφλό.

Καὶ ἦταν Σάββατο, ὅταν ἔκανε ὁ Ἰησοῦς τὴ λάσπη καὶ τοῦ ἀνοῖξε τὰ μάτια.

Πάλι λοιπὸν τὸν ρώτησαν οἱ Φαρισαῖοι, πῶς εἶδε.

Κι ἐκεῖνος τοὺς εἶπε, λάσπη μοῦ ἔβαλε στὰ μάτια ἐπάνω, νίφτηκα καὶ βλέπω.

Ἔλεγον τότε μερικοὶ ἀπὸ τοῦς Φαρισαίους, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ Θεοῦ, γιατί δὲν κρατάει τὸ Σάββατο.

Ἄλλοι ἔλεγον, πῶς μπορεῖ ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς νὰ κάνει τέτοια θαύματα;

Καὶ φιλονικοῦσαν μεταξύ τους.

Ἔλεγον λοιπὸν πάλι τοῦ τυφλοῦ, ἐσύ τί λέγεις γι' αὐτόν; γιατί σοῦ ἀνοῖξε τὰ μάτια; κι ἐκεῖνος εἶπε, γιατί εἶναι προφήτης.

Δὲν πίστεψαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι πῶς τυφλὸς ἦταν ἐκεῖνος καὶ εἶδε, ἕως ὅτου φώναξαν τοὺς γονεῖς του

καὶ τοὺς ρώτησαν λέγοντας. Αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς σας, ποῦ λέτε ὅτι γεννήθηκε τυφλός; Πῶς λοιπὸν βλέπει τώρα;

Οἱ γονεῖς ἀποκρίθηκαν καὶ εἶπαν. Ξέρουμε πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς μας καὶ ὅτι γεννήθηκε τυφλός.

Ἄλλὰ πῶς τώρα βλέπει δὲν ξέρουμε ἢ ποιὸς τοῦ ἀνοῖξε τὰ μάτια ἐμεῖς δὲν ξέρουμε. Αὐτὸς εἶναι μεγάλος, ρωτήστε τον, αὐτὸς

Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβύντο τοὺς Ἰουδαίους· ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐὰν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται.

Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε.

Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον. ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· δός δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλός ἐστιν.

Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· εἰ ἁμαρτωλός ἐστιν, οὐκ οἶδα, ἐν οἶδα, ὅτι τυφλός ὢν ἄρτι βλέπω.

Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἦνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς;

Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε μαθηταὶ αὐτοῦ γενέσθαι;

Ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· σὺ εἰ μαθητὴς ἐκεῖνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμέν μαθηταί.

Ἡμεῖς οἴδομεν, ὅτι Μωϋσεὶ λελάθηκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν.

Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς.

Οἶδαμεν δὲ, ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεός οὐκ ἀκούει. Ἄλλ' ἐὰν τις θεοσεβῆς ἢ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει.

Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη, ὅτι ἦνοιξέ τις τοὺς ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεννημένου.

Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν.

Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὄλος, καὶ σὺ διαδάσκεις ἡμᾶς; καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω.

Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐξέβαλον αὐ-

τὰ σὰς πεῖ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ. Αὐτὰ εἶπαν οἱ γονεῖς του γιατί φοβόταν τοὺς Ἰουδαίους. Γιατί εἶχαν συμφωνήσει οἱ Ἰουδαῖοι ὅτι ἂν κανεὶς πιστεῦει στὸ Χριστό, νὰ διωχθεῖ ἀπὸ τὴ συναγωγὴ.

Γιὰ τοῦτο οἱ γονεῖς του εἶπαν πῶς ἡλικία ἔχει, ρωτήστε τον.

Φώναξαν λοιπὸν τὸν ἄνθρωπο ξανά, τὸν πρὶν τυφλό καὶ τοῦ εἶπαν. Δόξασε τὸ Θεὸ· ἐμεῖς ξέρομε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἁμαρτωλός.

Ἀποκρίθηκε λοιπὸν ἐκεῖνος καὶ εἶπε· ἂν εἶναι ἁμαρτωλός δὲν ξέρω· ἐνα ξέρω, πῶς ἤμουν τυφλός καὶ τώρα βλέπω.

Τοῦ εἶπαν λοιπὸν τί σοῦ ἔκανε; πῶς σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια;

Τοὺς ἀποκρίθηκε. Σὰς εἶπα καὶ δὲν ἀκούσατε, τί λοιπὸν θέλετε νὰ ξανακούσετε; μήπως θέλετε καὶ σεῖς νὰ γίνεται μαθητὴς του.

Καὶ τὸν ἔβρισαν καὶ εἶπαν. Ἐσὺ εἶσαι μαθητὴς του, ἐμεῖς εἶμαστε μαθητὲς τοῦ Μωϋσῆ.

Ἐμεῖς ξέρομε πῶς τοῦ Μωϋσῆ μίλησε ὁ Θεός· αὐτὸν δὲν τὸν ξέρομε ἀπὸ ποῦ εἶναι.

Ἀποκρίθηκε ὁ ἄνθρωπος καὶ τοὺς εἶπε· ἐδὼ εἶναι τὸ παράξενο, ὅτι σεῖς δὲν ξέρετε ἀπὸ ποῦ εἶναι, καὶ μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια.

Ξέρομε πῶς ὁ Θεός ἁμαρτωλοὺς δὲν ἀκούει.

Ἄλλ' ἐὰν εἶναι κανεὶς θεοφοβούμενος καὶ κάνει τὸ θέλημά του, αὐτὸν ἀκούει. Στὸν αἰῶνα δὲν ἀκούστηκε ὅτι ἄνοιξε κανεὶς μάτια τυφλοῦ ἐκ γενετῆς.

Ἐὰν αὐτὸς δὲν ἦταν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, δὲν μποροῦσε τίποτα νὰ κάνει.

Ἀποκρίθηκαν καὶ τοῦ εἶπαν. Ἐσὺ γεννήθης μὲ ἁμαρτίες ὀλόκληρος καὶ ἐσὺ μᾶς μαθαίνεις; Καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω.

Ἦκουσε ὁ Ἰησοῦς πῶς τὸν ἔβγαλαν ἔξω,

τὸν ἔξω, καὶ εὐρῶν αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν;

Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἑώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν.

Ὁ δὲ ἔφη· πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

καὶ τὸν βρῆκε καὶ τοῦ εἶπε, ἐσὺ πιστεύεις στὸν υἱὸ τοῦ Θεοῦ;

Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε· καὶ ποῖός ἐῖναι Κύριε, γιὰ νὰ τὸν πιστέψω;

Τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς· καὶ τὸν εἶδες καὶ αὐτός ἐῖναι πού ὀμιλεῖ μαζί σου.

Κι ἐκεῖνος εἶπε· πιστεύω, Κύριε, καὶ τὸν προσκύνησε.

Ρητὸ : «Οἶδαμεν ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει».

ΟΜΙΛΙΑ

Εἶναι τυφλός. Καθισμένος στὰ σκαλιά τοῦ μεγάλου ναοῦ ἔχει ἀπλωμένο τὸ χέρι του ζητώντας ἐλεημοσύνη. Ἀκούει τὰ βήματα χιλιάδων ἀνθρώπων, πού ἀνεβοκατεβαίνουν. Ἀκούει τίς φωνές τους, ὀσφραίνεται τὴ μυρουδιά τοῦ θυμιάματος πού καίει καὶ τῶν λουλουδιῶν πού κρατᾶνε οἱ προσκυνητές στὰ χέρια τους. Δέν μπορεῖ νὰ νιώσει τὴν εὐχαρίστηση πού σκορπίζει στὰ μάτια ἢ ὀμορφιά τους. Οἱ φθινοπωρινές ἀκτίνες τοῦ ἡλιο λούζουν τὸ πρόσωπό του καὶ λάμπουν σάν πέφτουν στίς μαρμαρένιες κολόνες τοῦ ναοῦ κι αὐτός ἐῖναι βυθισμένος στό αἰώνιο σκοτάδι του.

Ἡ σημερινή γιορτὴ σκόρπιζε παντοῦ τὴ χαρὰ καὶ ὄλοι λέγανε, πὼς ἡ τελετὴ τῆς γιορτῆς τῆς Σκηνοπηγίας ἦταν ἡ πιὸ χαρούμενη καὶ ἡ πιὸ ἐπιβλητικὴ καὶ μεγαλόπρεπη. Γιὰ τὸν τυφλό ἐῖναι ξένη ὄχι μόνο ἡ χαρὰ τοῦ πανηγυριοῦ, ἀλλὰ καὶ κάθε χαρὰ τῆς ζωῆς.

Τὸ αὐτὶ του χαίρεται μονάχα τὴ γλυκιὰ ἀρμονία πού σκορποῦν γύρω του τὰ ἔγχορδα ὄργανα καὶ τὰ κύμβαλα τοῦ ναοῦ. Τότε μαζί μέ τοὺς ὕμνους καὶ τὰ «Ἀλληλούια» τῶν ἱερέων καὶ τοῦ πλήθους, στέλνει κι αὐτός τὴν εὐχαριστήριον προσευχὴ του στὸν Πλάστη. Τὸν εὐχαριστεῖ καὶ τὸν παρακαλεῖ γιὰ ἐκεῖνους πού σπλαχνικά ἀνοιξαν τὸ χέρι τοῦ ἐλέους καὶ τῆς συμπόνοιας καὶ θέλησαν νὰ τοῦ σκορπίσουν λίγη χαρὰ, μέ τὴν ἐξασφάλιση τοῦ καθημερινοῦ του ψωμοῦ.

Ἦταν προσευχὴ θερμὴ ἀπὸ ἓνα δυστυχημένο καὶ σὰ θάφτανε μπροστὰ στό θρόνο τοῦ Θεοῦ, πρώτη αὐτὴ ἀπ' ὄλες τίς ἄλλες θὰ προσκυνούσε καὶ πρώτη θὰ ἔπαιρνε τὸ μερίδιό της. Γιατί ὄλοι ὅσοι ἀνοιξαν τὸ χέρι τους κι ἔδωσαν, ἔκαναν σύμφωνα μέ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σύμφωνα μ' ἐκεῖνα πού ὁ υἱός του ὁ ἀγαπητός, δίδασκε τοὺς ἀνθρώπους στή γῆ. «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται».

Σάν κατακλείδα τῆς εὐχαριστήριας προσευχῆς του γιά τούς ἀνθρώπους πού τόν ἐλέησαν, ὁ τυφλός, παρακαλοῦσε τό Θεό του καί γιά τόν ἑαυτό του, γιά τό αἰώνιο σκοτάδι του. Μιά ἐνδόμυχη ἐλπίδα εἶχε πάντα, πώς μποροῦσε μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ νά γίνει καλά.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πού ζοῦσε σύμφωνα μέ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί ἤλπιζε στή βοήθειά του.

Βγαίνοντας ὁ Χριστός ἀπό τό ναό, εἶδε μπροστά του τόν τυφλό καί τόν λυπήθηκε. Ἔφτυσε στό χῶμα, ἔκανε πηλό, ἄλειψε μ' αὐτόν τά κλεισμένα μάτια τοῦ τυφλοῦ καί τοῦ εἶπε: «Πήγαινε στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ καί πλύσου». Ὑστερα ἀπό τήν πράξη του αὐτή, πού ἦταν σάν ἀπάντηση στούς κακοῦς Φαρισαίους, πού θέλησαν νά τοῦ κάνουν κακό μέσα στό ναό, ὁ Χριστός μέ τούς μαθητές του ἔφυγε.

Μέ τί ἀγωνία πῆγε ὡς τήν κολυμβήθρα ὁ τυφλός! Βιαζόταν ὅσο μποροῦσε, ὁ καημένος κι ἔπεσε πολλές φορές στό δρόμο ὅσο νά φτάσει. Ὅταν πλησίασε καί ἄκουσε τό νερό τῆς δεξαμενῆς νά τρέχει ἢ ἀγωνία του δυναμωσε. Πλένει βιαστικά βιαστικά τόν ξεραμένο πηλό ἀπ' τά μάτια του κι ἀμέσως ἀνοίγουν. Τί χαρά ἔνωσε ὁ δυστυχῆς! Κοίταζει δεξιά, ἀριστερά, παντοῦ, καί δέ χορταίνει τόν κόσμο.

Τρέχει τώρα μέ ὄση δύναμη εἶχε. Δέ φοβόταν μήν πέση. Τά μάτια του εἶναι ὁ καλύτερος ὁδηγός του. Πέταξε ἀπό τή χαρά του καί τό μπαστούνι του. Βιαζόταν νά φτάσει στό ναό μήπως ἔβρισκε ἐκεῖ τόν εὐεργέτη του, γιά νά τόν εὐχαριστήσῃ γιά τό μεγάλο καλό πού τοῦ ἔκανε.

Πόση ἀπογοήτευση δοκίμασε σά δέν τόν βρῆκε ἐκεῖ! Τή λύπη του τήν μεγάλωσαν περισσότερο οἱ κακοί γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι πού ζητοῦσαν λεπτομέρειες τῆς θεραπείας του καί κατηγοροῦσαν τόν εὐεργέτη του πώς ἡμέρα Σάββατο τόν θεράπευσε. Ἐλεγαν πώς εἶναι ἕνας πολύ μέγας ἀμαρτωλός. Ὁ τυφλός μέ λογική ἀξιοζήλευτη τούς ἀπαντάει: Αὐτός πού μέ θεράπευσε ἦταν προφήτης. Ἄν δέν ἦταν ἀπό τό Θεό σταλμένος δέ θά μποροῦσε νά κάμει θαύματα. «Εἰ μὴ ἦν οὗτος ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν».

Τόν ἔβρισαν καί τόν ἔδιωξαν. Ὅταν ἀργότερα τόν βρῆκε ὁ Χριστός τόν ρώτησε: «Ἐσὺ πιστεύεις στὸν υἱὸ τοῦ Θεοῦ;» Ὁ τυφλός πού δέν ἤξερε πώς ἔχει μπροστά του τόν εὐεργέτη του, ἀπάντησε: «Καί ποιός εἶναι, Κύριε, γιά νά πιστέψω σ' αὐτόν;» «Αὐτός πού μιλεῖ μαζί σου αὐτὴ τῆ στιγμή» τοῦ εἶπε ὁ Χριστός. Πέφτοντας στά πόδια τοῦ εὐεργέτου του ὁ τυφλός, τά καταφιλοῦσε λέγοντας: «Πιστεύω, Κύριε, πιστεύω!

Ζ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Κύριος ἔφαγε μαζί μέ τούς μαθητές του τό Μυστικό Δεῖπνο. Σάν ἔφυγε ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, γιά νά πάει νά τόν παραδώσει στούς γραμματεῖς καί Φαρισαίους, ἄρχισε νά τούς μιλάει καί νά τούς δίνει τίς τελευταῖες του παραγγελίες. Πόσο περίλυπη ἦταν ἡ ψυχή του! Παιδιά μου, τούς εἶπε, λίγο ἀκόμη εἶμαι μαζί σας. Θά μέ ζητᾶτε καί δέ θά μέ βρίσκετε. Σᾶς δίνω μιά καινούργια συμβουλή, νά ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τόν ἄλλο, ὅπως σᾶς ἀγάπησα κι ἐγώ. Ἔτσι θά μάθουν ὅλοι πῶς εἶστε μαθητές μου, ἂν ἔχετε ἀγάπη μεταξύ σας.

Μίλησε πολλή ὥρα ὁ Κύριος καί στό τέλος σήκωσε τά χέρια του ψηλά στόν οὐρανό καί μπροστά στούς μαθητές του προσευχήθηκε.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. ιζ', 1 - 13).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἰς τόν οὐρανόν, εἶπε· πάτερ ἐλήλυθεν ἡ ὥρα δόξασόν σου τόν υἱόν, ἵνα καί ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε.

Καθώς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ, δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον.

Αὕτη δέ ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί ὄν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἐγώ σε ἐδόξασα ἐπί τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω.

Καί νῦν δόξασόν με σύ, Πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ, ἣ εἶχον, πρὸ τοῦ τόν κόσμον εἶναι παρὰ σοί.

Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀν-

Ἐξήγηση

Ἐκείνον τόν καιρό σηκώσας ὁ Ἰησοῦς τά μάτια του στόν οὐρανό εἶπε: Πατέρα ἦρθε ἡ ὥρα δόξασε τόν υἱό σου, γιά νά σέ δοξάσει καί ὁ υἱός σου,

καθώς τοῦ ἔδωκες ἐξουσία σέ κάθε ἀνθρώπο, γιά νά δώσει σ' ὄλους ὄσους τοῦ ἔδωκες ζωὴ αἰώνιο.

Κι αὕτη εἶναι ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος τό νά σέ γνωρίζουν ἐσένα τό μόνο ἀληθινό Θεό, καθός καί τόν ἀπεσταλμένο σου, τόν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐγώ σε δόξασα στή γῆ, τελειώνοντας τὸ ἔργο πού μου ἔδωσες νά κάνω.

Καί τώρα δόξασέ με ἐσύ πατέρα μέ τῇ δόξᾳ πού εἶχα κοντά σου, πρὶν νά γίνει ὁ κόσμος.

Ἐφανέρωσα τό ὄνομά σου στούς ἀνθρώ-

θρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. Σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκάς, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι.

Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστίν.

Ὅτι τὰ ρήματα, ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς, ὅτι παρὰ σοῦ ἐξήλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ, οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἶσι.

Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστὶ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς.

Καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἐγὼ πρὸς σέ ἔρχομαι.

Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, ὃ δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἐν, καθὼς ἡμεῖς.

Ὅτε ἦμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ.

Νῦν δὲ πρὸς σέ ἔρχομαι καὶ λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχῃσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

ποὺς πού μοῦ ἔδωκες ἀπὸ τὸν κόσμο. Δικοί σου ἦταν καὶ τοὺς ἔδωκες σέ μένα καὶ τὸν λόγο σου φύλαξαν.

Τώρα ἔνωσαν ὅτι ὅλα ὅσα μοῦ ἔδωκες ἀπὸ σένα εἶναι.

Πὼς τὰ λόγια πού μοῦ ἔδωκες τοὺς τὰ ἔδωσα, κι αὐτοὶ τὰ πήραν κι ἔνωσαν ἀληθινὰ πὼς ἀπὸ σένα βγήκαν, καὶ πίστεψαν, πὼς σὺ μ' ἔστειλες.

Ἐγὼ γι' αὐτοὺς παρακαλῶ, δέν παρακαλῶ γιὰ τὸν κόσμο, παρὰ γιὰ ὅσους μοῦ ἔδωσες γιατί δικοὶ σου εἶναι.

Καὶ τὰ δικὰ μου εἶναι ὅλα δικὰ σου καὶ τὰ δικὰ σου δικὰ μου καὶ αὐτοὶ μὲ δόξασαν.

Καὶ δέν εἶμαι πιά στὸν κόσμο ἀλλὰ αὐτοὶ εἶναι στὸν κόσμο, κι ἐγὼ ἔρχομαι σέ σένα. Πατέρα ἅγιε, φύλαξέ τους (πιστοὺς) στὸ ὄνομά σου γιὰ νὰ εἶναι ἐνωμένοι ὅπως κι ἐμεῖς.

Ὅταν ἦμουν μαζί τους στὸν κόσμο ἐγὼ τοὺς φύλαγα (πιστοὺς) στὸ ὄνομά σου. Αὐτοὺς πού μοῦ ἔδωκες τοὺς φύλαξα καὶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲ χάθηκε παρὰ μόνο ὁ γιὸς τῆς ἀπωλείας, ὁ Ἰούδας, γιὰ ν' ἀληθῆψει ἡ Γραφή. Καὶ τώρα ἔρχομαι σέ σένα κι αὐτὰ τὰ λέγω ἐδῶ στὸν κόσμο γιὰ νὰ ἔχουν τὴν χαρὰ μου, ὀλόκληρη μέσα τους.

Ρ η τ ό : «Εἶς τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλατ. α', 9).

ΟΜΙΛΙΑ

«Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περᾶτων συνελθόν, Πατρός τε καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος ἁγίου μίαν οὐσίαν ἔδογματίσεν καὶ φύσιν». Ἀρχίζω τὴν ὁμιλία μου μ' αὐτὰ τὰ ὠραία λόγια πού ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει σήμερα ἐξυμνώντας τὸ ἔργο τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ἀπὸ ὅλη τὴν οἰκουμένη, μαζεύτηκαν τὸ 325 μ.Χ. στὴν Νίκαια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας οἱ ἅγιοι Πατέρες γιὰ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Εἶχαν περάσει οἱ διωγμοί, τὰ μαρτύρια,

οί κατακόμβες. Τώρα ή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν κρύβεται καί δέν διώκεται. Τώρα ἀνυψώθηκε σέ θρησκεία τῶν αὐτοκρατόρων. Τώρα τά στέμματα τά στολίζει ὁ Τίμιος Σταυρός καί τά ρωμαϊκά φλάμπουρα μέ τούς ἀετούς, ἀντικατέστησε τό λάβαρο μέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί μέ τά οὐράνια λόγια: «Ἐν τούτῳ νίκα».

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νίκησε τούς ἐξωτερικούς ἐχθρούς της. Τώρα παρουσιάστηκαν νέοι ἐχθροί, ἐσωτερικοί. Εἶναι βγαλμένοι ἀπό τά σπλάχνα τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἀπειλητικός χείμαρρος πού ἀπειλεῖ νά παρασύρει τά πάντα, εἶναι οἱ αἰρέσεις.

Τί ἦταν οἱ αἰρέσεις; Παρέκκλιση ἀπό τά ὀρθά δόγματα τῆς πίστεως. Ἀπό τίς βασικές ἀλήθειες τῆς θρησκείας-μας.

Μιά αἵρεση πού κράτησε πολλά χρόνια, ἦταν ἡ αἵρεση τοῦ Ἄρειου. Ὁ Ἄρειος, παπᾶς στήν Ἀλεξάνδρεια, παραδεχόταν πώς ὁ Χριστός δέν εἶναι ἴσος στή δύναμη μέ τό Θεό πατέρα. Ὅτι ὁ Χριστός πλάστηκε σάν ὅλα τά ἄλλα ὄντα καί δέν ὑπῆρχε ἀπό τότε πού ὑπῆρχε καί ὁ Θεός. Μέ τή διδασκαλία του αὐτή, παρουσίαζε τόν Ἰησοῦ Χριστό σάν ἄνθρωπο μόνον. Σάν κτίσμα καί δημιούργημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ αἵρεση ἦταν σοβαρή. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν μπορούσε νά πιστέψει στή διδασκαλία τοῦ Ἄρειου πού παρουσίαζε τό Χριστό σάν κτίσμα καί ὄχι ὑπάρχοντα ἀπό τότε πού ὑπῆρχε καί ὁ Θεός. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔπρεπε νά πάρει μιᾶ ἀπόφαση γιά νά προστατεύσει τό πλήρωμά της, τούς χριστιανούς της, ἀπό τίς ἐπικίνδυνες αὐτές δοξασίες, ἀπό τά ἐπικίνδυνα αὐτά κηρύγματα. Ἐπρεπε νά ἀποδείξει τή θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί νά καταδικάσει μιᾶ γιά πάντα τόν Ἄρειο καί ὅσους πίστευαν σ' αὐτόν.

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος κάλεσε στή Νίκαια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τήν Ἀΐ Οἰκουμενική Σύνοδο. Τριακόσιοι δέκα ὀχτώ Πατέρες μαζεύτηκαν ἐκεῖ. Ἦταν παρών καί ὁ Ἄρειος.

Ἐποστήριξε τή διδασκαλία του μέ δύναμη μεγάλη, γιατί ἦταν καλός ρήτορας.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα ὅμως, αὐτό φώτισε τούς ἁγίους Ἀποστόλους τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, αὐτό καί τώρα ἀόρατα φώτιζε καί εὐλογοῦσε τή σκέψη τῶν ἁγίων ἐκείνων ἀνδρῶν, γιά νά βροῦν ἐπιχειρήματα νά πολεμήσουν τή βλάσφημη διδασκαλία τοῦ Ἄρειου. Τό Ἅγιο Πνεῦμα ὀδηγητής σέ ὅλο τό χρονικό διάστημα πού βάσταξε ἡ Σύνοδος τῆς Νικαίας, βοήθησε νά διατυπώσουν τό «Πιστεύω» μας πρὸς τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, μέ τά

παρακάτω λόγια: «Εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινόν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο».

Αὐτὴ ἦταν ἡ ὀρθή, ἡ ἀληθινή, ἡ σύμφωνη μέτῃν πίστη τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας διδασκαλία. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἄρειος ἀναθεματίστηκε καὶ διώχθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας σάν αἰρετικός.

Ἦταν ἅγιοι οἱ ἄντρες ἐκεῖνοι πού ἔκαναν τὴν πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Θεοφόρους τοὺς ἀποκαλεῖ ἡ ἐκκλησία, γιατί πράγματι τὸ Θεὸ ἔφεραν μέσα τους. Θέρμαινε τὴν ψυχὴ τους ἡ πίστη ἡ ἀληθινή. Μαζεμένοι ἐκεῖ στό ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἤξεραν διὰ ἄόρατα βρῖσκεται καὶ αὐτὸς μαζί τους καὶ τοὺς δυναμώνει στό ἔργο τους.

Τὸ ἔργο τῶν ἁγίων Πατέρων, ἔργο μεγάλο, ἔμεινε στοὺς αἰῶνες πού πέρασαν καὶ θὰ μείνει πάντοτε ὅσο θὰ ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἔδειξε τὸ δρόμο πού πρέπει ν' ἀκολουθοῦμε ὄσες φορές παρουσιάζονται ἄνθρωποι πού διδάσκουν ἀντίθετα ἀπὸ ὅσα γραφτά καὶ προφορικά μᾶς παρέδωσαν οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου μας. Αὐτὸν τὸν δρόμο ἀκολούθησε ἡ Ἐκκλησία μας καὶ ἀργότερα. Αὐτὸν τὸν δρόμο θὰ ἀκολουθήσει καὶ τώρα καὶ στό μέλλον, ὄσες φορές θὰ παρουσιάζονται ψευτοδιδάσκαλοι καὶ ψευτοπροφήτες. Κάθε χρόνο ἐμεῖς μαζεμένοι στὴν Ἐκκλησία μας θὰ τιμοῦμε τὴ μνήμη τους καὶ θὰ ψάλλουμε τοὺς ὠραίους ὕμνους μας τοὺς γεμάτους εὐγνωμοσύνη καὶ θαυμασμό καὶ θὰ τοὺς παρακαλοῦμε νὰ δυναμώνουν τὴν πίστη μας στὸν Κύριο καὶ Θεὸ μας, στὸν Ἰησοῦ Χριστό μας. Γιατί ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς μας, «ὁ Ἰησοῦς Χριστός, χθὲς καὶ σήμερον, ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας». (Ἐβρ. ιγ', 8).

ΗΉ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Η ΕΠΙΦΟΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἀφήνουμε τόν Εὐαγγελιστή Λουκά νά μᾶς μιλήσει σήμερα, πῶς ἔγινε ἡ ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στούς μαθητές τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Ὅταν ἤλθε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦταν μαζεμένοι ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι στόν ἴδιο τόπο καί ἄξαφνα ἀκούστηκε ἕνας ἤχος ἀπό τόν οὐρανό σά νά φυσοῦσε δυνατός ἄνεμος καί γέμισε ὅλο τό σπίτι πού κάθονταν. Τότε φάνηκαν πῶς ξεχώριζαν γλῶσσες πύρινες πού ἤλθαν καί κάθισαν στόν καθένα. Καί γέμισαν ὅλοι τους ἀπό Ἁγιο Πνεῦμα καί ἄρχισαν νά μιλοῦν ξένες γλῶσσες. (Πραξ. β΄ 1-5).

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. ζ΄, 37 - 53 καί η΄, 12).

Κείμενο

Ἐξήγηση

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καί ἔκραξε λέγων. Ἐάν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω.

ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοί ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεῦσουσιν ὕδατος ζώντος.

Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος, οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὕτω γάρ ἦν Πνεῦμα Ἁγίον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἔδοξάσθη.

Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου, ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Προφήτης. Ἄλλοι ἔλεγον· μὴ γάρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

Οὐχὶ ἡ γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώ-

Κατὰ τὴν τελευταία ἡμέρα, τὴν πρὶο μεγάλη τῆς γιορτῆς, στεκόταν ὁ Ἰησοῦς (στό ναό) καὶ ἐφώναζε λέγοντας: Ἄν κανεὶς διψᾷ, ἄς ἔρθει σέ μένα καὶ ἄς πιεῖ.

Ἐκεῖνος πού πιστεύει σέ μένα, ὅπως εἶπε καὶ ἡ Ἁγία Γραφή, θά τρέξουν ἀπὸ τὴν κοιλία του ποτάμια ἀπὸ ζωντανό νερό.

Κι αὐτὸ τό εἶπε γιὰ τό Πνεῦμα πού θά λάβαιναν ὅσοι θά πίστευαν σ' αὐτόν· γιατί δέν ἦταν ἀκόμη Ἁγιο Πνεῦμα, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς δέν εἶχε ἀκόμα δοξαστεῖ.

Πολλοὶ ἀπὸ τό λαό, ἅμα ἀκουσαν τό λόγο του ἔλεγον: Ἀλήθεια, αὐτός εἶναι ὁ Προφήτης. Ἄλλοι ἔλεγον, αὐτός εἶναι ὁ Χριστός.

Ἄλλοι ἔλεγον: τάχα ἀπὸ τὴν Γαλιλαία ἔρχεται ὁ Χριστός;

μης, όπου ἦν ὁ Δαβίδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται:

Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἠθέλον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας.

Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι: διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν;

ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται. Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι: μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων;

Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρατοί εἰσι.

Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἰς ὧν ἐξ αὐτῶν·

μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γνῶ τί ποιεῖ;

Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ: Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ;

ἐρεῦνήσων καὶ ἴδε ὅτι προφήτης· ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγγίγεται.

Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· Ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί, οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Ἡ Γραφή δὲν εἶπε πῶς ὁ Χριστὸς θά ἔρθῃ ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαβίδ καὶ ἀπὸ τῆ Βηθλεέμ ὅπου γεννήθηκε ὁ Δαβίδ;

Ἔγινε λοιπὸν ἐξαιτίας τοῦ μεγάλης φιλονικίας στό λαό καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτούς ἠθέλαν νά τόν πιάσουν, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νά βάλῃ χεῖρι ἀπάνω του κανεὶς.

Πῆγαν οἱ ὑπηρέτες τοῦ ναοῦ στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ αὐτοὶ τοὺς εἶπαν: Γιατί δὲν τὸν φέρατε ἐδῶ;

Οἱ ὑπηρέτες ἀποκρίθηκαν· ποτέ ἄνθρωπος δὲ μίλησε ἔτσι, ὅπως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Οἱ Φαρισαῖοι τότε τοὺς ἀπάντησαν, μήπως καὶ σεῖς παρασυσθῆγατε;

Μήπως καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες πίστεψε σ' αὐτόν ἢ κανεὶς ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους;

Ἄς εἶναι καταραμένος ὁ λαὸς αὐτὸς πού δὲν ξέρει τὸ νόμο καὶ δὲν κάνει ὅ,τι λέει.

Τότε τοὺς λέγει ὁ Νικόδημος πού εἶχε πάει νύχτα στόν Ἰησοῦ καὶ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητές του:

μήπως ὁ νόμος μας καταδικάζει ἄνθρωπο, ἂν ὁ δικαστὴς δὲν τὸν ἀκούσει πρῶτα καὶ μάθει τὸ τί κάνει;

Ἀποκρίθηκαν καὶ τοῦ εἶπαν, μήπως εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ τῆ Γαλιλαία; Ἐξέτασε καὶ μάθε πῶς προφήτης ἀπὸ τῆ Γαλιλαία δὲ βγαίνει.

Πάλι λοιπὸν τοὺς μίλησε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε: ἐγὼ εἰμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὅποιοι μὲ ἀκολουθεῖ δὲ θά περπατήσῃ μέσα στό σκοτάδι, ἀλλὰ θά ἔχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

ΟΜΙΛΙΑ

Ὁ Χριστὸς μας βρῖσκεται μέσα στό μεγάλο ναὸ τοῦ Σολομώντα. Εἶναι ἡ τελευταία μέρα τῆς γιορτῆς τῆς Σκηνοπηγίας. Γίνεται ἡ ἀλληγορική τελετὴ τοῦ νεροῦ πού ἔδινε τάχα ὁ Θεὸς στό λαό του, γιὰ νά μὴ διψήσει ποτέ. Ἔνας ἱερέας, βασιτώντας ἓνα χρυσὸ λαγῆγι μὲ νερὸ ἀπὸ τῆ θαυματουργῶ

πηγή του Σιλβάμ, μέ μεγαλοπρεπή συνοδεία πήγαινε στο Ιερό, για νά χύσει τό νερό στήν άσημένα λεκάνη του θυσιαστηρίου.

Μέσα στήν άπόλυτη ήσυχία του ναού, σηκώθηκε δρθιος ό Κύριος και φώναξε στο πλήθος: «Όποιος διψά, άς έλθει σέ μένα. Όποιος πιστέψει σέ μένα, πηγή θά γίνει από ζωντανό νερό». Τά ίδια λόγια πού είχε πει και στή Σαμαρείτισσα: «Όποιος θά πιει από τό νερό πού θά του δώσω έγώ δέν θά διψάσει στόν αιώνα».

Ήθειο δώρο του Θεού προς τήν ανθρωπότητα! Τό νερό τό γάρφαρο, τό δροσερό, πού άν τό πιούμε ποτέ δέ θά διψάσουμε, είναι ό ίδιος ό Χριστός μας. Μάς καλει, μάς φωνάζει πάντοτε κοντά του, «ό διψών έρχέσθω προς με και πινέτω» μάς λέγει. Μέ ειλικρινή αγάπη μάς καλει κοντά του, γιατί θέλει νά μάς σώσει. Αυτό είναι τό έργο του, ή σωτηρία τής ανθρωπότητας. Ή επαναφορά του χαμένου προβάτου στο ποίμνιο, στα άλλα πρόβατα, στή μάντρα του. Ήκει πού υπάρχει ασφάλεια. Μακριά από τούς κινδύνους.

Πηγή άκένωτη, σωστή βρυσομάνα, ή πηγή τής χάριτος του Θεού. Όποιος πίνει, γεμίζει από τή βοήθειά του, από τήν καλοσύνη του, από τά θεία δώρα του, από τήν αγάπη του. Ή χάρη του Θεού κάνει θαύματα. Είναι μία δύναμη μεγάλη, άκατανίκητη.

Ή χάρη του Θεού τούς φτωχούς και άγράμματους ψαράδες τούς κάνει πάνσοφους και διαλαλούν στήν οικουμένη τή σοφία τους. Φωτίζει τή σκέψη και τό νοϋ του τυφλού νά δώσει άπάντηση τέτοια, πού έκανε τούς σοφούς νομοθέτες του Ίσραήλ νά μή μποροϋν ν' άπαντήσουν και νά τόν διώξουν θυμωμένα.

Γεμίζει πίστη τήν ψυχή τής Μάρθας κι ανασταίνεται ό άδελφός της. Δίνει δύναμη στίς μυροφόρες νά μή λογαριάσουν τίς λόγχες και τούς στρατιώτες.

Ή χάρη του Θεού κάνει τά πλήθη νά τρέχουν πίσω από τόν Κύριο οάν ύπνωτισμένα. Τόν έθνικό εκατόνταρχο, νά ζητάει νά θεραπεύσει τό δουλο του μέ μόνο τό λόγο του. Τή Χανααία νά ζητάει τή βοήθειά του για τήν άρρωστη κόρη της. Τόν Πέτρο νά βαδίζει πάνω στα μανιασμένα κύματα τής λίμνης τής Γαλιλαίας.

Ή χάρη του Θεού κάνει τίς αναρίθμητες στρατιές τών μαρτύρων και τών άγιών τής θρησκείας μας νά τραβοϋν προς τό θάνατο χωρίς νά τόν φοβοϋνται και χωρίς νά αρνιοϋνται τή θεότητα του Χριστού μας.

Έτσι γίνεται, παιδί μου, σά βάλεις μέσα σου τό Θεό. Σά βάλεις μέσα σου τό Χριστό και θελήσεις νά μείνει για πάντα κοντά σου σά σύντροφος

καί σάν ὀδηγητῆς στὶς σκέψεις καὶ στὶς πράξεις σου.

Ὁ Χριστὸς μας εἶναι ἡ δύναμη τῆς καρδιάς μας. Αὐτὸς τὸ φῶς τῆς διανοίας μας, τοῦ μυαλοῦ μας, τῶν σκέψεών μας. Αὐτὸς σπρώχνει τὰ βήματα μας σὲ κάθε καλὸ. Ὁ Κύριος εἶναι ἡ ἀνάπαυση, ἡ χαρὰ μας, ἡ πίστη μας, ἡ ἐλπίδα μας, ἡ ἀγάπη μας. Εἶναι τὸ πᾶν γιὰ μᾶς. Χωρὶς αὐτὸν δὲ νιώθεις τὴν ἀληθινὴ ζωὴ. Οἱ χτύποι καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδιάς σου δὲν ἀκούονται καὶ δὲ φτάνουν ὡς τὸ αὐτὶ τῆς Παντοδυναμίας του. Ἡ μεγαλύτερη λοιπὸν εὐτυχία μας εἶναι ὁ Κύριος.

Ἄπό σένα ἐξαρτᾶται, παιδί μου, νὰ μὴ χάσεις τὸν πολυτιμότερο βοηθὸ σου. Τί θὰ σέ βρεῖ στὴ ζωὴ καὶ δὲ θὰ τὸν παρακαλέσεις; Θυμήσου τον καὶ θὰ σέ βοηθήσῃ. Ἀπότυχες σὲ μιὰ σου προσπάθεια; Ζήτησε τὴν βοήθειά του καὶ θὰ σέ ἐνισχύσει. Θέλεις νὰ μάθεις; Θὰ σοῦ στείλῃ τὸ Ἅγιο τοῦ Πνεῦμα νὰ σέ δυναμώσει καὶ νὰ σέ φωτίσει, καθὼς τὸ ἔστειλε σήμερα στοὺς ἁγίους μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους του. Ὅ,τι κι ἂν σοῦ συμβεῖ, κάλεσέ τον κοντὰ σου. Θὰ ῥθει χωρὶς ἄλλο καὶ θὰ σταθεῖ πλάι σου βοηθὸς καὶ σύμμαχος. Τίποτε δὲ θὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Οὔτε οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ σου οὔτε οἱ κλεισμένες πόρτες οὔτε τὰ σίδηρα τῆς φυλακῆς οὔτε τὸ βουνὸ οὔτε τὰ δάση οὔτε οἱ ρεματιές οὔτε ἡ θάλασσα. Καμμιά ἀνθρώπινη δύναμη, γιατί ὅλα ὑποτάσσονται στὴ δύναμη καὶ τῆ θέλησή του.

Ἄν πάλι καταλάβεις πὼς δὲν βρίσκειται κοντὰ σου, τότε ἀνανέωσε τὴν παρουσία του μὲ τὴ Θεία Κοινωνία. Μᾶς ἔδωσε ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴ σωτηρία μας. Γιὰ ὅλα πρόβλεψε, γιατί εἶναι Θεὸς πού μᾶς ἀγαπᾷ.

Στὸ Ἰησοῦ μας πού δείχνει τόση μεγάλη ἀγάπη γιὰ μᾶς, τοῦ ἀπευθύνομε τὴν παρακάτω προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὸν παρακαλοῦμε νὰ τὴν ἀκούσει.

«Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἔλθε καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον ἀγαθὲ τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

ΜΕΡΟΣ Β΄

Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Πάνω στο ὄμορφο καί κατάφυτο βουνό τῆς Καπερναοῦμ, πού δέ-
σποζε τή λίμνη τῆς Γαλιλαίας, βρίσκεται ὁ Χριστός μας. Εἶχε περάσει
ἐκεῖ μιὰ βραδιά μόνος, κατάμονος, μιλώντας μέ τόν Πατέρα καί Θεό
του καί παίρνοντας δύναμη, γιά νά συνεχίσει τό λυτρωτικό του ἔργο.

Ἦταν πρωί ἀκόμη καί τά πλήθη μαζεύονταν ἀπ' ὄλες τίς μεριές γιά
νά τόν ἀκούσουν. Ἦξεραν πώς τόν συγκινοῦσε ὁ ἀνθρώπινος πόνος
καί ἀγαποῦσε τά μικρά καί ἀθῶα παιδάκια, γι' αὐτό ἔφερναν μαζί τους
καί τούς ἀρρώστους τους γιά νά τούς θεραπεύσει καί τά παιδάκια τους
γιά νά τά εὐλογήσει. Ἀμέτρητες οἱ χιλιάδες καί ὄλοι ἔχουν καρφω-
μένα τά βλέματά τους στή γλυκιά καί ἡρεμῆ μορφή του, τή γεμάτη
θεϊκή μεγαλοπρέπεια καί καλοσύνη καί περιμένουν μέ συγκίνηση νά
τόν ἀκούσουν.

Στοργή καί ἀγάπη πλημμυρίζει τήν ψυχή τοῦ Κυρίου σά βλέπει τήν
πίστη καί ἀφοσίωση τοῦ πλήθους.

Τούτη τήν ἡμέρα ὁ Κύριος ἔκανε τήν πιό σπουδαία διδαχή τῆς
ζωῆς του. Ἐκείνη, πού κρύβει τίς βασικότερες ἀλήθειες τῆς χριστι-
ανικῆς θρησκείας. Εἶναι ἡ ὁμιλία του πού ἔμεινε γνωστή στήν ἱστορία:
«Ἡ ἐπί τοῦ Ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου».

Ὁ λόγος του εἶχε δύναμη ξεχωριστή, ἀλλά καί γλύκα καί τρυφερό-
τητα. Ἦταν γεμάτος ἀγάπη καί συμπόνοια. Κρέμονται ἀπό τά χεῖλη
του τά πλήθη καί ρουφοῦν ἀχόρταγα τά θεϊκά τά λόγια, γιατί πρώτη
φορά ἄκουαν τέτοιες ἀλήθειες.

Στίς παρακάτω σελίδες θά παρακολουθήσουμε τήν ἐπί τοῦ Ὄρους

ὀμίλια τοῦ Κυρίου, ὅπως τὴν ἔχει στό Εὐαγγέλιό του ὁ ἅγιος Εὐάγγελιστής Ματθαῖος.

1. ΟΙ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ

Ἀπό τὸ «κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον» (κεφ. Ε', 1 - 12).

Κείμενο

Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος· καὶ καθίσαντος αὐτοῦ προσήλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐδίδασκεν λέγων:

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ δειψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι ἐστε, ὅταν ονειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἰπῶσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· οὕτω γὰρ ἐδίδωξαν τοὺς προφήτας τοὺς πρὸ ὑμῶν.

Ἐξήγηση

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν εἶδε τὰ πλήθη, ἀνέβηκε στό βουνό. Κι ἀφοῦ ἐκάθισε, ἤρθαν κοντά του οἱ μαθητὲς του καὶ ἀνοίξε τὸ στόμα καὶ τοὺς δίδασκε λέγοντας.

Καλότυχοι οἱ ἄπλοοὶ καὶ ταπεινοί, γιατί δική τους θά εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Καλότυχοι ὅσοι εἶναι λυπημένοι, γιατί αὐτοὶ θά παρηγορηθοῦν.

Καλότυχοι ὅσοι εἶναι ἡρεμοὶ καὶ ἡσυχνοί, γιατί αὐτοὶ θά κληρονομήσουσι τὴ γῆ.

Καλότυχοι ὅσοι πεινοῦν καὶ διψοῦν τὴ δικαιοσύνη, γιατί αὐτοὶ θά χορτάσουν.

Καλότυχοι, ὅσοι εἶναι ἐλεήμονες, γιατί αὐτοὶ θά ἐλεηθοῦν.

Καλότυχοι ὅσοι ἔχουν καθαρή καρδιά, γιατί αὐτοὶ θά δοῦν τὸ Θεό.

Καλότυχοι ὅσοι φέρνουν τὴν εἰρήνην στὸν κόσμον, γιατί αὐτοὶ θά ὀνομαστοῦν παιδιά τοῦ Θεοῦ.

Καλότυχοι ὅσοι καταδιώκονται γιά τὴν δικαιοσύνη τους, γιατί δική τους θά εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Καλότυχοι θά εἶστε, ὅταν σᾶς βροῖσουν καὶ σᾶς κατατρέξουν καὶ σᾶς κακολογήσουν ψέματα ἐξαιτίας μου.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, γιατί ἡ ἀμοιβὴ σας θά εἶναι μεγάλη στὸν οὐρανό. Ἐτσι κατὰτρέξαν καὶ τοὺς προφήτες ποῦ ἤρθαν πρῶτύτερα ἀπὸ σᾶς.

2. ΠΟΣΟ ΑΞΙΖΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

(Ματθ. Κεφ. Ε', 13 - 16).

Κείμενο

Ἑξήγηση

Ἵμεῖς ἐστε τὸ ἄλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἄλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἀλισθησεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι, εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Ἵμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι, ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ κἀουσι λύχνον καὶ τιθέσασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸ μόδιον· ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ἐσεῖς εἶστε τὸ ἄλας τῆς γῆς· ἂν τὸ ἄλατι χάσει τὴν οὐσία του, μὲ τί θά ξαναλατισθεῖ; Τίποτε πιά δὲν ἀξίζει, παρὰ νὰ τὸ ρίξει ἔξω καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸ καταπατοῦν.

Ἐσεῖς εἶστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Δὲν μπορεῖ νὰ κρυφτεῖ μιά χώρα πού εἶναι χτισμένη ἐπάνω στό βουνό. Οὔτε ἀνάβουν λυχνάρι καὶ τὸ βάζουν κάτω ἀπὸ τὸ μόδιον (τὸ δοχεῖο πού μετροῦν τὸ σιτάρι), ἀλλὰ ἐπάνω στό λυχνοστάτη γιὰ νὰ φέγγει σὲ ὅλους πού εἶναι μέσα στό σπίτι.

Ἐτσι ἂς λάμπει τὸ φῶς σας μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ ἴδουνε τὰ καλὰ σας ἔργα καὶ νὰ δοξάσουν τὸν πατέρα σας πού εἶναι στοὺς οὐρανοῦς.

3. Ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΩΣΑΪΚΟ ΝΟΜΟ ΚΑΙ Η ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ ΤΟΥ

(Ματθ. Κεφ. Ε', 17 - 20).

Κείμενο

Ἑξήγηση

Μὴ νομίσητε, ὅτι ἦλθον καταλύσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφῆτας· οὐκ ἦλθον καταλύσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι.

ἀμὴν γάρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἧ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται.

Ὅς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὅς δ' ἂν ποιῆσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Μὴ νομίσετε ὅτι ἦρθα νὰ καταργήσω τὸ νόμο ἢ τοὺς προφῆτες. Δὲν ἦρθα νὰ καταργήσω, ἀλλὰ νὰ συμπληρώσω.

Γιατὶ ἀληθινὰ λέγω, πρὶν περάσει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἕνα ἰῶτα ἢ μιά γραμμίτσα δὲ θά περάσει ἀπὸ τὸ νόμο, ἕως ὅτου νὰ γίνουιν ὅλα αὐτὰ.

Ὅποιος λοιπὸν θά χαλάσει μιά ἀπὸ τίς ἐντολές αὐτές, τίς ἐλάχιστες καὶ διδάξει ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους ἐλάχιστο θά τὸν ποῦνε στὴ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Ὅποιος ὅμως θά κάνει τὸ καλὸ καὶ θά διδάξει, αὐτὸς θά ὀνομαστεῖ μέγας στὴ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Λέγω γὰρ ὑμῖν, ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν πλεῖον τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Γιατὶ λέγω σέ σᾶς, ἂν δέν ξεπεράσει ἡ δικαιοσύνη σας τὴν δικαιοσύνη τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, δέ θά μπεῖτε στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

4. Ο ΦΟΝΟΣ Η ΟΡΓΗ Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ

(Μαθ. Κεφ. 21 - 24).

Κείμενο

Ἐκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις: οὐ φονεύσεις· ὅς δ' ἂν φονεύσῃ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει.

Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκῆ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει· ὅς δ' ἂν εἶπῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ρακά, ἔνοχος ἔσται τῷ συνεδρίῳ· ὅς δ' ἂν εἶπῃ μωρὲ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός.

Ἐὰν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, κάκει μνησθῆς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ,

ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὑπάγε πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε, ἐλθὼν, πρόσφερε τὸ δῶρόν σου.

Ἐξήγηση

Ἀκούσατε πὼς εἰπώθηκε στοὺς ἀρχαίους: νὰ μὴ σκοτώσεις. Ἐκεῖνος πού θά σκοτώσει θά εἶναι ἔνοχος στὴν τελευταία κρίση.

Ἐγὼ ὁμως σᾶς λέγω, πὼς ὅποιος θυμῶνει ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του, χωρὶς λόγο θά δικαστεῖ κατὰ τὴν τελευταία κρίση. Ἐκεῖνος πού θά εἰπεῖ στὸν ἀδελφό του ἀνόητε, θά δικαστεῖ ἀπὸ τὸ μέγα συνέδριο (τῶν Ἰουδαίων). Ἐκεῖνος δὲ πού θά πεί βλάκα τὸν ἀδελφό του, θά καταδικαστεῖ στὴν κόλαση.

Ἐὰν λοιπὸν προσφέρεις τὸ δῶρο σου μπροστά στοῦ θυσιαστήριου καὶ ἐκεῖ θυμηθεῖς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει παράπονο μαζὶ σου,

ἄφησε ἐκεῖ τὸ δῶρο σου μπροστά στοῦ θυσιαστήριου καὶ πήγαινε πρῶτα νὰ συμφιλιωθεῖς μὲ τὸν ἀδελφό σου καὶ ὕστερα ἔλα καὶ πρόσφερε τὸ δῶρο σου.

5. Ο ΟΡΚΟΣ

(Μαθ. Κεφ. Ε', 33 - 37).

Κείμενο

Πάλιν ἠκούσατε, ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις: οὐκ ἐπιορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὄρκους σου.

Ἐξήγηση

Ἀκούσατε πάλι ὅτι εἰπώθηκε στοὺς ἀρχαίους, νὰ μὴν πατήσεις τὸν ὄρκο σου, ἀλλὰ νὰ διακαίολογηθεῖς στὸν Κύριο γιὰ τοὺς ὄρκους σου.

Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμόσαι ὄλως·
μήτε ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅτι θρόνος ἐστὶ τοῦ
Θεοῦ·

μήτε ἐν τῇ γῆ, ὅτι ὑποπόδιόν ἐστι τῶν
ποδῶν αὐτοῦ· μήτε εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅτι
πόλις ἐστὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως·

μήτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὁμόσης, ὅτι οὐ
δύνασαι μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν
ποιῆσαι· ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναί-ναί,
οὐ-οὐ, τὸ δὲ περισσότερον τούτων ἐκ
τοῦ πονηροῦ ἐστίν.

Ἐγὼ σὰς λέγω, νὰ μὴν ὀρκίζεστε καθό-
λου οὔτε στό ὄνομα τοῦ οὐρανοῦ, γιατί εἶ-
ναι θρόνος τοῦ Θεοῦ,

οὔτε στή γῆ, γιατί εἶναι τό ὑποπόδιο τῶν
ποδιῶν του, οὔτε στά Ἱεροσόλυμα γιατί εἶ-
ναι ἡ πόλη τοῦ μεγάλου βασιλιά, δηλαδή
τοῦ Θεοῦ·

οὔτε στήν κεφαλῇ σου νὰ ὀρκιστεῖς, για-
τί δέν μπορεῖς μιά τρίχα νὰ τήν κάμεις
ἄσπρη ἢ μαύρη. Ἄς εἶναι δέ ὁ λόγος σας
ναί ναί ἢ ὄχι ὄχι. Τό παραπανήσιο ἀπό αὐ-
τά, ἔρχεται ἀπό τόν πονηρό (τό διάβολο).

6. ΕΚΔΙΚΗΣΗ – ΚΑΛΟΣΥΝΗ

(Ματθ. Κεφ. Ε', 38-42).

Κεῖμενο

Ἦκούσατε ὅτι ἐρρέθη, ὀφθαλμὸν ἀντί
ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντί ὀδόντος.

Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ
πονηρῷ· ἀλλ' ὅστις σέ ραπίσει ἐπὶ τὴν
δεξιάν σου σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ καὶ
τὴν ἄλλην·

καὶ τῷ θέλοντί σοι κριθῆναι καὶ τὸν χι-
τῶνά σου λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμά-
τιον·

καὶ ὅστις σε ἀγγαρεύει μίλιον ἓν,
ὑπάγε μετ' αὐτοῦ δύο·

τῷ αἰτοῦντι σε δίδου καὶ τὸν θέλοντα
ἀπὸ σοῦ δανείσασθαι μὴ ἀποστραφῆς.

Ἐξήγηση

Ἀκούσατε ὅτι εἰπώθηκε ὀφθαλμὸν ἀντί
ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντί ὀδόντος.

Ἐγὼ σοῦ λέγω νὰ μὴν ἀνιστέκεσαι σ' κεί-
νον πού σοῦ κάνει κακό, ἀλλά ὅποιος σέ
χτυπήσει στό δεξιό σου μάγουλο γύρισε
τοῦ καὶ τό ἄλλο

καὶ ὅποιος θέλει νὰ σοῦ κάνει δίκη, γιά
νά σοῦ πάρει τό φόρεμα, ἄφεςέ του καὶ τό
ἐπανωφόρι

καὶ ὅποιος σέ ἀγγαρεύσει ἓνα μίλι, πήγαινε
μαζί του δύο.

Σ' ἐκείνον πού σοῦ ζητᾶ δίνε καί σ' ἐκεί-
νον πού θέλει νὰ δανειστεῖ ἀπὸ σένα μὴ τοῦ
γυρίσεις τὴν πλάτη.

7. ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ

(Ματθ. Κεφ. Ε', 43-48).

Κεῖμενο

Ἦκούσατε ὅτι ἐρρέθη, ἀγαπήσεις τὸν

Ἐξήγηση

Ἀκούσατε ὅτι εἰπώθηκε: Ν' ἀγαπήσεις

πλησίον σου και μισήσεις τόν έχθρόν σου.

Ἐγώ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπάτε τοὺς έχθρούς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς και προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς, και διωκόντων ὑμᾶς.

ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅτι τόν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηρούς και ἀγαθοὺς και βρέχει ἐπὶ δικαίους και ἀδίκους.

Ἐὰν γὰρ ἀγαπήσθε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθὸν ἔχετε; οὐχι και οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν;

Και ἐὰν ἀσπάσσηθε τοὺς φίλους ὑμῶν μόνον, τί περισσὸν ποιεῖτε;

Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν.

τόν πλησίον σου και νά μισήσεις τόν έχθρό σου.

Ἐγώ ὁμως σᾶς λέγω, ν' ἀγαπάτε τοὺς έχθρούς σας, νά εὐλογεῖτε αὐτοὺς πού σᾶς καταριούνται, νά κάμετε καλὸ σ' αὐτοὺς πού σᾶς μισοῦν και νά προσεύχεσθε γιά τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων πού σᾶς ἐβρίζουν, σᾶς φοβερίζουν και σᾶς κακομεταχειρίζονται.

γιά νά γίνετε παιδιὰ τοῦ πατέρα σας πού βρῖσκεται στοὺς οὐρανοὺς, γιατί τόν ἥλιο του τόν ἀνατέλλει σέ καλοὺς και σέ κακοὺς και βρέχει σέ δικαίους και ἀδίκους.

Γιατί, ἂν ἀγαπάτε μόνο αὐτοὺς πού σᾶς ἀγαποῦν, ποιά ἀνταμοιβή θά ἔχετε; μήπως και οἱ τελῶνες δέν κάνουν τὸ ἴδιο;

Και ἂν ἀγαπήσθε μόνο τοὺς φίλους σας, ποιά ἀνταμοιβή θά ἔχετε; Μήπως και οἱ τελῶνες δέν κάνουν τὸ ἴδιο;

Νά γίνετε λοιπὸν κι ἐσεῖς τέλειοι, ὅπως εἶναι τέλειος και ὁ πατέρας σας ὁ οὐρανῶς.

8. Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

(Ματθ. Κεφ. Στ', 1-4).

Κεῖμενο

Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἐμπροσθεν ἀνθρώπων, πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ γε, μισθὸν οὐκ ἔχετε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ὅταν οὖν ποιῆς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἐμπροσθέν σου, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς και ἐν ταῖς ρύμαις, ὅπως δοξασθῶσι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

Σοῦ δὲ ποιοῦντος ἐλεημοσύνην, μὴ γνῶτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου, ὅπως ἡ σου ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ

Ἐξήγηση

Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην σας νά μὴν τὴν κάνετε μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους «πρὸς τὸ θεαθῆναι», γιά νά φανεῖτε σ' αὐτοὺς. Γιατί ἔτσι δέν ἔχετε καμιά ἀξία γιά τόν πατέρα σας στόν οὐρανόν.

Ὅταν λοιπὸν κάνεις ἐλεημοσύνη, μὴν τὴν κάνεις μ' ἐπίδειξη, ὅπως κάνουν οἱ ὑποκριτές μέσα στίς συναγωγές και στοὺς δρόμους, γιά νά ἐπαινεθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλήθεια σᾶς λέγω, πὼς αὐτοὶ ἐπῆραν τὴν πληρωμὴ τους.

Ἐσὺ ὁμως ὅταν κάνεις ἐλεημοσύνη, ἄς μὴ ξέρι το ἀριστερό σου χέρι τί κάνει τὸ δεξιόν σου, γιά νά εἶναι κρυφὴ ἡ ἐλεημοσύνη σου.

κρυπτῶ και ὁ πατήρ σου, ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῶ. αὐτὸς ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῶ.

Ὁ πατέρας σου ὁμως πού βλέπει καί τὰ κρυφά, θά σοῦ τό ἀνταποδώσει φανερά!

9. Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Ματθ. Κεφ. Στ', 5-15).

Κείμενο

Καί ὅταν προσεύχη, οὐκ ἔση ὡσπερ οἱ ὑποκριταί ὅτι φιλοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καί ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν, ἐστῶτες προσεύχεσθαι ὅπως ἂν φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις· ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

Σὺ δέ, ὅταν προσεύχη, εἰσελθε εἰς τὸ ταμιεῖόν σου, καί, κλείσας τὴν θύραν σου, πρόσευξαι τῷ πατρί σου, τῷ ἐν τῷ κρυπτῶ· καὶ ὁ πατήρ σου, ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῶ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῶ.

Προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήητε, ὡσπερ οἱ ἐθνικοί· δοκοῦσι γάρ, ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν, εἰσακουσθήσονται.

μὴ οὖν ὁμοιωθῆτε αὐτοῖς· οἶδε γὰρ ὁ πατήρ ὑμῶν, ὃν χρεῖαν ἔχετε, πρὸ τοῦ ὑμᾶς αἰτῆσαι αὐτόν.

Οὕτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς·
Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς·

Ἁγιασθῆτω τὸ ὄνομά σου·
Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου·
Γενηθῆτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς·

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον·

Καὶ ἄφεσις ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφιέμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν·

Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν. Ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ἐξήγηση

Καί ὅταν προσεύχεσαι, νά μὴν εἶσαι σάν τοὺς ὑποκριτῆς πού ἀγαποῦν νά στέκουν ὄρθιοι μέσα στίς συναγωγές καί τίς γωνιές τῶν πλατειῶν καί νά προσεύχονται, γιά νά φανοῦν στοὺς ἀνθρώπους. Ἄλήθεια σᾶς λέγω ὅτι αὐτοί (μέ τίς τιμές πού τοὺς κάνουν οἱ ἄνθρωποι) πήραν τὴν πληρωμὴ τους.

Ἐσύ, ὅταν προσεύχεσαι τραβήξου στό κελλί σου καί κλείνοντας τὴ θύρα προσεύχῃσου στόν πατέρα σου, πού σέ βλέπει στό κρυφὸ κι ὁ πατέρας σου πού βλέπει καί τὰ κρυφά, θά σοῦ τό ἀνταποδώσει φανερά.

Ὅταν προσεύχεσθε, μὴ φλυαρεῖτε σάν τοὺς ἐθνικοὺς τοὺς εἰδωλολάτρεις, πού νομίζουν πὼς μέ τὴν πολυλογία τους θά εἰσακουστοῦν.

Νά μὴν τοὺς μοιάσετε λοιπόν, γιατί ξέριε ὁ πατέρας σας τί σᾶς χρειάζεται πρὶν τό ζητήσετε.

Ἐσεῖς νά προσεύχεστε ἔτσι:

Πατέρα μας, ἐσύ πού βρισκεσαι στοὺς οὐρανοὺς.

Ἅγιο νά εἶναι τὸ ὄνομά σου.

Νά ἔλθει ἡ βασιλεία σου·

νά γίνει τὸ θέλημά σου, ὅπως στόν οὐρανὸ, ἔτσι καὶ στή γῆ.

Τό ψωμί μας τῆς ἡμέρας, δώσε μας σήμερα.

Καὶ συγχώρεσέ μας τίς ἁμαρτίες ὅπως κι ἐμεῖς θά συγχωροῦμε ἐκείνους πού μᾶς ἔβλαψαν.

Καὶ νά μὴ μᾶς βάλεις σέ πειρασμό, ἀλλά σῶσε μας ἀπὸ τὸ κακό.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἐὰν γὰρ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐπουράνιος·

Ἐὰν δὲ μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

Γιατὶ δικὴ σου εἶναι ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

Γιατὶ ἂν θὰ συγχωρέσετε τὰ σφάλματα τῶν ἀνθρώπων, θὰ συγχωρέσει καὶ τὰ δικὰ σας ὁ πατέρας σας ὁ οὐράνιος.

Ἀλλὰ ἂν δὲν συγχωρέσετε ἐσεῖς τὰ σφάλματα τῶν ἀνθρώπων δὲ θὰ συγχωρέσει οὐτὲ ὁ πατέρας σας τὰ δικὰ σας σφάλματα.

10. Η ΝΗΣΤΕΙΑ

(Ματθ. Κεφ. ΣΤ', 16-18).

Κείμενο

Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποὶ· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

Σὺ δὲ νηστεύων, ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι.

Ὅπως μὴ φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατὴρ σου, ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

Ἐξήγηση

Ὅταν νηστεύετε νὰ μὴ γίνεστε σκυθρωποὶ σάν τοὺς ὑποκριτές, ποὺ σκεπάζουν τὰ πρόσωπά τους μὲ στάχτη γιὰ νὰ φανοῦν στοὺς ἀνθρώπους πὼς νηστεύουν. Ἀλήθεια σὰς λέγω πὼς γι' αὐτὸ ποὺ κάνουν πῆραν τὴν πληρωμὴ τους.

Ἐσὺ ὅμως ὅταν νηστεύεις ἄλειψε τὸ κεφάλι σου καὶ νίψε τὸ πρόσωπό σου γιὰ νὰ μὴ φανεῖς στοὺς ἀνθρώπους πὼς νηστεύεις, παρὰ στὸν πατέρα σου ποὺ εἶναι στὰ κρυφά, κι ὁ πατέρας σου ποὺ βλέπει καὶ τὰ κρυφά, θὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσει φανερά.

11. ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

(Ματθ. Κεφ. ΣΤ', 19-34).

Κείμενο

Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορυσσοῦσι καὶ κλέπτουσι·

θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρώσις

Ἐξήγηση

Νὰ μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς στὴ γῆ ὅπου σαράκι καὶ σαπίλα καταστρέφουν τὸ καθετὶ καὶ ὅπου κλέφτες κάνουν διάρρηξη καὶ κλέβουν.

Νὰ θησαυρίζετε θησαυροὺς στὸν οὐρανό. Ὅπου οὔτε τὸ σκουλήκι οὔτε ἡ σαπίλα

ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπτει οὐ διορίζουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν·

ὅπου γὰρ ἔστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν·

Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμὸς· ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς σου ἀπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμα σου φωτεινὸν ἔσται·

ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμὸς σου πνηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται· εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον;

Οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίως δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε θεῶ δουλεύειν καὶ μαμμωνᾷ.

Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε καὶ τί πίνητε· μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν, τί ἐνδύσηθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τὸ ἐνδύματος;

Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας· καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν;

Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα;

Καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νῆθει·

λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομών, ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ, περιεβάλλετο ὡς ἐν τούτων.

Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιένυσσιν, οὐ πολλῶ μᾶλλον ὑμᾶς ὀλιγόπιστοι;

Μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πῖωμεν ἢ τί περιβαλλόμεθα; πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ

τούς καταστρέφει καὶ ὅπου κλέφτες δὲν κάνουν διάρρηξη οὔτε κλέβουν. Γιατί ὅπου εἶναι ὁ θησαυρὸς σας, ἐκεῖ θὰ εἶναι καὶ ἡ καρδιά σας (ὁ νοῦς σας).

Τὸ λυχναρί τοῦ σώματος εἶναι τὸ μάτι. Ἄν λοιπὸν τὸ μάτι σου εἶναι ἀθῶο, ἀπονήρευτο, ὅλο τὸ σῶμα σου θὰ εἶναι φωτεινὸ. Ἄν ὅμως τὸ μάτι σου εἶναι πονηρὸ, ὅλο τὸ σῶμα σου θὰ εἶναι σκοτεινὸ. Κι ἂν σκοτάδι εἶναι τὸ φῶς πού ἔχεις μέσα σου, τότε πόσο θὰ εἶναι τὸ σκοτάδι; (πολύ).

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ δουλεύει σὲ δυὸ κυρίους. Ἢ τὸν ἕνα θὰ μισήσει καὶ τὸν ἄλλο θ' ἀγαπήσει ἢ θὰ προσκολληθεῖ σὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο θὰ τὸν περιφρονήσει.

Δὲν μπορεῖτε νὰ δουλεύετε τὸ Θεὸ καὶ τὸ μαμμωνά (τὸ χρῆμα).

Γι αὐτὸ σᾶς λέγω μὴ φροντίζετε γιὰ τὴ ζωὴ σας, τί π.χ. θὰ φάτε ἢ τί θὰ πιεῖτε οὔτε γιὰ τὸ σῶμα σας πῶς θὰ τὸ ντύσετε γιὰτὶ ἀξίζει πῶς πολὺ ἢ ζωὴ ἀπὸ τὴν τροφὴ καὶ τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ φόρεμα.

Κοιτάξτε τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ. Δὲ σπέρνουν, δὲ θερίζουν κι οὔτε μαζεύουν σ' ἀποθήκες κι ὅμως ὁ πατέρας σας ὁ οὐράνιος τὰ θρέφει. Ἐσεῖς δὲν ἀξίζετε πῶς πολὺ ἀπ' τὰ πουλιὰ;

Καὶ ποιὸς ἀπὸ σᾶς, ὅσο κι ἂν φροντίσει μπορεῖ νὰ προσθέσει μιὰ πῆχη στὸ ἀνάστημα του;

Καὶ γιὰ φορέματα τί σκοτιζέστε; Κοιτάξτε τοὺς κρίνους τοῦ κάμπου πῶς μεγαλώνουν. Δὲ δουλεύουν οὔτε γνέθουν,

καὶ ὅμως σᾶς λέγω, πῶς ὁ Σολομώντας μέσα σ' ὅλη του τὴ δόξα δὲ φόρεσε στολὴ καλύτερη ἀπὸ κανένα τους.

Ἄν λοιπὸν τὸ χορταράκι τοῦ κάμπου πού σήμερα εἶναι καὶ αὔριο τὸ ρίχνουν στὴ φωτιά, τὸ στολίζει ἔτσι ὁ Θεός, πολὺ περισσότερο θὰ φροντίσει ἐσᾶς, ὀλιγόπιστοι.

Νὰ μὴ φροντίζετε λοιπὸν λέγοντας τί θὰ φάμε ἢ τί θὰ πιοῦμε ἢ τί θὰ φορέσουμε· ὅλα αὐτὰ τὰ ζητοῦν οἱ ἔθνηκοί, οἱ εἰδωλο-

οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρῆζετε τούτων ἀπάντων·

ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθῆσεται ὑμῖν.

Μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὐριον· ἢ γὰρ αὐριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς· ἄρκετον τῇ ἡμέρᾳ ἢ κακία αὐτῆς.

λάτρες, γιατί ξέρετε ὁ πατέρας σας πῶς ὄλα αὐτὰ σὰς χρειάζονται.

Νὰ ζητᾶτε πρῶτα τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δικαιοσύνη του καὶ νὰ εἶστε βέβαιοι πῶς ὄλα τὰ ἄλλα θὰ σὰς δοθοῦν.

Μὴ λοιπὸν φροντίζετε γιὰ τὴν αὐριανὴ μέρα, γιατί ἡ αὐριανὴ θὰ φροντίσει ἡ ἴδια γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Τῆς φτάνει τῆς κάθε μέρας τὸ δικό της βᾶσανο.

12. Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ

(Μαθ. Κεφ. Ζ', 1-6).

Κείμενο

Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε·
ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε·
καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε μετρηθῆσεται ὑμῖν.

Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς;

Ἡ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου, ἄφες, ἐκβάλω τὸ κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου· καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου; Ὑποκριτὰ, ἐκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσί· μὴδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσίν αὐτῶν καὶ στραφέντες ρήξωσιν ὑμᾶς.

Ἐξήγηση

Μὴ κατακρίνετε τὸν ἄλλο, γιὰ νὰ μὴ κατακριθεῖτε, γιατί μὲ ὅποιον τρόπο θὰ δικάσετε, θὰ δικαστεῖτε καὶ μὲ ὅποιο μέτρο μετροῦτε θὰ μετρηθεῖτε (ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους).

Καὶ τί βλέπεις τὸ ξυλαράκι μέσα στοῦ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ τὸ δοκάρι ποῦ εἶναι μέσα στοῦ δικό σου μάτι δὲν τὸ νιώθεις;

Ἡ πῶς θὰ πεῖς τοῦ ἀδελφοῦ σου: "Ἀφῆσε νὰ δγάλω τὸ ξυλαράκι ἀπὸ τὸ μάτι σου καὶ νὰ βάλω τὸ δοκάρι μέσα στοῦ δικό σου μάτι;

Ὑποκριτῆ, βγάλε πρῶτα τὸ δοκάρι μέσα ἀπὸ τὰ μάτια σου καὶ ἔπειτα κοίταξε νὰ βγάλεις τὸ ξυλαράκι ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Νὰ μὴ δώσετε τίποτε ἁγιασμένο στὰ σκυλιὰ, οὔτε νὰ ρίξετε τὰ μαργαριτάρια σας μπροστὰ στοὺς χοίρους, γιατί μπορεῖ νὰ τὰ καταπατήσουν μὲ τὰ πόδια τους καὶ γυρνώντας νὰ σὰς ξεσκίσουν.

13. Ο ΘΕΟΣ ΑΚΟΥΕΙ ΤΟΥΣ ΚΑΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

(Ματθ. κεφ. Ζ', 7-13).

Κείμενο

Αίτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε· κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν·

πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ εὐρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται.

Ἡ τις ἐστὶν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσῃ αὐτῷ, καὶ ἐὰν ἰσχύν αἰτήσῃ, μὴ ὄφιν ἐπιδώσῃ αὐτῷ;

Εἰ οὖν ὑμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πῶσω μᾶλλον ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτούσιν αὐτόν;

Πάντα οὖν, ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς. Οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ νόμος καὶ ὁ προφήταις.

Ἐξήγηση

Ζητᾶτε καὶ θὰ σᾶς δοθεῖ· ζητᾶτε καὶ θὰ βρεῖτε· χτυπᾶτε καὶ θὰ σᾶς ἀνοιχθεῖ.

Γιατὶ ὁποῖος ζητᾷ παίρνει καὶ ὅποιος ζητᾷ βρῖσκει, καὶ σ' ὅποιον χτυπᾷ ἀνοίγουν.

Ἡ ποιὸς ἄνθρωπος θὰ δώσει πέτρα στὸ παιδί του, ποῦ θὰ τοῦ ζητήσῃ ψωμί; ἢ θὰ τοῦ δώσει φίδι, ὅταν θὰ τοῦ ζητήσῃ ψάρι;

Ἄν λοιπὸν εἴσεῖς ποῦ εἶστε κακοὶ ξέρετε νὰ δίνετε στὰ παιδιά σας καλὰ δόσιμα, εἶναι ἐπόμενο, πῶς περισσότερα καλὰ θὰ δώσει σέ ὅσους τοῦ ζητοῦν ὁ πατέρας σας ὁ οὐράνιος.

Ὅλα λοιπὸν ὅσα θέλετε νὰ κάνουν σέ σᾶς οἱ ἄνθρωποι νὰ τὰ κάνετε καὶ σεῖς σ' αὐτούς, γιατί αὐτὸ λένε ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆτες.

14. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΟΥΣ ΨΕΥΤΟΠΡΟΦΗΤΕΣ

(Ματθ. Κεφ. Ζ', 13-20).

Κείμενο

Εἰσελθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοὶ εἰσιν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς·

ὅτι στενὴ ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν· καὶ ὀλί-

Ἐξήγηση

Νὰ μπαίνετε ἀπ' τὴ στενὴ θύρα, γιατί ἡ πλατιὰ θύρα καὶ ὁ ἀπλόχωρος δρόμος εἶναι ποῦ ὀδηγοῦν στὴν καταστροφὴ καὶ εἶναι πολλοὶ οἱ ἄνθρωποι ποῦ μπαίνουν ἀπ' τὴ θύρα αὐτή.

Γιατὶ, ἐπειδὴ εἶναι στενὴ ἡ θύρα καὶ ὁ δρόμος ποῦ φέρνει στὴ ζωὴ στενός καὶ

γοι εἰσὶν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν.

Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφη-
τῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐν-
δύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι
ἄρπαγες.

Ἄπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε
αὐτούς. Μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν
σταφυλὴν ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;

Οὕτω πᾶν δέντρον ἀγαθὸν καρποῦς
καλοῦς ποιεῖ, τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον
καρποῦς πονηροῦς ποιεῖ.

Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποῦς
πονηροῦς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν
καρποῦς καλοῦς ποιεῖν. Πᾶν δένδρον μὴ
ποιοῦν καρπὸν καλόν, ἐκκόπτεται καὶ
εἰς πῦρ βάλλεται.

Ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπι-
γνώσεσθε αὐτούς.

στριμωχτός, εἶναι καὶ λίγοι πού τὸν βρι-
σκουν.

Προσέχετε ἀπὸ τούς ψευτοπροφήτες,
πού σᾶς ἔρχονται μέ φορέματα προβάτων
(ἀθῶοι) καὶ εἶναι ἀπὸ μέσα τους λύκοι ἄρ-
παχτικοί.

Θά τοῦς καταλάβετε ἀπὸ τὰ ἔργα τους.
Μήπως μαζεύουν ἀπὸ ἀγκάθια σταφύλια
καὶ ἀπὸ τριβόλια σῦκα.

Ἔτσι κάθε καλὸ δέντρο κάνει καρποῦς
ὠραίους· τὸ σάπιο ὅμως δέντρο κάνει
καρποῦς κακοῦς.

Δέν εἶναι δυνατόν δέντρο καλὸ νά κάνει
καρποῦς κακοῦς, οὔτε κι ἓνα σάπιο δέντρο
νά κάνει καρποῦς καλοῦς.

Ἔνα δέντρο, πού δέν κάνει καλὸ καρπὸ
κόβεται καὶ ρίχνεται στὴ φωτιά.

Λοιπὸν ἀπὸ τὰ ἔργα τους θά τοῦς κατα-
λάβετε (τούς ψευτοπροφήτες).

15. ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(Μαθ. Κεφ. Ζ', 21-23).

Κείμενο

Οὐ πᾶς λέγων μοι, Κύριε, Κύριε,
εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐ-
ρανῶν· ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πα-
τρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

Πολλοὶ ἔροῦσι μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ·
Κύριε, Κύριε, οὐ τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια
ἐξεβάλλομεν καὶ τῷ σῷ ὀνόματι δυνά-
μεις πολλὰς ἐποιήσαμεν;

Καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, ὅτι οὐ-
δέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ'
ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν.

Ἐξήγηση

Μὴ νομίζετε πὼς θά μπεῖ στὴ βασιλεία
τῶν οὐρανῶν ὅποιος μοῦ πεῖ, Κύριε, Κύ-
ριε, ἀλλὰ ἐκεῖνος πού κάνει τὸ θέλημα τοῦ
πατέρα μου πού εἶναι στοὺς οὐρανοῦς.

Πολλοὶ θά μοῦ ποῦν ἐκείνῃ τῇ μέρᾳ, Κύ-
ριε, Κύριε, μέ τὸ ὄνομά σου δέν προφητέ-
ψαμε; καὶ μέ τ' ὄνομά σου δέ βγάλαμε δαι-
μόνια; καὶ μέ τ' ὄνομά σου δέν κάναμε
θαύματα;

Καὶ τότε θά τοῦς πῶ φανερά, πὼς ποτέ
δέ σᾶς γνώρισα. Φύγετε ἀπὸ κοντὰ μου οἱ
ἐργάτες τῆς ἀνομίας.

16. Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΟΜΙΛΙΑΣ

(Ματθ. Κεφ. Ζ', 24-29).

Κείμενο

Πᾶς οὖν, ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους καὶ ποιεῖ αὐτούς, ὁμοιώσω αὐτὸν ἀνδρὶ φρονίμῳ, ὅστις ὠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πέτραν·

καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἤλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἐπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέπεσον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ καὶ οὐκ ἔπεσε· θεμελιωτὸ γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν.

Καὶ πᾶς ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους τούτους καὶ μὴ ποιῶν αὐτούς ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις ὠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἄμμο·

καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἤλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἐπνευσαν οἱ ἄνεμοι, καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ καὶ ἔπεσε· καὶ ἦν ἡ πτώσις αὐτῆς μεγάλη.

Καὶ ἐγένετο, ὅτε συνετέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς λόγους τούτους, ἐξέπλησσοντο οἱ ὄχλοι ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ἦν γὰρ διδάσκων αὐτούς ὡς ἐξουσίαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.

Ἐξήγηση

Ὅποιος λοιπὸν ἀκούει τὰ λόγια μου αὐτὰ καὶ τὰ κάνει, τὸν παρομοιάζω μὲ ἀνθρώπο φρόνιμο, ποὺ ἔχτισε τὸ σπίτι του ἀπάνω στὴν πέτρα.

Καὶ κατέβηκε ἡ βροχὴ καὶ ἦρθαν τὰ ποτάμια καὶ φύσηξαν οἱ ἄνεμοι καὶ ἔπεσαν στὸ σπίτι αὐτό, κι ἐκεῖνο δὲν γκρεμίστηκε γιατί ἦταν θεμελιωμένο ἀπάνω στὴν πέτρα.

Καὶ ὁποῖος ἀκούει τὰ λόγια μου αὐτὰ καὶ δὲν τὰ κάνει μοιάζει μὲ τὸν ἀσυλλόγιστο, ποὺ ἔχτισε τὸ σπίτι του στὴν ἄμμο.

Καὶ κατέβηκε ἡ βροχὴ καὶ ἦρθαν τὰ ποτάμια καὶ φύσηξαν οἱ ἄνεμοι καὶ χτύπησαν τὸ σπίτι ἐκεῖνο καὶ ἔπεσε· καὶ ἦταν τὸ γκρέμισμά του μεγάλο.

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε ὁ Ἰησοῦς κι ὅταν τελείωσε, τὰ πλήθη σάσπισαν ἀπὸ τὴ διδαχὴ του· γιατί τὰ δίδαξε σὰ νὰ εἶχε ἐξουσία πάνω τους καὶ ὄχι ὅπως οἱ διαβασιμνοί τους (οἱ γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι).

Ὁ ἥλιος ἐγερνε στὴ δύση μέσα σέ ὁμορφες ἀποχρώσεις. Τέλειωσε ἡ μέρα ἐκείνη, ποὺ ἦταν μιά ἀπὸ τίς καλύτερες τοῦ Κυρίου κι αὐτὴ ποὺ ἔβαλε τίς βάσεις τοῦ Εὐαγγελίου του. Κήρυγμα γλυκόφθογο καὶ λυτρωτικό. Κήρυγμα παρηγορητικό ποὺ χύνει βάλαμο παρηγοριᾶς στὴ βασανισμένη ἀνθρωπότητα. Κήρυγμα ποὺ ἔφερε ἀναστάτωση στὴν πίστη τῶν ἀνθρώπων καὶ στίς θρησκείες ποὺ ὑπῆρχαν τότε, τίς εἰδωλολατρικές, ἀλλὰ καὶ στὴ θρησκεία τοῦ μόνου καὶ ἀληθινοῦ θεοῦ τῶν Ἑβραίων.

Εἰκόνας ὠραῖες, ἀληθινές, ζωντανές, ἐμπνευσμένες ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά καὶ τὴ γαλήνη τῆς γύρω φύσης.

Καινούρια ζωὴ ἀνοίγεται τώρα μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους. Πλατιά, χαρούμενη, εὐτυχισμένη, μακριὰ ἀπὸ ὑποκρισίες καὶ στενόκαρδες ἀπαγορεύσεις.

Ἀπό δὴ κι ἔμπρός, ὅποιος ἀκολουθήσει τὰ λόγια τοῦ Θεανθρώπου καταλαβαίνει τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς ζωῆς. Ὅχι ἔχθρες καὶ μίση καὶ ἐκδικήσεις. Ἀγάπη ἀληθινή, ἀνυπόκριτη, σ' ὄλον τὸν κόσμον καὶ στὸν ἐχθρὸ ἀκόμη.

Κι ὅταν τὸ ἀμάραντο τοῦτο λουλούδι τῆς χριστιανικῆς μας πίστεως καὶ θρησκείας μέσα στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων φωλιάσει, τότε θά λάμψει ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης καὶ μέ τὸ ἀνέσπερο φῶς του θά φωτίζει τὸ δρόμο τῆς ἀνθρωπότητας πού θά ὀδηγεῖ στὴν αἰωνιότητα. Ἐκεῖ πού ὑπάρχει ἡ ἀληθινὴ χαρὰ καὶ ἡ εὐδαιμονία.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	Σελ.	7
ΜΕΡΟΣ Α'		
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΡΙΤΗ 'Η ανάσταση του υιού της χήρας στη Ναϊν.....	»	9
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΤΑΡΤΗ 'Η παραβολή του καλού σπορέα.....	»	13
ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΕΜΠΤΗ 'Ο πλούσιος και ό φτωχός Λάζαρος.....	»	17
ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΚΤΗ 'Ο Χριστός στη χώρα των Γαδαρηνών.....	»	20
ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΒΔΟΜΗ 'Η θεραπεία της γυναίκας με την αιμοραγία και ή ανάσταση της κόρης του 'Ιαείρου.....	»	25
ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΓΔΟΗ 'Ο καλός Σαμαρείτης	»	30
ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΝΑΤΗ 'Η παραβολή του άφρονος πλουσίου.....	»	35
ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ 'Η θεραπεία μιός δυστυχισμένης γυναίκας.....	»	38
ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ Τό μεγάλο τραπέζι του Θεού	»	43
ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ 'Η γέννηση του Χριστού.....	»	47
ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ Τό πρώτο κήρυγμα του Χριστού.....	»	54
ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ 'Η θεραπεία των δέκα λεπρών.....	»	57
ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ 'Ο πλούσιος νέος και ό Χριστός.....	»	61

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΘΗ ΤΕΤΑΡΤΗ 'Η θεραπεία του τυφλού στην 'Ιεριχώ.....	Σελ. 65
ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΘΗ ΠΕΜΠΤΗ 'Ο 'Ιησούς και ὁ Ζακχαῖος.....	» 68
ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΘΗ ΕΚΤΗ (ΜΑΘΘ) 'Η παραβολή τῶν ταλάντων.....	» 72
ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΘΗ ΕΒΔΟΜΗ (ΜΑΘΘ) Τῆς Χαναναίας.....	» 76
ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΘΗ ΕΚΤΗ (ΛΟΥΚΑ) 'Ο Τελώνης καί ὁ Φαρισαῖος.....	» 79
ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΘΗ ΕΒΔΟΜΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ 'Η παραβολή τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.....	» 83
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ 'Η τελευταία κρίση τοῦ Θεοῦ.....	» 89
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ 'Η προετοιμασία τῶν χριστιανῶν γιά τή νηστεία τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς.....	» 94
ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ 'Η ἐκλογή τῶν πρώτων μαθητῶν ἀπό τόν Κύριο.....	» 98
ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ 'Η θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ.....	» 103
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΡΙΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.....	» 107
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ 'Η θεραπεία ἑνός δυστυχισμένου παιδιοῦ.....	» 111
ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ 'Ο 'Ιησούς ταξιδεύει στήν 'Ιερουσαλήμ γιά νά γιορτάσει τό Πάσχα.....	» 116
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ 'Η θριαμβευτική εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ στήν 'Ιερουσαλήμ.....	» 120
Γ΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ Οἱ Μυροφόρες στόν τάφο τοῦ Κυρίου.....	» 125

Δ΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ	
Ή θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθεσδᾶ.....	Σελ. 131
Ε΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΑΣ	
Ὁ Χριστός καί ἡ Σαμαρείτισσα.....	» 136
ΣΤ΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ	
Ὁ Χριστός θεραπεύει τόν ἐκ γενετῆς τυφλό.....	» 143
Ζ΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ	
Ή πρώτη οἰκουμενική σύνοδος.....	» 149
Η΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ	
Ή ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στούς ἀποστόλους.....	» 153

ΜΕΡΟΣ Β΄

Ή ἐπί τοῦ ὄρου ὁμιλία τοῦ Κυρίου.....	» 157
1. Οἱ μακαρισμοί.....	» 158
2. Πόσο ἀξίζουν οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου.....	» 159
3. Ὁ σεβασμός τοῦ Κυρίου πρὸς τό μωσαϊκό νόμο καί ἡ συμπλήρωσή του..	» 159
4. Ὁ φόνος, ἡ ὀργή, ἡ συμφιλίωση.....	» 160
5. Ὁ ὄρκος.....	» 160
6. Ἐκδίκηση-Καλοσύνη.....	» 161
7. Καθήκοντα πρὸς τόν πλησίον.....	» 161
8. Ἐλεημοσύνη.....	» 162
9. Προσευχή.....	» 163
10. Ἡ νηστεία.....	» 164
11. Ποιοί εἶναι οἱ ἀληθινοί θησαυροί τοῦ ἀνθρώπου.....	» 164
12. Ἡ συμπεριφορά πρὸς τόν πλησίον.....	» 166
13. Ὁ Θεός ἀκούει τούς καλοῦς ἀνθρώπους.....	» 167
14. Ποιός εἶναι ὁ ἀληθινός δρόμος πού ὀδηγεῖ στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Προσέχετε τούς ψευτοπροφήτες.....	» 167
15. Ποιοί εἶναι οἱ ἐκλεκτοί τοῦ Θεοῦ.....	» 168
16. Ὁ ἐπίλογος τῆς ὁμιλίας.....	» 169
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....	» 171

Δ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Ἡ βλάβη τοῦ παραλύτου τῆς βίβλου

Ε' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΪΤΑΣ

Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Σαμαρείτις

ΣΤ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Ὁ Χριστὸς ἀνοίγει τὸν ἐκ γενετῆ τυφλὸν

Ζ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑἴΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἡ πρώτη οὐρανική σύνοδος

Η' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ἡ ἐπιτομή τοῦ ἁγίου Πνεύματος στὸν ἀποστόλου

ΜΕΡΟΣ Β

Ἡ ἐκ τοῦ ὄρου βίβλος τῆς Κυρίας

- 1. Ὁ μακάριος
- 2. Πόσο δεύουν οἱ ἄγγελοι τοῦ Κυρίου
- 3. Ὁ ἄγγελος τοῦ κυρίου καὶ ἡ ἀγγελικὴ τῆς
- 4. Ὁ ἄγγελος ἡ ἀγγελία
- 5. Ὁ ἄγγελος
- 6. Ἡ ἀγγελικὴ καὶ ἡ ἀγγελία
- 7. Καθίκεται πρὸς τὸν ἄγγελον
- 8. Ἐπισημαίνει
- 9. Ἐπισημαίνει
- 10. Ἡ ἀγγελία
- 11. Ποιὸν εἶναι ὁ ἀγγελικὸς τῆς ἀγγελίας
- 12. Ἡ ἀγγελικὴ πρὸς τὸν ἄγγελον
- 13. Ὁ ἀγγελος τοῦ κυρίου ἀνοίγει
- 14. Ποιὸν εἶναι ὁ ἀγγελικὸς τῆς ἀγγελίας
- 15. Ποιὸν εἶναι ὁ ἀγγελικὸς τῆς ἀγγελίας
- 16. Ποιὸν εἶναι ὁ ἀγγελικὸς τῆς ἀγγελίας
- 17. Ὁ ἀγγελος τῆς ἀγγελίας

ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ

120 Ἡ βίβλος τῆς ἀγγελίας τῆς ἀγγελίας

121 Ἡ βίβλος τῆς ἀγγελίας τῆς ἀγγελίας

122 Ἡ βίβλος τῆς ἀγγελίας τῆς ἀγγελίας

ΕΚΔΟΣΗ Γ. ΠΑΥΛΟΥ (ΠΡΟΤΥΠΟ) ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ - ΣΥΝΟΛΟ ΣΕΙΡΑΣ ΕΤΕΡΟΤΕΤΕ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ Χ. Π. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ ΑΕ

024000020019

ΕΚΔΟΣΗ Γ', 1977 (III) ΑΝΤΙΤΥΠΑ 175.000 - ΣΥΜΒΑΣΗ 278/3.277

ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Χ. Π. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ Α.Α.

3.2.77

